

Джон Варли

Гореща линия Офиучи

ПЪРВА ГЛАВА

Съобщение в „Ежедневния съдебен бюлетин“, публикувано от Интерпланетния офис на „Криминално управление и надзор“ на 14 Водолей 568 година от Новото летоброене.

Дело на Лило-Алигзандър-Калипсо срещу народа на планетата Луна.

(Съдебно обобщение, предназначено за незабавна публикация)

"Държавата обвинява Лило-Алигзандър-Калипсо в това, че през периода от 1. 3. 556 г. до 12. 18. 567 година умишлено и с ясно съзнание е провела експерименти с генетичен материал, с цел да предизвика изкуствени мутации. Подсъдимата е произвела човешки бластоцисти и ембриони, които представляват потенциални живи структури, нетипични по отношение на позволения спектър от качества на човешкия род, с което е нарушила член 3 („Престъпления против човечеството“) на част 7 („Престъпления в областта на генетиката“) от „Единния Кодекс“ на Федерацията на Осемте свята. Държавата пледира за наказанието „вечна смърт“.

* * *

(Писмен материал със степен на секретност клас I)

Настоящият файл беше създаден автоматично, когато компютрите на службата „Криминално управление и надзор“ установиха, че Лило бе започнала да ползува информация, получена от горещата радиовръзка със съзвездието Офиучи. Анализът на споменатите сигнали показа с голяма степен на вероятност отношение към човешка ДНК. Беше издадено съдебно постановление за разследване на записите на „Старлайн Инкорпорейтид“, главен посредник при обработката и разпространението на данните, изпратени от извънземните, във връзка с абонамента на заподозряната. На предварително съдебно заседание компютърът разшири пълномощията за следене, както чрез цифрово моделиране, така и чрез оперативни действия на агенти от службата. На 11. 10. 567 година беше издадено ново съдебно постановление за обиск в

дома ѝ, местоработата и нейната лична собственост, в това число и тялото ѝ.

* * *

(Писмен материал със степен на секретност клас II)

Всяко ченге, участвувало в операцията, би казало: „Лило излезе костелив орех и много хитра! Сякаш чупехме дебела кора лед, когато прониквахме през вратата на лабораторията ѝ за изследване на биосистеми. Напразно! Накрая се оказа, че бяхме пробили дупки в няколко холограми. Магнетофонни ленти и бележки се самоизтриваха, само като се докоснехме до тях. Програмите на Криминалния център не успяха да се справят с въведените от нея секретни кодове. Същото стана и при обиска на къщата ѝ. Сякаш дъвчехме вакуум. Но тя разполагаше с много пари – ето къде бе следата! Преди десет години Лило бе публикувала няколко патента за бананови дървета, раждащи месо. Беше спечелила милиони! Проверихме къде бе пътувала. Успех! Бе направила пет пътешествия до Джейнъс. Натъкнахме се на нейна космическа сова с ускорение до три джи и въоръжени с лазерни оръжия, насилихме вратата. Вътре нямаше никого, но едно от нейните скривалища бе с развалена електроника и поради това успяхме да открием два грама човешка плът с мутагенни изменения. Арестувахме Лило и я подложихме на рециклиране. Нищо! Рентгенограмата също не даде резултати. Тогава я разпорихме на хирургическа маса и какво мислите открихме? Билиони битове информация, увити около гръбначния ѝ стълб! Смърт за вас, генетици, измет на обществото! «Дупката» ви зове! Всяко ченге би се заклело, че с прегъпение не можете да прогресирате!“

* * *

(Неписмени доказателства)

Приложени фотокомикси и холографски ленти.

* * *

Затворите вече не са, каквито са били! Ограмотих се малко на тази тема, когато ми хрумна, че заниманията ми биха могли да ме вкарат зад

решетките. Местата за лишаване от свобода на Старата Земя са били доста варварски.

Моята килия се оказа съвсем различна. Беше по-люксозна от апартамент на средно заможен селянин. Разполагах с три добре обзаведени стаи. В моя услуга беше поставен видеофон, но тъй като се подслушваше от надзирателя, не го използвах нито веднъж.

Вратата не се отваряше по мое желание и това бе единствената и най-обща прилика със старите затвори. Освен това във всяко помещение бе инсталирана камера, която следеше и най-малкото ми движение.

Намирах се в „Държавния институт за врагове на човечеството“, разположен на три километра под повърхността на Птолемеъс. Тук прекарах малко повече от година, като първите шест месеца изминаха за събиране на доказателства срещу мен. Съдебният процес бе извършен от компютър и бе протекъл за няколко милисекунди една сутрин, докато още спях. Като се събудих, ми съобщиха само резултата – трябваше да бъда екзекутирана на следващия ден призори. Не се изненадах. Моят адвокат успя да отсрочи изпълнението с шест месеца.

Не таях никакви илюзии. Отсрочката ми бе дадена, най-вероятно защото в Института не разполагаха с достатъчно врагове на човешкия род, а трябваше да развият научна дейност. Два пъти на ден една от стените на килията ми променяше цвета си и засияваше. От другата страна професор изнасяше лекции на някакви откаченици. Ако се доближех, можех да различа студентите, насядали в стройни редици, но това занимание скоро ми омръзна.

Веднъж седмично ме посещаваха дипломанти. Те се настаняваха на канапето и мърдаха неспокойно. Бяха млади, почти момчета и момичета, с честни лица и сбърчени в размисъл вежди. Обикновено престояваха около час и ми задаваха въпроси, от които личеше, че не бяха наясно с отношението си към мен. Отначало се забавлявах да им давам странни отговори, но бързо се изморих. Понякога проседях мълчешком през целия този час.

Животът ми бавно пълзеше към своя край.

* * *

Лило-Алигзандър-Калипсо седеше в килията и чакаше настъпването на последното утро в своя живот. Още не бе решила дали щеше да издържи да изкачи сама фаталните тринадесет стъпала. Преди година, когато това не бе непосредствено предстоящо, бе лесно да се залъгва, че бе храбра. Сега се убеди, че смелостта ѝ се подхранваше от вътрешното

й дълбоко убеждение, че никой конкретно не желаше смъртта ѝ. Но разполагаше с достатъчно много време да размисли.

Газова камера, електрически стол, разстрел от наказателен взвод, бесилка... Увисваш на врата си, докато станеш бездиханен, безжизнен, мъртъв и тогава нека господ да рециклира душата ти!

Колкото и изобретателни да бяха устройствата за отнемане на човешки живот, те осъществяваха изключително проста идея – спираха тупенето на сърцето. По-късно критерият за настъпването на смъртта бе станал прекратяването на мозъчната дейност.

Сега това не се считаше за достатъчно. Бе установен тъжният факт, че не можеше просто ей-така да убиеш някого и да бъдеш абсолютно сигурен, че той нямаше да възкръсне или да се прероди отново. Екзекуцията на Лило тази сутрин щеше да бъде само символична от гледна точка на общественото мнение.

Но за осъдената това означаваше много повече. Затова сега обмисляше да сложи сама край на живота си, за което бе се сетила, още преди да получи отсрочка на изпълнението на смъртното наказание.

– Защо пък не? – Стресна се, като осъзна, че произнесе на глас.

Наистина, какво ѝ пречеше? Преди няколко години би изнамерила хиляди причини за смисъла да продължи да живее. Тогава току-що бе започнала петдесетте и животът откриваше широки перспективи пред нея. Сега бе на петдесет и седем и се чувствуваше като древно изкопаемо. Освен това скоро щеше да бъде мъртва. Мъртва! Нямаше да стане по-възрастна!

Телом Лило бе на двадесет и пет. Хората обикновено поддържаха физическото си състояние на толкова години и въпреки че тя не обичаше да се подчинява на масовата насока на общественото съзнание, установи, че не изглеждаше добре на по-напреднала възраст. Тялото ѝ до голяма степен бе останало непроменено с изключение на няколко хирургически модификации. Косата ѝ бе светлокестенява, а очите – леко раздалечени, за да паснат по-добре на широкия, леко сплеснат нос. Бе висока и стройна и външният ѝ вид напълно я задоволяваше.

Беше се проявила суетна само по отношение на краката си. Бе удължила костите им с десет сантиметра и така достигна ръст два метра и два сантиметра, тоест – малко над средния. Прасците ѝ бяха обрасли с фина кафява козина, подобна на тази на чинчила.

Лило се надигна и нервно обходи стаята. Удиви се, че щом веднъж прие, че смъртта стана неизбежна, самоубийството започна да ѝ изглежда привлекателна алтернатива. За държавата на Луната нямаше

значение дали тя щеше да сложи край на живота си – призори сяха да я натикат в „Дупката“, жива или мъртва. Ето защо не бе направен никакъв опит да махнат от килията й опасни предмети.

Съсредоточи вниманието си върху ножа. Прекрасна изработка! Острието бе от неръждаема стомана, полирана до огледален блясък, и се отличаваше с идеална симетрия, която за момент прикова любопитството й. Върху дръжката бяха гравирани кръстообразни нарезки, които гарантираха сигурен захват на студения метал. Прокара върха през гърлото си. Главата й се изпразни от всякаква мисъл. После, разтреперана, вдигна ръка и опипа мястото. Нямаше кръв!

Можеше да избере една от само две възможности.

С пукването на зората щеше да изживее върховния в емоционално отношение момент в живота си. Нищо не можеше да се сравни с очакването да изкачи тринадесетте стъпала, водещи към „Дупката“! Опасяваше се, че нервите й нямаше да издържат и щеше да се наложи да я бутнат от ръба, а не да й позволят да се хвърли в бездната изцяло по своя воля.

Обзе я необикновено спокойствие. Изгуби всякаква надежда. Беше ли способна да посрещне смъртта сега, от своята собствена ръка, без чужда помощ? Щеше ли да постъпи по-добре?

Стори й се, че да! Повтори си го три пъти и се пресегна към ножа. Прокара го по китката си. Потръпна. Сърцето й заби силно. Отвори очи и погледна – не бе оставила дори драскотина! Почувствува увереност, че щеше да преодолее състоянието си. По бузата й се търкули сълза. Обезпокоена, бързо я избърса.

Седна на стола до малката масичка и стисна зъби. Наведе се напред и подпря ръка. Опря острието до корема си и отмести поглед. Очите й станаха сухи.

Потече тънка струйка кръв.

– Хвърли ножа, Лило!

Тя подскочи от изненада. Обзе я гняв. Колебаеше се с окървавения нож в ръка. Опита се да го скрие между близкостоящите възглавници и чак тогава се обърна, за да види кой бе влязъл в стаята.

– Сериозна ли е раната? – попита мъжът и доближи.

Затворничката също погледна незначителното порязване. Кървене-то почти престана. Той й подхвърли кърпа, с която тя избърса кръвта от ръцете си. Влезлият седна на няколко метра от нея и я зачака да свърши.

– Имаш посетител! – Посочи й с жест вратата на килията.

Влезе пазач със синя униформа, последван от гола жена. Бе висока,

леко се олюляваше, докато вървеше, и изглеждаше натъпкана с наркотици. Кафявата ѝ коса лежеше сплъстена в безпорядък над раменете. От нейните ръце, нос и брадичка капеше гъста, подобна на сироп течност. Кръстоса поглед с Лило, но лицето ѝ остана безизразно. Отпусна се на стол и се прекатури. Униформеният ѝ помогна да стане на крака и почти я пренесе до банята. В килията влезе още една жена, също облечена в синя униформа, затвори след себе си вратата и последва другите двама. Чу се шум от силно течаща вода.

Лило едвам отмести поглед. Лицето на дрогираната бе ужасяващо познато. Бе нейното собствено!

* * *

Злато! Всичко около мен бе със златист цвят! Отворих очи под водата и веднага разбрах, че не дишам. Поради неизвестна за мен причина това не ме разтревожи. Поприседнах. От тялото ми започна да се стича лигава течност.

Задушавах се. Опитах да се изкашлям и цял фонтан от същата течност бликна от гърлото ми. За момент ми се стори, че няма да успея. Но някой започна да ме тупа по гърба и тогава поех дъх за първи път.

Не е лесно да се родиш!

* * *

Очите ѝ не можеха да фокусират заобикалящите я предмети. Някой протягаше към нея ръка с чаша. Тя се отдръпна, но чашата последва устните ѝ. Пое я и я пресуши почти до дъно.

Огледа се. Седеше в стъклен резервоар, потънала до кръста в течност с цвят на жито. От тялото ѝ излизаха проводници. Все още потръпваше под въздействието на изпълнената програма за тонизиране на мускулите, които трябваше да се разслабят след тримесечните усиленни физически упражнения.

Бе напълно дезориентирана. Не можеше да разсъждава логично. Резервоарът трябваше да я подсети за нещо важно, но това не стана.

– Хайде, ставай! – чу нечий глас.

Бе жена в синьо, която ѝ оказа помощ, за да излезе. Изправи се мокра, олюляваше се, опря се на нечие силно рамо, една ръка я прихвана здраво през кръста. Спеше ѝ се.

– Готова ли е?

– Мисля, да! – Отговорът дойде от мъж, също облечен в синьо. –

Няма да отнеме много време.

Тя осъзна, че говореха за нея. Опита да се отскубне, но не успя. Бе твърде слаба. Раздразни се от приказките им, прииска ѝ се да замълчат.

– Оставете ме на мира!

– Тя каза ли нещо?

Двамата я поведоха през дълъг коридор, помогнаха ѝ да прекрачи прага и я следваха неотлъчно по петите. Тя клюмаше, не можеше да държи главата си изправена. Виждаше само босите си крака и мокрите петна, които оставяше по килима. Това ѝ се стори смешно. Захочоти и почти се изплъзна от ръцете на униформената.

– Какво ѝ става?

Не чу отговора, защото смехът отекваше силно в ушите ѝ. Още една врата. Спряха. Някой започна да я шляпа по лицето. Тя се опита до го спре, но не можа и заплака. Последва силна плесница, която я залепи на отсрещната стена. Тя се отдръпна и изведнъж осъзна, че вече стоеше самостоятелно на крака и се взираше в лицето на мъжа.

– Събуди ли се? – Униформеният се вгледа в очите ѝ.

– Да... аз... – Задави се от кашлица и опита да се огледа, но той я задържа за брадичката и малко остана да не я разплаче пак. – Аз... тоест...

– Нищо ѝ няма! Въведи я!

Мъжът се обърна към нея.

– Последвай ме, чу ли? Само ме следвай! – Явно считаше, че ѝ каза нещо много важно.

Тя кимна. Щеше да се подчини, дори ако ѝ бе пуснал главата. Бе цялата мокра, косата ѝ бе разбъркана, почувствува студ и влага. Понечи да му се оплаче, но той вече прекрачваше в стаята. Тя усети подбутване по рамото и се заклати през прага.

Зърна седящите в помещението. Видя мъж със странно сако, който възбуди неясни спомени у нея. Познаваше го, но не можа да си спомни името му. Една жена бе седнала на стол срещу него. Знаеше я много добре. Бе самата тя!

* * *

Никога не бях и помисляла, че сякаш да се срещна с бившия президент Туийд лице в лице! На времето човек не можеше да избегне образа му на видеокуба – появяваше се без прекъсване на различни програми и събираше съмишленици за своите луди идеи. Бе неотделима част от телеполитическата сцена, още откакто бях родена.

Туийд се обличаше като политическа марионетка от края на двадесети век. Беше си позволил да отпусне шкембе, носеше панталони на райета и фрак, шапка и гети. Пушеше пура и веднага след първото си избиране нарече президентския дворец „Тамъни хол“ на името на едновременната организация на Демократическата партия в Ню Йорк. Печелеше изборите един след друг. Въпреки че не се бях интересувала от кариерата му, знаех, че бе спечелил три поредни мандата.

Една от заслугите му бе, че „павира пътя“ на клоунското шоу на Луната, което простонародно наричахме „правителство“. Да го познава по лице бе най-много, което можеше да се очаква от народа. Хората проявяваха разбираемо объркване, лутайки се между политическата реторика и фантазиите, които ги заобикаляха по телекубовете. Така се сподобихме с групи последователи на Туийд, Чърчил, Кенеди, а също – и с лидери като Хитлер, Бонфорте, Люистон и Троджан. Тури ги на едно място и ще получиш истински цирк!

За щастие, официалните постове бяха повече символични. Висшите служители изпълняваха по-скоро церемониални или надзорни функции спрямо компютрите, които в действителност управляваха страната. Никога не съм била твърда привърженичка на такъв начин на упражняване на властта, но слушайки Туийд, у мен се пораждаше благодарност към устройството на държавата ни. Не че някой би взел под внимание моето мнение...

Оставих настрана размишленията на политическа тема и се приготвих да чуя тежката му дума. Очевидно предложението му щеше да подобри положението ми.

* * *

– Не си и помисляй! – изтъгна добре познат бас. – Предпазен съм от всичко, което би могла да ми направиш!

Лило осъзна, че той имаше предвид евентуални посегателства срещу живота му. В главата ѝ едва ли имаше по-далечна мисъл от тази. Той седеше пред нея на място, което нямаше законно право да посещава, и ѝ показва клонинг, нейна двойничка, чието създаване също бе наказуемо от закона. Вероятно бе дошъл с предложение и тя жадуваше да го чуе.

– Ще установиш, че при нашите бъдещи взаимоотношения аз съм тотално защитен!

– Не разбирам как бих използвала тази информация, освен ако продължим да се виждаме. Но, както ви е известно, моето бъдеще е поставено под въпрос – поне засега! – Опита да прозвучи весело и да не

издаде надеждата си с глас, но не успя.

Тежестта на ножа, притиснат до бедрото ѝ, и струйката кръв по ръката ѝ свидетелстваха за това какво преимущество имаше тя в започнатия разговор.

– Да, ще се срещаме и занапред! С теб или... – Махна с ръка към съседното помещение. – ... с другата жена. Изборът е твой!

Тя се вслуша в шумовете, идващи от банята. Водата шуртеше и се чуваше яден глас, който едва разпозна като своя собствен. Близначката ѝ постепенно се разбуждаше и това я хвърли в ужас.

– Какво мога да направя?

– Първо, трябва да осъзнаеш безизходността на своето положение...

– По дяволите, известно ми е много добре! Прескочи и давай нататък!

– Търпение! Най-напред нека ти изясня някои нещица. – Замълча.

Извади пура и известно време се занимаваше да подреже върха ѝ и да я запали. Бе необичайно грозен. „Сякаш е излязъл от карикатура! – помисли Лило. – Извратен е не по-малко, отколкото е отвратителен – истински изкопаем призрак от миналото на Старата Земя!“

– Клонингът, очевидно, е създаден незаконно – обобща Туийд. – Но твоята песен е вече изпята – никога няма да ти се отдаде възможност да свидетелствуваш срещу мен. Ако ми откажеш, дори няма да ти се открие шанс да споделиш с когото и да било видяното днес. Отсега нататък ще контактуваш изключително с Вафа и Хигия, двамата пазачи, които влязоха току-що. Те са мои верни слуги.

– Какво всъщност искате да ми кажете, за което сте толкова сигурен, че съм дяволски любопитна да чуя? Не направихте всичко това, само за да ми се подиграете! Вие сте изр... Няма значение. Не ми допадате!

– Нито пък аз те харесвам! Но мога да те използвавам и желая ти да работиш за мен!

– Чудесно! Кога да започнем? Както сам посочихте, по-добре е да побързаме, тъй като ми остава да живея още немного! – Сарказмът прозвуча не на място, гърлото ѝ се сви.

Той се засмя учтиво, наистина, но тя го гледаше предано като куче и малко остана да последва смеха му, но едвам задуши своя вопъл.

– Съществува малък проблем – съгласи се бившият президент. – Предлагам ти елегантна възможност да избегнеш екзекуцията. Нека се съюзим! – Погледна към вратата на банята и повдигна вежди.

Отгатък долитаха звуци на борба.

* * *

Студената вода ме накара да отворя уста и за малко да ме задави, но пък дойдох на себе си. За пръв път от толкова време насам можех да мисля логично. Клепките ми залепваха за сън, но събитията се развиваха бързо и не под мой контрол.

Туийд! Така се казваше мъжът в съседната стая! За какво ли разговаряше в моята килия с онази жена, която приличаше на мен като две капки вода? Ами как се озовах в резервоара? Значи преди това бях умряла! Но нали бях осъдена на вечна смърт – не би трябвало да мога да се събудя отново?

Подложих лицето си под студената, силна водна струя. „Остани будна! Остани будна! – повтарях си. – Става нещо жизненоважно, но все ти се изплъзва!“ Плюех вода, удрях се с ръце по лицето, краката, раменете. Стори ми се, че прозрях! Бе подло и несправедливо! Отначало не повярвах! Но трябваше да приема действителността.

Спънах се и паднах под душа. Жената-пазач ме хвана за ръката и ме вдигна на крака. Не виждах добре. Понечих да я ударя, но тя бе поедра, стоеше нащрек и не я уцелих. Писнах и се нахвърлих върху ѝ.

* * *

Тя изскочи тичешком от банята, преследвана от мъжа и жената в сини униформи. Той я сграбчи, но кожата ѝ бе хлъзгава, а истеричният пристъп ѝ даде свръхсили. Тя се откубна, ритна го с пета и двамата се счепкаха на пода. След това залази на ръце към своята двойничка, седнала на стола. Изпищя пак.

Понечи да се изправи, но се блъсна тежко в масата и падна пред леглото, където седеше високопоставеният държавен служител. Мъжът от охраната я хвана пак и я задържа назад, но бившият президент спря ръката му.

– Остави я! – заповяда. – Това е нейната стая, в края на краищата! – Хвърли поглед към събеседницата си, застинала в нямо изумление, без да откъсва поглед от жената на пода. – Освен ако не възразяваш, разбира се!

Последната отвори уста за отговор, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Нейната близначка бе вдигнала очи към нея. Страхът, изписан на лицето ѝ, бе непоносим за истинската Лило. Да приеме предложението на

Туййд означаваше да обрече на гибел тази жена. Опита да пропъди някак си тази мисъл.

Жената-клонинг обърна глава към бившия президент и Лило почти чу какво мислеше нещастницата.

Последната сграбчи края на покривката и коленичи.

– Не зная за какво си говорехте, но сте длъжни да ми обясните! Зная, че не живея в днешния ден. Току-що се събудих. Нещо се е случило междувременно, разбирам. Екзекуцията ми е била отложена, нали? Мисля, че тази жена съм аз, но само че след шест месеца!

– Точно така! – отвърна Туййд и устните му се разтегнаха в усмивка.

По гърба на Лило пролазиха студени тръпки. Страхуваше се от клонинга, намрази как събеседникът ѝ се усмихваше на другото ѝ „аз“. Бившият президент едва ли би проявил някакво предпочитание – двойничката ѝ можеше да послужи за целите му не по-зле от „оригинала“. Нищо не подсказваше, че тя трябваше да бъде спасената, само защото бе по-възрастна или заради нещо друго.

– За каквото и да правите сделка – промълви жената-клонинг, – аз мога да бъда също толкова добра...

– Приемам предложението ви – извика с цяло гърло Лило.

Туййд се обърна към нея.

– Сигурна ли си?

Клонингът местеше тъжен поглед от единия на другия.

– Да! – Тя преглътна с труд. – Да! Убийте нея! Нека аз да живея!

* * *

Получих чувството сякаш бях внезапно изчезнала.

Туййд и другата жена започнаха да разговарят над главата ми. Коленичих. Не можех да повярвам. Не разбирах напълно смисъла на думите им. В ушите ми се надигна бучене, замаях се. Паднах и като че удавих главата си.

Трябваше да ги накарам да ме забележат! От това зависеше животът ми! Изправих се, макар и цялата трепереща, и застанах между тях, но те продължиха да не ми обръщат внимание. Кошмар! Изкрещях им, но – безполезно! Те станаха и напуснаха килията. Жената-пазач застана между мен и вратата. Чертите на лицето ѝ се опънаха.

Нанесох ѝ удар и започнах да се боря, но тя ме държеше здраво. После всички си отидоха.

* * *

Седях на стола съвсем сама. Изпадах в безсъзнание и идвах пак в съзнание. Преди няколко часа пазачът Хигия ми даде двойна доза успокоително и аз чаках да ми подействува. Потънах в тежък, разпокъсан сън. Сънувах отново познатата гора под синьо слънце.

Надигнах се, когато престанах да усещам ръцете и краката си. Причерня ми. Открих, че съм отишла в банята, но не помнех как. Пуснах душа.

Погледнах китката си. Бе срязана дълбоко, кръвта ми се стичаше бавно по пръстите и падаше с плисък върху голите ми нозе. Как бе се случило това? В главата ми вместо мозък все едно се плискаше супа, но все пак ми се стори, че си спомних... Бях посегнала с ножа... Но така ли бе? Онази жена – как се казваше – беше влязла в стаята ми. Дали не бе опитала да ме убие и направила да изглежда като самоубийство?

Върху ми се сипеше топла вода. Розови рекички се виеха между пръстите на краката ми. Залитнах и ударих главата си в стената. Беше много късно да бъде спасена. Умирах! Стана ми студено. Скоро щях да бъда съвсем безжизнена.

Водни пръски заплискаха лицето ми. Краката ми замръзваха. Кръвта ми се съсипи около раната на китката. Станах, подхлъзнах се и паднах в червена локва.

Озовах се пак в голямата стая. Не можех да се изправя. Търсех нещо, но какво? Открих още една празнина в паметта си. А-ха – ножът! Възнамерявах да довърша започнатото от онази жена... или от мен? Оставих ножа... но къде? Да, в ръката ми. Насякох тялото си. Пръстите ми се отпуснаха. Загубих отново ножа. Запъльзях.

Пред очите ми се появиха ботуши. Опитах да се изправя.

– Пак премина в небитието! – Беше Хигия.

– Не болеше! – промълвих. – Не ме съжалявай!

* * *

Орбиталната станция „Сфера Луна 6“ представляваше метална обвивка с диаметър хиляда метра. Гравитационното ускорение на външната ѝ повърхност бе пет метра за секунда на квадрат, но всеки посетител, навлизащ във вътрешността през един от трите входа, изпитваше значително увеличение на теглото си с всяка изминала стъпка в посока към центъра. Посещенията, така или иначе, бяха редки.

Всички орбитални станции ги наричаха на жаргон „дупки“, но но

само „СЛ 6“ бе известна с прозвището „Дупката“. Пет или шест пъти в година я изключваха по няколко часа, за да могат да влязат човешки същества в това, което до този момент представляваше истински ад от радиоактивност.

Сега станцията бе изключена. Под един от гигантските генератори за ускорение на полето, който поддържаше в неподвижно състояние черна дупка в центъра на еднокилометровата метална конструкция, висеше тераса с напълно земно привличане. Към обезопасена с перила метална площадка водеха тринадесет ниски стъпала, образуващи нещо като арка. Носилката лесно се изтърколи догоре. Тялото, завързано към нея, подскочи, когато мъжът и жената, облечени в черно, я прибутаха за последен път.

Единият от ексекторите отмахна антрацитночерния крeп от тялото на Лило, докато другият прикрепи носилката към изхвърлящ механизъм. След като свършиха, застанаха за момент неподвижно пред окото на камерата и се изкачиха на повърхността.

Носилката се наклони, застина за кратко в равновесно положение и започна да пада във вътрешността на „СЛ 6“ с нарастващо ускорение. Избухнаха ярки светлини. Надолу към центъра на черната дупка, наполовина по пътя към вечността, малка маса неутрони, които до преди миг съставляваха тялото на Лило, се разлетяха по центробежни орбити почти със скоростта на светлината и, смазани от границите на пълния разпад на материята, отдадоха своята енергия и заглъхнаха в забвение.

ВТОРА ГЛАВА

Откъс от брошурата „Как да живеем заедно: въведение към повелите на закона“. Автор: Ариадна-Клел-Джаул. За деца в предучилищна възраст. Издадена през 552 година.

„... Има три вида неспазване на законите. Градирани по степен на обществена опасност, те биват: нарушение, простъпка и престъпление.

Нарушенията са най-леките криминални деяния от типа на: да блъснеш някого, да досаждаш, да обидиш, да излъчваш неприятна телесна миризма. Ако си обвинен в «нарушение», имаш правото да се защитаваш сам и да предявиш претенции да бъдеш съден от хора, а не от компютри. В случай че бъдеш признат за виновен, биваш наказан да заплатиш глоба или на ответната страна, или на държавата.

Простъпките са криминални деяния, свързани с посегателства върху личната или обществената собственост, например: грабеж, кражба с взлом, покушение, изнасилване и убийство. Най-тежко се наказват престъпленията срещу държавната собственост. Във всички случаи на осъдените се конфискува деветдесет процента от имуществото. За деяние, извършено срещу държавен служител, наказанието е «временна смърт» с автоматична отсрочка. Престъпникът не губи правото да живее, затова след екзекуцията му бива съживен на стадий на неговия живот, предшествуващ консумирането на общественоопасната простъпка, и бива подложен на принудителна рехабилитация.

Престъпленията са деяния с най-висока степен на обществена опасност. Това са: палеж, взривяване, притежание на ядрени материали, разпространяване на острозаразни болести, видоизменение на човешката ДНК. Извършените действия застрашават цялата човешка раса или голяма част от нея и се считат за «Престъпления против човечеството». Осъденият бива лишен от правото на живот. Държавата се задължава да търси и разрушава всички плодове на творческа дейност и образци от тъканите на екзекутирания. Генотипът на престъпника се прави обществено

достояние и се обявява извън закона. В случай че бъде открит, се умъртвява толкова пъти, колкото е необходимо...“

(За повече информация се обърнете към съпътстващата книга „С престъпление не можете да прогресирате“. При устна заявка доставяме комикси и магнетофонни записи на същата тематика.)

* * *

Вафа ме измъкна от килията. Направляваше ме с бутане през празните коридори. Изкачвахме се с асансьор. Бях повече от любопитна да разбера как възнамеряваха да ме измъкнат оттук. Бих могла да напиша цяла дисертация на тема „Бягства“. Мислите как да се спася бяха ми отнели почти цялото време през последната година. Най-добрите варианти включваха подкуп или външна помощ. Но няхах средства, а и към никого от свободния свят не можех да се обърна. Всички останали възможности биха се сторили невъзможни дори за граф Монте Кристо, ако се озовеше в Института! Килията ми се намиреше на три километра под повърхността. Дори по-лошо – най-близката метростанция отстоеше на поне петдесетина километра. Можех да се измъкна, само ако вървах по железопътната линия в космически вакуум. Очевидно, беше ми необходим скафандър. Съвсем естествено, скафандрите бяха под усилен специален надзор като предохранителна мярка.

Докато вървахме, внезапно се сетих с какво се занимаваше Туийд през последната година от държавната си служба. Бе назначен на длъжността „Комисар на изправителните домове“.

* * *

Асансьорът спря и Вафа посочи с жест на Лило да излезе. Тя не бе изминала и десет крачки, когато той я сграбчи за ръката и мълчаливо я насочи към един вход. Поеха по тесен, зле осветен коридор. Пазачът се държеше спокойно. Очевидно, Туийд разполагаше с немалко доверени хора в Института. Генетичката остана с впечатлението, че бягството й щеше да протече леко.

Главата й се изпразни от мисъл, когато спряха пред врата с надпис „Авариен въздушен шлюз“. Влязоха вътре и тя мимоходом си отбеляза, че в малката камера липсваха скафандри. Вгледа се изпитателно в червените букви над люка. Отвъд бе космически вакуум!

– Почакай малко! – извика рязко. – Какво ще правим?

– Нямахме как да внесем несанкционирано скафандър в Института.

В тази секция не разполагаме със свои хора.

– Да, но...

– Датчикът на този шлюз е изключен и компютърът не ще усети, че вратата е била отваряна. Сложи си това! – Подаде ѝ чифт дебели ботуши.

– Не мога!

– Длъжна си!

– Наистина не съм способна! Опитваш се да ме убиеш! Не трябваше да ви се доверявам! Искам да се върна! – Паникьоса се.

Като всички жители на Луната Лило се страхуваше най-много от безвъздушното космическо пространство. С този невидим враг се бореха още от деня на своето раждане. Бе нещо като пъкляла във възприятията на древните земни хора. Прилоша ѝ.

– Обуй се! – настоя съвсем логично Вафа. – Необходимо е да си предпазиш краката!

– Какво... трябва да направя?

– Ако бързаш, ще престоиш в открития Космос не повече от пет секунди. На по-малко от два метра край вратата ще мине всъдеход.

– Кое време на деня е?

– Шлюзът попада в сянката.

Тревогата ѝ достигна връхна точка.

– Не! Не е възможно да се справя!

– Ако се наложи, ще те ударя, за да загубиш съзнание, но така ще те пренеса за много повече време!

Жената прочете в очите му, че не се шегуваше. Мъжът се усмихна леко, когато забеляза преценката ѝ, че бе твърде слаба, за да се пребори с него. И така, за нея остана само една възможност – шлюза! Лило нахлузи ботушите и се обърна с лице към изхода. Вафа освободи ключалките. Вратата остана затворена, тъй като върху нея въздухът оказваше налягане четиринадесет тона.

– Кога да тръгна? – попита тя.

– Всъдеходът не бива да спира. Вниманието на пазача в кабината ще бъде отвлечено в нужния момент, тъй като не е доверен човек. Машината ще пристигне след една минута и ще остане в твоя обсег не повече от десет секунди. – Вдигна поглед от часовника си и се усмихна. – Ако всичко върви по плана...

„За пръв път се изпусна да каже нещо, което не трябваше!“ – помисли тя. Пазачът излезе и затвори след себе си вътрешната врата.

Скоро настъпи сублимният момент. Засвистя клапа, която бързо

изпускаше кислорода от камерата. Досега винаги бе чувала този шум през скафандър. След няколко секунди настъпи тишина. Озова се във вакуум. Странно, не почувствува нищо. Само се уригваше непрекъснато. Отхвърли вратата и затича мълчаливо. Недалеч се движеше някакъв призрак. Една ръка се протегна, хвана я здраво и я издърпа във въсдехода. Люкът се затвори и в херметичната кабина се чу засилващия се писк на навлизащия въздух. Затрепери внезапно.

– Успях! – извика с подрезгавял глас и припадна.

* * *

Над нея беше се надвесила жена.

– Не мърдай, моля те! – каза тя.

Лило усети, че лявата ѝ ръка бе съвсем безчувствена. Погледна. Беше отделена от лакътя надолу.

– Ще ми отнеме съвсем малко време – продължи непознатата.

Между гърдите ѝ бе татуиран жезъл – бе лекарка. Лило подпря главата си с другата ръка и започна да наблюдава нейните действия.

– Защо е нужно това? – попита.

– Ще напуснем въсдехода на една станция, която се намира на стоина километра оттук. Предстои ни да преинем през контролно-пропускателен пункт.

Извади консервирана ръка от метален кондиционер и я прикрепи към ставата на Лило. Побелялата плът придоби цвят и пръстите се размърдаха. Оригиналният крайник постави на мястото на предишния.

– Казвам се Мари. – Интонацията ѝ завърши с леко повишен тон.

– Лило! – отвърна лаконично и по лицето ѝ се разля слаба усмивка.

Докоснаха приветствено длани.

– Ще свърша след минутка! – Кимна към мястото на операцията.

Бръкна в чанта и извади две тъмночервени рокли. Навлече едната презглава. – След малко можеш да облечеш и ти своята.

– Къде ме водиш?

– На среща с шефа! – В гласа ѝ прозвуча нотка на страхопочитание.

Лило заключи, че спътницата ѝ бе привърженичка на идеята за „Свободна Земя“. Изявите на тази група хора не бяха до такава степен лишени от здрав смисъл. Бяха търпими, с изключение на фанатици като Туийд, които жадуваха да затрият целия човешки род.

Мари се залови пак за работа. Донагласи лакътната става, закачи сухожилията, съедини нервите и кръвоносните съдове. Кожата се затвори за пет минути и само едва забележима червена линия показваше

скачването на присадката. Извади щепсел от цокъла му и Лило почувствува студ и бодене на хиляди иглички. Лявата ѝ ръка увисна като мъртъв товар.

– Съжалявам! – извини се Мари и опакова инструментите си. – Няма да ти се наложи да я ползуваш дълго – само около час.

– Няма нищо! Служа си по-добре с дясната. – Новата ѝ „придобивка“ бе с пет сантиметра по-къса от необходимото.

Опита да свие юмрук.

– О, наистина ли? И моята майка също!

– Коя е тя?

– Беше клонирана от жена, която трябваше да бъде на Луната. Толкова често пускаме генотипа ѝ през пропускателния пункт, че компютърът вече е създал база данни за нея... Не мисля, че трябва да ти разкривам чак такива подробности.

– Не се притеснявай! – Лило вече бе се досетила как стоеше работата.

– Не ми изглеждаш много щастлива за жена, която току-що е успяла да избяга от напълно изолиран затвор. – Мари се усмихна широко.

Получи в отговор също усмивка.

– Предполагам, няхах достатъчно време да отреагирам. Живях с мисълта за смъртната присъда толкова дълго време.

– Искаш ли да полегнем заедно?

– Не, благодаря! Мисля, предпочитам да започна сексуалните си контакти с мъж!

– Добре! – Лекарката посвети вниманието си на еднообразния, изровен от дупки пейзаж и прелитащите през прозореца резки сенки.

Бегълката опита да осъзнае факта, че сега получи шанс да оцелее. Все още „свобода“ ѝ звучеше като празна фраза. Не преставаше да мисли за другата жена-клонинг, нейна двойничка, която трябваше да умре вместо нея. Поддаде се на обърканите чувства, търсеши излаз от подсъзнанието ѝ, и заплака. Рони сълзи дотогава, докато Мари не сметна, че тя бе прекалила, и я докосна по рамото. Лило изведнъж почувствува глад за приятелска ласка и нежност от друго човешко същество. Успокои се на часа. Лекарката започна да отдръпва ръката си, но генетичката я спря.

– След колко време ще пристигнем?

Спътницата ѝ погледна хронометъра върху нокътя на палеца си.

– След около два часа. А сега желаеш ли да полегнем? Може би това би било най-доброто за теб. Представям си какво си изпитала!

– О, беше истински ад!

Двете се разположиха на леглото. Мари се оказа права. Новото преживяване наистина успокои Лило.

Познайницата ѝ бе по-активната. Бе сръчна, мила и внимателна. Проявяваше само един недостатък – обичаше да говори изключително на професионални теми. Лило я целуваше по някое място на тялото – по носа, пъпа, коляното, лабиите. Интересуваше се кой хирург я бе извалял така, но получаваше неизменния отговор: „Не съм се подлагала на пластична операция!“.

Бегълката бе лоша партньорка. Не можеше да съсредоточи вниманието си върху движенията на пръстите и устните си. Мари все ѝ повтаряше, че бе доволна, и може би не я лъжеше. Този жест на любезност, обаче, не можа да спре сълзите на Лило. Когато хлипанията ѝ затихнаха, с изненада установи, че лекарката беше я извела от душевната депресия, в която бе изпаднала през последната година. Дори съобщение за отсрочка на смъртната ѝ присъда не би оказало по-благоприятен ефект!

Щеше да продължи да живее!

* * *

Всъдеходът спря в Хершел, малък градец в покрайнините на Сентрал Хайландз. Паркираха в един шлюз и се отправиха веднага към центъра. Качиха се на местното метро и потеглиха към Панавижън. Лило си отваряше очите на четири, търсейки възможност да избяга, но към тях се присъединиха мъж и жена, които се шегуваха и смееха с Мари, но очевидно стояха нащрек. „Все ще ми се открие възможност – каза си. – По-добре е да изчакам малко, докато ми стане ясна новата обстановка.“

Сложи лявата си ръка в машината на контролно-пропускателния пункт и почувствува как механичният крайник остърга и взе проба от сухата кожа на дланта ѝ. Компютърът изкудкудяка нещо на себе си, удовлетворен, че тя бе някоя си друга. „Колко лошо е, че не мога да задържа новата ръка! – помисли тя. – Би била безценна!“ Но тялото ѝ щеше да отхвърли чуждата тъкан поради несъвместимост и за по-малко от седмица щеше да настъпи смъртта ѝ.

Панавижън бе град на художници, пълен с хора на изкуството и посредници. Мнозина бяха станали коренни жители, въпреки че областта бе доста затънтена. Качиха се на гравитационния влак за Архимидис. Четиримата влязоха в купе, което херметизираха. В продължение на около четиристотин километра падаха надолу по наклонен тунел. Телата им станаха леки. Някъде под Апенините започна постепенно

издигане, докато накрая забавиха ход и спряха в елеватор, който ги издигна до обитаемите нива на града. Пътешествието свърши, преди още Лило да се бе наместила удобно на седалката.

Булевардът „Гранд Конкорс“ в Архимидис бе нещо ужасно. Лило бе позабравила невъобразимия шум и стълпотворението от хора. Нямаше време да помисли. Промъкнаха се през тълпата към частна метростанция. Докато се усети, забеляза, че отново бяха останали сами с Мари в капсула за осем пасажери.

– А сега накъде?

– Не ми е позволено да ти кажа! – Лекарката сви рамене.

Не след дълго Лило разбра. Повечето жители на Луната познаваха добре своята планета. Можеха да излязат на повърхността веднъж на няколко години, да пътуват с капсула с линеен двигател и да наблюдават пейзажа, движейки се с голяма скорост, след което се ориентираха много добре, когато навлезе пак в лабиринта от коридори, прокопани в недрата. Генетичката прецени, че бяха се отправили на север към низината Ибриум. На хоризонта се издигнаха възвишения и тя разпозна планинската верига Шпицберген. Значи там живееше шефът! Тази информация не бе държавна тайна, но не бе широко известна поради постоянната опасност от покушение.

Домът на Туийд се намираше на самата лунна повърхност. „Логично е да бъде там, за да вижда Земята по всяко време!“ – помисли Лило. Бившият президент бе вманиачен на тема „Земя“ и „Нашественици“. Стигнаха до огромен планински масив, заобиколен от други по-малки. В сянката на купол бе монтиран телескоп с двадесетметрово огледало, подобно на паяк в центъра на паяжина. Бе насочен, естествено, към Старата Земя!

* * *

Мари отреза присадената лява ръка и я смени с истинската. След това упъти Лило към централния купол, където вече я очакваше Туийд. Тя се забави, за да огледа откритите пространства, покрай които минаваше. Дотук можеше да се стигне само с метрото и скафандрите биха били зорко охранявани. Новото място бе също такъв затвор, каквото бе Институтът, но точно сега бе момента да започне да крои бягство.

Влезе в обширен коридор, през който течеше ручейче. Прецапа го. По нататък водата стана буйна и се заизвива като пенлив поток покрай дървета и растения, майсторска смесица от холограми и действителност. Коритото бе оградено с полирани многоцветни кристали, а в дълбоките

вирове гъмжеше от риба. Отстрани я наблюдаваше пантера, която доближи, щом тя излезе на брега, и я подуши по козината на прасците. Лило я погали, а след това я отпрати с потупване по главата.

Пътеката я отведе до поляна. Там седеше Туийд и я очакваше. До него стоеше гола жена. На едно дърво наблизо беше се покатерил гол мъж.

Впечатляващо! Този миниатюрен „Дисниланд“ струваше маса пари!

– Седни, Лило! – каза бившият президент и едновременно с думите му от високата трева изникна и се разгъна стол.

Тя се настани. Извади от джоба на роклята си четка и среса мократа козина по краката си.

– Вече познаваш Вафа. – Туийд кимна към близкостоящата жена.

Лило ѝ хвърли бегъл поглед и забеляза особената стойка и положение на ръцете ѝ. Можеше да я убие за миг, без да се замисли. В очите ѝ зърна познато злокобно изражение.

– Вашата домашна питомка е истинско изчадие на ада! – Двадесет-метрова боа се виеше около краката на голата му прислужница. – Колко такива имате?

– Не обичаш ли змиите?

– Нямах предвид тях!

– Вафа е много полезна, лоялна, способна и безмилостна! – Позасмя се. – Нали?

– Както обичате, сър! – Любимката му не сваляше поглед от генетичката.

– Отговорът на въпроса ти е: да, има много като Вафа. Тук, пред себе си виждаш една, мъжът, който ти помогна да избягаш преди няколко часа – също. Пръснати са на разни места...

Лило не попита с какво Вафа бе толкова полезна. Стана ѝ ясно. Въпреки че лицата и телесните им обвивки бяха различни, тяхната психика бе една и съща – на патологичен убиец! „Или пък на войник!“ – помисли, въпреки че не бе специалистка в тази област.

– Разкажи ми за Пръстените на Сатурн! – рече внезапно Туийд.

– Казах всичко за тях на съдебния процес... – Заекна. – Мислех, че ви е известно.

– Да, но не съм уверен, че тогава излезе наяве цялата истина. Къде се намира спасителната капсула?

– Не зная!

– Разполагам с начини да те накарам да проговориш!

– Не ми продавайте боклук! – С тази фраза затворничката имитира бившия президент, който имаше навика да ораторствува по сходен начин, подобно на актьор в третостепенен трилър. – Въпросът не е в това дали искам да ви кажа или не – уточни. – Признах си, че аз я създадох. Ако ми беше понятно къде е, нямаше да ми бъде от полза, нали?

В този момент Лило прецени, че вредата от постъпката ѝ можеше да надвиши благоприятните последици. Туийд не остана доволен и това я обезпокои. Бе много важно да не му създава отрицателни емоции.

Преди около пет години, когато изследователската ѝ дейност навлезе в забранени области, което можеше да ѝ навлече проблеми със закона, тя реши да изгради капсула. Имаше познати измежду жителите на Пръстените и пари, за да сложи начало на проекта си. Идеята бе научната ѝ работа да продължи, без да спира, в случай че я разкриеха и осъдеха. Сега се убеди, че не бе толкова самопожертвувателна въпреки мотива си. Инстинктът ѝ за живот бе много силен, току-що бе научила това!

– Разпитвах я ме под въздействие на наркотици – продължи. – Имах приятелка от Пръстените. След като създадох спасителната капсула, тя я премести. Самата аз не зная къде. Ето защо не мога да заведа никого там.

– По какъв начин осъществяваш контакт със своята съучастничка?

– Били ли сте някога на Сатурн?

– Не, никога не съм разполагал с нужното време. – Сви изразително рамене.

Бе познат жест, Лило го бе наблюдавала по видеокуба. Туийд бе се държал винаги настрана от конкретни действия, прикривайки се с оправданието, че бил зает с народополезна дейност.

– Всъщност, Пръстените са необятни. Ако човек не ги е посещавал, не би могъл да добие реална представа за онези безбрежни пространства. Ако се свържа с нея посредством радиопредавател, няма как да осигуря безопасна връзка с нея. Искам да кажа, че ѝ е известно, че с помощта на наркотици от мен би могла да бъде извлечена всякаква информация. Ето защо тя няма как да разбере дали не я подмамвам в капан. Така или иначе, беше ми трудно да я привлека да участвува в моята разработка. Обитателите на Пръстените са самотници. Не се вълнуват от проблемите на хората.

– Но все има някакъв начин да се свържеш с нея?

– Ако имате предвид да я намеря – не. Но мога да ѝ оставя съобщение в автоматичния телефонен номератор на Джейнъс. Тя ще се обаждат веднъж на всеки двадесет години; ще бъде точна като швейцарски

часовник!

– Не е много ефикасно! – Разпери ръце.

– Това бе същността на идеята. Ако аз самата можех да спра лесно този проект, би било лесно и за някой, който би могъл да изтръгне съответната информация от мен.

Туййд стана и се разходи бавно. Погледна небето. Змията се раздвижи и се заувива около крака на Вафа. Тя се наведе, погали я, но не сне поглед от Лило.

– Как е името на твоята съучастничка?

– Парамитър-Солстис.

ТРЕТА ГЛАВА

Откъс от „Песен за Пръстените на Сатурн“ с автор Кланси-Даниел Митър. Събрани съчинения на ранната (240 г. – 300 г.) съвместна симбиотична поезия.

„... От цялата информация, получена посредством горещата радиовръзка с галактиката Офиучи, няма по-удивително нещо от симбиозата! В началото на третото столетие от Новото лютоброе-не симбиотичния начин на живот са считали за спасение на човешката раса. Изследователите на бъдещето са предвиждали деня, когато всяко човешко същество е щяло да бъде съшето със симбиотичен партньор и е щяло да се освободи завинаги от зависимостта си от въздушни шлюзове, хидропонно земеделие и рециклирана вода. Представяли са си как всеки човек щял да се превърне в миниатюрен модел на загубената Земя, свободно реещ се в Слънчевата система.

Лесно е да се разбере какво е подхранвало този оптимизъм. Симетрията на концепцията е забележителна! Всяка двойка човек-симбионт представлява затворена в екологическо отношение система, която се нуждае от съвсем малко енергия от Слънцето и твърдо вещество за своето съществуване. Симбионтът от растителен произход събира слънчева светлина в Космоса, с помощта на която преобразува отпадните продукти и въглеродния двуокис на човека в храна и кислород. В същото време предпазва човешкия организъм от екстремални горещина и студ. Заселва се в белите дробове и храносмилателния тракт на човешкото същество. По този начин всеки храни другия.

Симбионтът представлява безформена купчина изкуствено създадена органична материя и не притежава нервни клетки до момента, докато осъществи контакт с човек. След като проникне през нервната система на гостоприемника, той споделя човешкия мозък и се превръща в мислещо същество. Така се сдобива с разсъдък и това безспорно е най-ценната му придобивка от съвместното съжителстване. Първите експериментатори установили, че симбионтът, настанил се веднъж в нечие тяло, оставал завинаги там. Ето защо сравнително малко хора предпочели да предадат

своята мисловна самостоятелност в замяна на утопията на извънземните.

Поради това ние, жителите на Пръстените на Сатурн, оставахме разочаровани. Все пак ценим изключително незаменимия подарък. Нашето общество не е хуманоидно. Живеем в Космоса. Движим се из «коридори» и «стаи». По време на дългия си живот имаме право да родим само едно дете и да го отгледаме подобно на бактерия. Живеем изолирано, но притежаваме съшени мозъци. Тази наша взаимовръзка е трудно разбираема за външен човек.

Някъде в това магическо сливане на два различно мислещи разсъдъка се поражда неудовлетворение. Прескачат искри на съзидателност. Затова всички жители на Пръстените са поети. Поезията е нормален съпътстващ продукт на нашето съществуване. Тези от нас, които не са имали куража да се съшат и които чакат редките ни контакти с човешкото общество, също създават песни, но без всякаква стойност...“

* * *

Парамитър се рееше бавно над безбрежна златиста пустиня. Хоризонт не се виждаше. Обърна се към малкия, но ярък диск, излъчващ слънчеви лъчи. Самата планета Сатурн беше се превърнала в черна дупка, подобна на нащърбен полумесец, протягащ пипала към Слънцето като към скъпоценен камък.

Парамитър бе лишена от зрение. Усещаше топлината като полъх на вятър, а Сатурн – като дълбок, студен кладенец, който я придърпваше.

Изгревът предизвика сладостни емоции. Още вкусваше аромата на благотворното му сияние през тънката като мехур част на тялото си. Всъщност, приличаше много на слънчоглед.

В момента Парамитър си почиваше, хранише се нейната симбионтка Солстис. Последната бе разединила центъра на зрението в нейния мозък, затова сега тя изпитваше наслада от елементарното съществуване под формата на космическо растение. Бе разперила широко ръце към светлината и бе вкопала здраво крака в плодородната почва, каквато представляваше нейната партньорка. Блаженствуваше.

Погледната от страни Парамитър наподобяваше тънък, параболичен слънчобран с нежна централна част, също като паяк в средата на сапушен мехур, прорязан от кръвоносни съдове подобно на вътрешната част

на очна ябълка. През вените протичаха течности, някои с млечнобял цвят, други – тъмночервени, а трети – червенокафяви. Близо до пъпа се извисяваше тънко стебло с голяма колкото юмрук подутина на върха му. На това място се намираше геометричният център на параболата и се събираха във фокус отразените от слънчогледа слаби слънчеви лъчи. Ето защо тук температурата бе висока и телесните течности кипяха. Навсякъде из кръвоносната система и капилярите се извършваха химически реакции.

Активността на мозъка ѝ бе сведена почти до нула. Единствено Солстис нарушаваше спокойствието от време на време, тъй като стоеше винаги будна.

– Парамитър! – Не чу глас. Думите се образуваха като чужди мисли в главата ѝ. – Хайде, събуди се!

– Какво има? – Да излезе от сънно състояние не представляваше проблем.

– Готова ли си да прогледнеш?

– Да, защо не?

Солстис, която действуваше като превключвател в горната част на гръбначния ѝ стълб, затвори нужните контакти, които позволиха на визуалния център на кортекса да осъществи връзка с предната част на мозъка. В резултат Парамитър започна да вижда.

– Каква чудесна утрин!

– Да, наистина! Почакай да видиш сутрешните вестници! Няма да бъдеш толкова радостна!

– Не може ли да почакаат? Защо да ми развалят доброто настроение? – Бе лишена от чувството на необходимост да бърза.

Последният път, когато свърши нещо бързо, бе преди цяло столетие.

– Права си. Уведоми ме, когато си готова да чуеш новините!

Парамитър изрази телепатично удивлението си. Изпрати мисловна картина на самата себе си как се препасваше с меч и нож, нахлузваше бронзов шлем и вдигаше релефно гравирано забрало. Солстис веднага отговори. Върна ѝ обратно изображение как Парамитър се катереше по стълба, вглеждаше се в звездите и стъпваше на последното стъпало, което се оказа липсващо.

Тя се протегна, от което тънкият слънчобран се заогъва бавно и вълнообразно. Нямахме крака, беше ги заместила хирургически с четири огромни ръце още в момента на съшиването си. Сгъна двадесетте си пръста в юмуци, а след това ги разтвори. Една ръка привлече

вниманието ѝ. Бе бледа, но ставаше все по-розова под погледа ѝ. Иначе цялата бе с цвят на албинос, само кожата под ноктите ѝ бе кехлибарено-жълта, преливаща в оранжево. Солстис се приготвяваше да потеглят и изпомпваше течности из цялото ѝ тяло.

Това, което виждаше, не бе реалност. Върху ретината ѝ, защитена от полупрозрачното вещество на симбионтката, не бе попадала пряка светлина в продължение на повече от седем години. Ако погледнеше Слънцето със собствените си незащитени очи, щеше веднага да ослепее. „Гледаше“ в резултат на получени нервни импулси, които Солстис изпращаше в мозъка ѝ от различни осезателни рецептори. Въпреки това добиваше усещането, че плуваше съвсем гола в Космоса, а слънчевите лъчи пронизваха тялото ѝ. Илюзията бе съвършена!

– О-кей. Какво ни предстои?

– Преди две минути успях да прихвана предаване от канал деветнадесети на Джейнъс. Къде желаш да го наблюдаваш?

– Няма значение.

Възникна триизмерен образ между Парамитър и тъмния полукръг на Сатурн. Картината бе съвсем реална, като всичко, което съзерцаваше. В интериора на една стая седеше позната жена. Глас зад кадър обясняваше, че осъдената Лило била враг на човечеството и била екзекутирана. Чуха се времето, мястото и кратко изброяване на престъпленията ѝ. По-нататък коментарът премина върху лекция относно вредата от експериментите в областта на генетиката. Солстис изключи, даже без да се наложи да бъде помолена.

– Знаехме, че някой ден щеше да се случи! – възкликна Парамитър, удивена, че новината не я развълнува.

– И на нея ѝ бе известно!

– Добре. Къде е сега спасителната ѝ капсула?

Погледът ѝ се премести. Под нея се завъртя Сатурн, докато съзря Пръстените му отгоре. Изглеждаше, че кръжи около северната полярна област.

В долната, засенчена част замига малка зелена стрелкичка.

– Ето там! – посочи Солстис.

По-нататък по окръжността на небесното тяло, на около шестдесет градуса в посока на въртенето му, се появи неголяма червена стрелкичка. Цветът ѝ подсказваше за масата на скалите. Намираше се на най-външния пръстен Алфа, който не се бе отклонил много от първоначалната си орбита през последните пет години.

С помощта на хипноза Солстис измъкна информация от общата за

двете част на мозъка и увеличи мащаба на картината. Видяха спасителната капсула на Лило на мястото, където Парамитър я бе преместила.

Външно приличаше на скала, макар и малко по-голяма от обикновените. Вътре бе снабдена с атомен генератор на енергия, компютър, несложен ракетен двигател, животоподдържаща система и... хиберниран клонинг на Лило с познанията на създателката си отпреди няколко години.

– Колко време измина, откакто се разделихме с генетичката?

– Пет години шестдесет дни и три часа според времето на Старата Земя.

– Не мислех, че е толкова много! – Вгледа се в двете стрелкички.

Разстоянията бяха доста големи.

– За да стигнем до скалата, трябва да изминем сто четиридесет и една хиляди осемстотин деветдесет и пет километра – помогна й Солстис.

– Е, дадохме дума, нали?

– Чаках да чуя това от теб!

Нехуманоидните симбионтки бяха срещнали Лило преди шест години, когато инженерката разположи частната си изследователска лаборатория на Джейнъс с надеждата, че статутът на сателита като връзка между човешката цивилизация и симбиотичното общество щеше да означава занижена бдителност и по-малки ограничения по отношение на генетичното разнообразие. Парамитър-Солстис бяха дошли на една от редките срещи с човечеството и бяха я харесали веднага. Бе необичайно. Човешки същества и съшени двойки никога не се смесваха!

На Джейнъс висяха известно време около нейната лаборатория и когато се приготвиха да си тръгнат, предложиха й да премести операцията си изцяло на Сатурн. Лило не желаше да се отдалечава толкова много от центъра на Слънчевата система, но се съгласи да изпрати роботизирана станция в периферията на Пръстените, тъй като се опасяваше да не бъдат разкрити тайните й експерименти. Симбионтките обещаха да осъществят разбуджането на нейния клонинг, ако това се наложеше.

Сега им предстоеше дълго пътуване. Бе невъзможно да бързат. Можеха да развиват скорост до петдесет километра в час, но трябваше да спират и да се хранят всеки ден. Щеше да им отнеме поне година, докато стигнеха клонинга на Лило.

– Пътешествието все някога трябва да започне! – каза Солстис. – Да тръгваме!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Никога не съм се проявявала като любителка на посещенията в „Дисниланд“. Според мен желанието да обработваш земята с голи ръце и да ядеш плодовете на своя труд е безобидно, но глупаво до немай-къде. Така в душата ни се разгаря копнеж към нещо недостижимо, което е винаги над нас в лунното небе. В резултат ни обладават натрапчиви фантазии, подобни на идеята, вманиачила Туийд, да си възвърне Земята, да освободи нашата планета-дом от чуждопланетните завоеватели.

Аз израснах, заобиколена от метал, но въпреки това никога не съм се чувствувала лишена от каквото и да било. Историите за славата на Старата Земя не ме вълнуват. Считам, че трябва да разширяваме своите граници в посока на научните постижения, а не да се връщаме към миналото си. Опитах да сторя това, но свърших в затвора.

Туийд може би бе включил термостата на частния си земен рай на около четиридесет градуса по Целзий. Изнемогнах от жегата. Може би растенията му се нуждаеха от лято, но не и аз. Освен това някакви противни малки паразити бяха се загнездили в козината на краката ми. Природа! Съблякох роклята си, за да се поохладя малко, докато бившият президент размишляваше как да насочи по-нататък ориста ми.

* * *

Туийд даде знак на мъжа, който чакаше на края на горичката. Лило се напрегна. Дали това не бе краят ѝ? Все още не знаеше намеренията му. Ако повелителят на съдбата ѝ решеше, че не си струваше труда, събитията щяха да се развият бързо. Наблюдаваше Вафа внимателно. Ако се спуснеха върху ѝ, щеше скъпо да им се даде!

Но бившият президент забърза през гъстата трева и се изгуби от погледите им. Пазачката се отпусна, като видя, че шефа ѝ не го грозеше вече непосредствена опасност. Седна на земята и започна да гали змията. Жената-Вафа бе висока два метра и половина, нямаше гърди, тлъстини и косми. Кожата ѝ бе бяла, а отдолу прозираха костите. Бе олицетворение на самата смърт: движенията ѝ бяха редки, икономични, изпълнени с убийствена мощ.

Някой тичаше към тях през полето. Лило се почуди защо бързаше в този зной. Дали не я застрашаваше с нещо? Оказа се, че причината бе водушевлението от присъствието ѝ. Съзря най-напред татуировката, а

след това – и лицето.

– Здравей, Мари!

– Привет! – извика задъхано тя. – Не е ли чудесно това място?

– Ъ-хъ! – Лило цапна някаква летяща гадинка и ръката ѝ се оцвети в червено. Комар!

– Здравей, Вафа!

Последната кимна на лекарката.

Общата им позната бе обяна в пот, но, изглежда, това ѝ харесваше. Поспря се за момент, за да поеме дъх. Обърна се към Лило.

– Длъжна си да дойдеш с мен!

– За какво?

– Трябва да направя запис на паметта ти. Заповед на шефа. Хайде, няма да продължи повече от минутка!

Лило знаеше, че щеше да им отнеме значително повече време, но я последва мълчаливо по пътеката, виеща се през гората. Обърна се и забеляза, че Вафа ги последва, като обръщаше повече внимание на змията. В известен смисъл остана поласкана – считаха я за опасна, въпреки че войнствената психопатка не изглеждаше впечатлена. Е, вероятно така бе по-добре. Бдителността ѝ можеше да бъде приспана, от което щеше да се възползува някой ден.

Очакваше, че щяха да я заведат до онази част на резиденцията на Туийд, която бе с по-благоприятни климатични условия. Вместо това излязоха на полянка в средата на гъста гора. Наблизо плискаше пръски малък водопад. Мари остави чантата си и разпротря тънък пластмасов чаршаф на земята. Покани с жест Лило.

– Тук ли? Но не се ли нуждаеш от...

Лекарката отвори предмет с вид на дънер. Отвърте блесна метал.

– Защо не! Не се притеснявай, ще ти хареса.

Генетичката се съгласи вътрешно, че обстановката я предразполагаше към повече спокойствие в сравнение с операционната зала. Може би щеше да преодолее по-лесно своята нервност.

Страхуваше се от процеса на записването на паметта. Най-много се боеше, след като се събуди, да я уведомят, че продължаваше да живее подир няколко години прекъсване. Така можеше да позволи да постъпят с клонинг, но не и с нея! Човешкото съзнание е праволинейно, тяло и разсъдък са слети ведно завинаги!

С помощта на записа на паметта ставаше възможно нейната самоличност да се „имплантира“ в друго тяло, например, клонирано от самата нея. В такъв случай нейният клонинг би притежавал всичките ѝ

спомени, но Лило никога не би живяла такъв живот.

Опита да се отпусне. Мари я включи към апаратурата и натисна различни бутончета. Оттук нататък не можеше да види какво вършеше лекарката, но процесът ѝ бе добре известен. Крайниците ѝ се обезчувствиха. Бе отворен върха на черепа ѝ. За момент зърна окървавените ръце на Мари.

Още когато бе на тригодишна възраст, в мозъка на Лило бяха вградени миниатюрни метални каналчета. Те спомагаха да бъде включена към компютър и освен това служеха като тръбопроводи за течността, осъществяваща записа – нискомолекулярна ферофотоклетъчна киселина. Мари бинтова записваща лента около челото ѝ и включи рекордера. За не повече от три минути Лило потъна в безпаметност.

Лесно за изпълнение, но трудно обяснимо! Едва ли човешката раса би достигнала такова съвършенство без данните, получени чрез горещата радиовръзка с Офиучи!

Паметта е холографски процес. Всеки спомен се съхранява не на едно, а на много и различни места в мозъка. Ето защо е невъзможно да бъде разгадана мисълта само чрез осъществяването на линеен процес, като например преминаването на магнетофонна лента покрай записваща глава. Необходимо е да се изгради цялостна триизмерна картина на спомена, подобно на снимка на холограма.

Процесът на запис на паметта действа на подобен принцип. Всеки низ, съдържащ билиони битове, интерферира с всички останали себеподобни. За разлика от обикновената холограма, чийто произволен сегмент от фотографската плака съдържа информация за цялата картина, само един низ от битове не може да възстанови цялата останала информация. Необходима е комбинация и с останалите елементи-низове, общо четиридесет и шест на брой, за да се получи вярна, неизкривена картина. Магнетофонната лента развихря в целия мозък магнитни полета, съответстващи на нивовете информация, и ги преплита по зададен код, за да се получат безкраен брой пермутации.

Оставаше под въпрос дали процесът на презапис на паметта успяваше да възстанови всички спомени. Познанията за човешката душевност впечатляваха. Имаше случаи, когато хора биваха клонирани след смъртта си и им бе имплантирана самоличността на „оригинала“ – не можеше да се забележи разлика в сравнение с живия човек!

Мари завъртя превключвател и последното, което Лило запомни, бе засмяното ѝ лице.

* * *

Събуди се. Над нея бе се надвесило същото засмяно лице. Лило се усмихна, доволна, че неприятната манипулация бе приключила. Понечи да се надигне.

– Почакай, не така рязко! – извика тихо Мари. – Най-напред трябва да откача проводниците от тялото ти и да затворя черепа ти.

Нещо бе по-различно. Огледа се. Обстановката бе променена. Изражението на лекарката не бе предишното!

Забеляза, че преди листата на дърветата зеленееха, а сега бяха смеица от цветовете червено, златисто и пурпурно.

– О, боже, не! Не ми харесва! Не желая...

Мари я докосна предупредително по челото.

– Мирувай! Не бих искала да ми се наложи да те изключа!

Духът на Лило спадна. Лежеше под савана на високи дървета. Постепенно видя и лицата на окръжаващите я. Туийд, мъжът-Вафа и жената-Вафа я гледаха съсредоточено.

Лекарката приключи с работата си.

– Нека ти помогна! Ще се нуждаеш от помощ!

Лило ѝ позволи да я притегли до седящо положение, а след това – и да я изправи на нозе. Олюля се замаяна, но бързо балансира тялото. Пренесе вниманието си върху своите непосредствени осезания, страхуваше се да започне да разсъждава. Почувствува меката трева под нозете си, гъделичкането на косата по лицето си, студената кожа на ръката и топлината на голия гръб на познатата ѝ. Мускулите ѝ потреперваха. Мари я разходи в кръг, като я държеше за кръста, подобно на пияна.

– Скоро ще почувствуваш отново краката си – успокои я. – Упражнявах мускулите ти през цялото време, докато бе в резервоара и растеше. Здрава си, но още не си свикнала да използваш крайниците си. Можеш ли вече да минеш без моя помощ?

Лило кимна, все още не се осмеляваше да отвори уста. Лекарката я пусна и тя застана на място с лице към Туийд. Той държеше някакви листове в ръцете си.

– Значи съм била умряла!

Бившият президент мълчаливо погледна листовете си и направи някаква отметка.

– Няма ли някой да ми обясни?

Той не обели и дума, само хвърли отново поглед към хартиите и пак отбеляза нещо си. Мъжът-Вафа гледаше върхарите на дърветата, без

да може да сдържи усмивката си. Жената-Вафа държеше ръка пред устата си и се мъчеше да не се измее на глас. Какво толкова забавно намираха в нея? Що за хора бяха тия?

– Какво става, по дяволите? Някой ще благоволи ли да ме просветли?

Шефът откъсна най-горния лист и й го връчи. Тя погледна не толкова недоумяващо, колкото ужасена от това, което видя:

„– Значи съм била умряла!

– Няма ли някой да ми обясни?

– Какво става, по дяволите? Някой ще благоволи ли да ме просветли?“

Думите бяха напечатани от принтер и всяко изречение бе отбелязано от Туийд с дебела отметка. Главозамая се. Яви й се видение: в края на просеката пристъпваше лос с кристални рога, искрящи от пречупената слънчева светлина. Халюцинираше ли? Отърси се. Прииска й се да се махне далеч от това проклето място. Коленете й се огънаха.

– По-добре седни и се отпусни! – предложи Мари и я подпря с ръка. – Няма да е зле да си поплачеш!

– Не! Ще плача по-късно! А сега искам да знам какво става около мен!

– И това ще стане! – отвърна Туийд. Направи жест. Мъжът-Вафа разгъна стол и той се разположи. – Мари, бях ти казал да не се намесваш по никакъв повод!

– Съжалявам, шефе! – оправда се безпомощно лекарката. – Не мога да се сдържа, когато... някой е изпаднал в нужда! Само исках...

– Няма значение! Не трябваше да те допускам тук! Но не се е случило кой знае какво. Лило, както вече се убеди, ти си клонинг! Предполагам, досещаш се какво е станало с твоя „оригинал“. Подозирам, че е крояла планове как да се отърве от мен, още преди да я бях подложил на записване на паметта. А ако ли не – то тя започна нашето партньорство с... начин на мислене, който не я доведе до добър край. Разбираш ли за какво намеквам?

– Искате да кажете, че предишната „аз“ се е опитала да избяга и не е успяла! – Хвърли поглед към двойката-Вафа, лицата им бяха безизразни.

– Точно така. Запланирала е бягство, още щом е разбрала, че нямаше да бъде езекутирана.

– Предполагам, няма никакъв смисъл да отричам?

– Така е!

„Ужасно се страхувам!“ – помисли, но не посмя да го изрази гласно. Може би репликата ѝ щеше веднага да бъде записана на лист хартия. В душата ѝ кипна потискано досега чувство. Тя му се отдаде с наслада, въпреки че това я доближи към смъртта. Прииска ѝ се да разкъса кожата на лицето си, докато се белнеше отдолу черепа, и да я сдъвче със зъби! Усети силно желание да го убие! Впери поглед в земята, а чувството за кървава мъст завладя сетивата ѝ! Тъкмо щеше да скочи...

Погледът ѝ падна на нечии боси крака. Вдигна бавно очи. Видя голи бедра, безкосмени гениталии, плосък гръден кош и плешива глава. Колената бяха леко свити, а ръцете – малко раздалечени от тялото. Устните оголваха зъби, оцветени в модния за сезона цвят. Жената-бодигард очакваше Лило да атакува. Бе заслонила Туийд с тялото си, преди още мисълта за нападение да се бе формирала в главата на генетичката. Ядът ѝ премина, само стомахът ѝ остана свит. Вафа се отпусна малко.

– Знае къде трябва да застане в нужния момент! – изрече бившият президент. – Забелязваш ли?

– Да!

– Предвидима си, Лило!

– Така е!

– Искаш ли да узнаеш какво се случи с теб? Вече се досещаш, че започваш своя живот четири месеца след последния запис на паметта си.

– Може би е по-добре да зная!

* * *

Постъпих по детински глупаво! Чак сега разбрах колко лесно успях да избягам!

Бяха ме подложили на обучение с цел оцеляване при сурови условия в „Дисниланд“-а „Амазонка“ на двадесетина километра от Аристилус, триста квадратни километра тропическа гора с автоматично регулиране на дъжда и климата. Намирахме се в дълбоката провинция, посетителите бяха изключение. Валеше дъжд всеки ден и дрехите изгниваха още на гърба в задушавашката влага.

Връщяхме се у дома и вървахме през многолюден обществен коридор. Повикаха Вафа и тя изчезна нанякъде. До мен остана само един пазач. От „работилницата“ на Мари бях откраднала образец на човешка кожа. Изчаквах удобен случай. Охраняващият ме се озърна за миг настрани...

Втурнах се през тълпата. Станах невидима за две секунди. След тридесет секунди се озовах на две нива по-ниско и отдалечена на километър в източна посока. Пътувах с подвижен тротоар. Преминах през контролно-пропускателния пункт с образеца кожа, залепена на дланта ми и се качих на влака за Клавиус.

Прозвуча алармен сигнал и кабината спря. След тридесет минути вратата изскърца. Бях на позната станция. Чудех се какво ли щяха да ми направят.

Пред мен се изправи жената-Вафа, изразът на лицето ѝ се вряза завинаги в паметта ми. Погледнах към тъмния метал, който държеше в ръката си, а след това вдигнах поглед към озъбената ѝ усмивка. Все още нищо не разбирах...

* * *

На Лило ѝ се повдигаше и не можа да се сдържи. Изпразни стомаха си, но гаденето продължи. Приклезна на тревата над жлъчната слуз и течността от резервоара, които бе повърнала. Мари я придържаше.

През това време Туийд изключи прожекционното устройство.

– Вафа е прекалено праволинеен в своите действия – отбеляза. – Както ти казах преди време, този тип клонинги са полезни в много отношения. – Засвидетелствува с жест благосклонността си към двойката гардове.

Затворничката улови погледа му и се замисли за пръв път дали не трябваше да се страхува поне малко от тази компания!

– В състояние ли си да продължим?

Генетичката приседна на пети.

Жената-Вафа застреля някоя си, която изглеждаше подобно на Лило като две капки вода и след това вдигна окървавеното тяло с лице към камерата. В гръдния кош на убитата зееше огромна дупка. Лицето на убийцата бе безизразно, трепваше само, когато мигаше.

– Има ли повече?

– Опасявам се, че да! Не се даваш лесно! В противен случай не би била от този тип личности, които са ми нужни.

– Заснет ли е още видеоматериал?

– Да, трябва да го видиш!

– Да продължим тогава!

* * *

Проявих се като последна глупачка!

Чак сега го прозрях и въпреки че не бях религиозна, отправих молитва за опрощение към своите две предишни превъплъщения. Моят неуспех бе предизвикал смъртта им. Вече ми изглеждаше невероятно, че щеше да ми изпадне друг удобен случай.

А каква бе цената! Ах, Мари, Мари...

Вероятно Туийд не би ме възкресил отново! Или ако го направи, не би ми споменал за Мари и моя срам!

Вафа се появи на вратата на стаята ми. Посрещнах го с облекчение...

* * *

Туийд запали още една от любимите си пури. Издуха облак дим и жената-Вафа сбърчи нос и се отдръпна стъпка настрана.

– Първия път, когато хукна да бягаш – продължи бившият президент, – забеляза възможност, която бях приготвил за теб. Щом я съзря, мигновено я използвава...

Лосът не беше плод на въображението. Навлезе на полянката и захрупа трева досама Туийд. Рогата му хвърляха разноцветни отблясъци, докато пасеше. Лило продължи да слуша, без да разсъждава.

– Вторият път беше си научила урока, но не точно този, който искаш да ти преподам. Бе станала по-предпазлива. Предоставих ти същата възможност, но ти благоразумно я пренебрегна. Този път бе решила да избягаш, като подготвиш сама всичко.

– И какво направих?

– Ето че стигнахме до най-важния момент на това отворително упражнение. Няма да ти разкрия как опита да избягаш. Надявам се, досещаш се защо!

Лило опита да размисли, но не стигна до окончателен извод. Почувствува се хваната в капан. Животът ѝ бе станал низ от лудости!

– Е, добре. Не очаквам да схванеш всичко отведнъж. Необходимо ти е малко време, за да привикнеш. Само ще те уверя, че дори надмина себе си, за да се измъкнеш от лапите ми. Този път разчиташе изцяло на себе си. Бе обмисляла плана си в продължение на два месеца и дори привидно започна да работиш за мен. Бе планирала всичко до най-малките подробности! Трябва да разбереш, че онова бе последният план за бягство в живота ти! – Гласът му прогърмя. Всички го погледнаха изпитателно. На моменти бе гласовит оратор. – Точно това искаш да ти докажа с демонстрирането на записа на гласа ти. Бе съживена два пъти

досега. Но отреагира все по един и същи начин. Бе поставена в безизходно положение и затова се наложи да постъпим така с теб. Всеки път започваше живота с памет, подобна на тази, когато беше извършен запис на паметта ти тук, на тази поляна, но се променяше немного. Първоначалната Лило бе доста наивна, не обмисляше далечните последици от постъпките си и заплати скъпо пропуските. Втората бе коварна. Уби Мари и почти успя да...

– Какво е направила?

– Чу много добре!

Лекарката бе досади нея.

– Лило, недей...

Тя се отдръпна ужасена.

– Не! Не бих могла! Бих могла да убия... – Посочи двойката Вафа. – ... който и да е от тях, но не и теб!

– Не казах, че не си съжалявала! – отвърна Туийд. – Вафа твърдеше, че си посрещнала смъртта с облекчение.

– Лило, не тая никакви лоши чувства спрямо теб! – извика Мари. – Звучи странно, но вече те опознах... два пъти. Харесвам те. Мислила си, че постъпваш правилно и дори изчака да направят запис на паметта ми. Загубих само няколко дена от живота си. Шефът каза, че нищо не съм усетила, не си ме карала да страдам!

– Вярно е! – потвърди той.

Изучаваше с поглед генетичката.

– Не мога да повярвам...

– Трябва! И помни: сега вече те познавам напълно! Налице са някои признаци, които не можеш да скриеш от мен, а аз непрекъснато ще те следя. Ако ги открия, ще узнавам предварително замисля ти. От друга страна, ти няма да знаеш за моите намерения спрямо теб! – Дебелите му пръсти се придвижиха и имитираха решетка на клетка около нея. – Ще ти оставя малко време да размислиш върху думите ми. Когато решиш, че желаш да работиш за мен, ела и ми съобщи. Изборът е изцяло твой, а бих желал този път да получа твоята твърда дума. Не искам да чувам повече лъжи подобни на тези, с които ме засипа в Института. Вече отделих достатъчно от скъпоценните си време и енергия! – Отдалечи се, сподирван от мъжа-Вафа, който го следваше като вярно куче.

Лило и Мари останаха практически сами, тъй като жената-Вафа сякаш престана да им обръща внимание. Опитваше се да примами змията да слезе от близкото дърво. Не успя и затова се покатери на един клон до нея.

Настъпи напрегната тишина.

– Не зная какво да кажа! – започна Лило.

– Заречи се, че ще направиш, каквото ти нареди шефа! Нямах никакъв избор!

– Не... няхах предвид това. Как да ти се извиня!

– Не е необходимо! Ти самата не си направила нищо. Аз самата пазя само добри спомени за теб. Така че коя е пострадала? Някоя си, която на времето съм била аз, от друга жена, която си била ти.

Генетичката намери малка утеха в този начин на представяне на нещата. Знаеше, че вечно щеше да се срамува от постъпката на предишното си „аз“. Единственият начин да се пребори с изгарящото я чувство за вина бе да се съгласи с гледната точка на лекарката.

– Направих новите ти крака по начина, по който ти харесваше – продължи Мари.

Лило погледна. Не ѝ бе хрумвало, че можеше да внесе изменения точно в тази част на тялото си, но прецени, че имаше основания. Генетичният ѝ код не включваше козината.

– Благодаря ти! Много съм ти признателна!

– Знаех, че ще ти се понрави.

Лило скръцна със зъби. Компаньонката ѝ бе чистосърдечна и сподели мислите си без задна умисъл. Но от сега нататък подобни изявления щяха да всяват смут в душата на бившата затворничка. Мразеше, за дето бе станала тотално предсказуема!

– Предполагам, че е по-добре да ида да поговоря с шефа! – Почуди се дали това изречение не бе запрограмирано в паметта ѝ!

ПЕТА ГЛАВА

Удивлявам се през какви перипетии премина живота ми!

Живях петдесет и седем години почти нормално. През няколко години ми правеха запис на паметта, както на всички останали. След това бях арестувана.

Моите копия на записите бяха конфискувани и съхранявани по време на целия съдебен процес. След като ме осъдиха, ги унищожиха заедно с проби от тъканите ми, които биха могли да се използват за създаване на мой клонинг, в случай че загинех при нещастен случай.

Преди екзекуцията, по време на престоя ми в Института Мари вероятно е направила нов запис на паметта ми. За това само предполагам – много лесно можеха да ме упоят с психотропни препарати.

Срещнах се с клонинг, моя близначка, създадена от Туийд и хвърлена в „Дупката“ вместо мен. (Наместо кого? Всъщност, тя функционираше пълноценно! Обърквам се все повече!)

Онази личност – „оригиналът“ (въпреки че ми е все още трудно да възприема, че обитавам тяло на клонинг) – успяла да просъществува само няколко седмици след последния запис на паметта ѝ, направен на полянката в „Дисниланд“-а на Туийд. Стъпка по стъпка, при потискащо повтарящ се процес, са събуждани клонинги, мои двойнички. В първата „аз“, която се е събудила, са липсвали тези седмици от първоначалния запис, които са следвали до смъртта на „оригинала“. Вторият ми клонинг е започнала да изпълнява същата програма, както и убитата. Успяла е да се държи, без да буди подозрение, направила е опит за бягство, била е хваната и унищожена. Четвъртата – това съм аз, в момента – се събужда в гората и вижда усмихнатата Мари. Но този път лекарката е клонинг, номер три я е била убила при планирането на бягството.

Нека си представим цялата картина в четири измерения. В училище за онагледяване на идеята се дава пример с дълъг червей с много крака и ръце. Ако приемем, че новороденото представлява единия край на червея, а смъртта – другия, то отделните му секции съответствуват на времето след направен запис на паметта. Началото на всяка секция представлява потенциален клон на развитие.

Преди осем или девет месеца, по време на отсрочката на изпълнението на смъртната ми присъда, моята последна за онова време четиримерна секция е била разклонена в четири (или дори – пет, шест и

повече) посоки. Туийд явно е направил няколко мои клонинга, докато бях зад решетките, защото веднага след всяка моя смърт е успявал да ме съживи в ново тяло още на следващия ден. Очевидно, държи и клонинги на Мари, тъй като тя е продължила да живее в ново тяло, веднага щом номер три я е убила. И така, три от моите разклонения бяха мъртви. Аз живеях и продължавах минута по минута четвъртото разклонение.

Преди пет години направих собствен запис на паметта си и го съхраних в капсула, намираща се на стационарна орбита около Сатурн. Потенциално оттам може да започне нов клон на развитие. Няма как да узнаем дали там вече се е родила нова Лило, но с времето ще ми стане известно. Надявам се, обаче, да не я срещна никога! Веднъж видях самата себе си и научих неща, които ме направиха нещастна!

Но след като зная със сигурност, че мога да остана доста дълго време жива, предпочитам да продължа да живея.

Възнамерявам да съществувам вечно!

* * *

Лило бе подложена на тримесечен курс на обучение за самостоятелно оцеляване при сурови условия. Очевидно предишните ѝ двойнички бяха преминали подобна съкратена процедура.

През цялото време не се оплака нито веднъж, но считаше заниманията си за напълно безсмислени. Освен ако разбира се Туийд не възнамеряваше да стовари сухопътен десант на Старата земя.

Задуши в себе си неудовлетворението и измина целия път от Амазония до Египет. Пребиваваше по седмица във всеки „Дисниланд“. Партията на Свободните Земи жители не жалеше пари, за да бъдат допуснати нейни членове в дивите по отношение на околната среда паркове с управляем климат. В замяна получаваха единствено удоволствието да нарушат баланса на водната обмяна на организма си под палещото пустинно слънце и да поизмръзнат в Сибир.

Лило бе включена в група от двадесет човека. Всички бяха постъпили току-що в тази култова партия с изключение на жената-Вафа, която следваше Лило като сянка и ѝ помагаше във всичко. Така опозна характера на Свободните Земи жители. Подозираше, че в по-голямата си част не бяха фанатици като Туийд във връзка с действителното осъществяване на Земята. Бяха дошли само заради интересните преживявания.

Почти боговоееше от вниманието, което ѝ обръщаше бившият президент. Той присъствуваше неизменно всеки път, когато ѝ позволише да

контактува с някого, който не бе член на тесния кръг от партийни съмишленици. Вероятно се опасяваше, че тя можеше да разкрие коя беше. Той не се доверяваше на другарите ѝ по изпитание, тъй като не бе известно до каква степен бяха верни на каузата и не биха я издали на правителството. Ако държавата откриеше, че Туийд бе похитил Лило от Института, щяха да го рециклират веднага.

Стратегът на Партията на Свободните Земляни разчиташе изключително на обстоятелството, че затворничката щеше да се обрече на неминуема смърт заедно с него. Тя бе предсказуема и той знаеше, че тя не би го извършила. Но все пак...

В действителност, новият начин на живот ѝ хареса, въпреки че не го призна дори пред себе си. Не ѝ се понрави да се бъхти в снежна буря, но ѝ беше забавно да се сгуши в иглу заедно с още пет човека под одеяло, направено от кожата на полярна мечка.

Най-трудно понасяше самотата. С депресията си се справяше много по-трудно, отколкото с негодите. Бе привикнала да живее самотна по време на годината, прекарана в Института. Сега изпитваше почти физическа болка от липсата на приятели, искаше да си намери и любовник. Не можа да се сприятели с никого от преминаващите курса на обучение. Бе невъзможно дори да си помисли, че можеше да се влюби в някого и да не открие напълно сърцето си, а последното не бе позволено. Бе длъжна да пази в секретност определени факти. Хората от охраната на Туийд предразполагаха още по-малко към приятелство. Те знаеха всичките ѝ тайни, но пък съзнаваха много добре, че тя не бе една от тях. Въпреки че се отнасяха любезно, не ѝ доверяваха за каквото и да било. Можеше да стане по-близка само с Мари. Лекарката също я харесваше, но само поради обстоятелството, че бе с широка душа и безкритична. Освен това считаше експериментите с човешка ДНК за незаконни. От друга страна Лило смяташе мечтите на Свободните Земни жители за неосъществими. Имаха малко общи допирни точки.

Така се оказа самотница в тъпата! В известен смисъл бе дори по-лошо, отколкото ограничението на свободата в затвора. Започна да се отдръпва тихо в нощната тъма, когато всички седнеха около лагерния огън, пееха песни, разказваха си весели истории или се отдаваха на промискуитет. Залъгваше се, че не се интересуваше от секс в този примитивен пандемониум. „Ако полегнем на плажа – оправда се веднъж пред Мари, – на следващия ден не ще можем да изчистим полепналия по нас пясък!“ Когато сексуалното ѝ желание станеше нетърпимо, си намираще партньор, но все повече нейният най-доверен любовник

ставах пръстите на дясната ѝ ръка.

Бе самотна, чувствуваше се ужасно и я обзе мания за преследване от страна на властите. Психически не бе готова да посрещне екзекуция в настоящия момент, прекалено много бе преживяла и бе извършила немалко срамни деяния. Ако умреше сега, наученото от предишните ѝ няколко живота щеше да се похаби напразно!

* * *

Лило не се бе срещала с Туийд от деня на събуждането си като клонинг, но усещаше неуловимото му присъствие и затова запази едно и също поведение. Преподаваше ѝ суров урок и я обвързваше все повече със собствената си личност. Бе избрал добър и действен психологически подход. Тя вече се страхуваше от силата му.

Той повече с нищо не издаде заинтересоваността си към нея. Генетичката се опита на няколко пъти да поговори с него, но биде изблъскана от адютантите му. Шефът бе винаги все „много зает“.

Утешаваше се донякъде, че му бе необходима до такава степен, че той рискува да я похити от Института. Тя трябваше да измени постепенно положението на нещата. Депресираща се, когато разбра, че преминаваше курс на обучение за тайни агенти. Вероятно имаше стотици други, подобни на нея, които му служеха. Може би бе не по-важна за Туийд от Мари, но все пак лекарка с нейните умения можеше да бъде наета на всяка трудова борса на Луната.

Стигна до извода, че бе смачкана от машина, която работеше от години. Очевидно Партията на Свободните Земни жители контролираше Института до такава степен, че Мари бе в състояние да отгледа незабелязано между стените му клонинг – начинание, отнемашо цели шест месеца! Почуди се защо бе необходим нейния спринт в пълен вакуум! Дали така бе изпълнила своеобразен тест? Изкуственото подлагане на членовете си на изпитания бе в стила на тази партия. Например настоящето ѝ обучение бе в природна среда, в каквато тя никога нямаше да се озове, тъй като условията имитираха тези на Земята.

Доби увереност, че Туийд се стремеше не към собствената ѝ персона, а към личности, подобни на нея. Опита да погледне безпристрастно: открояваше се от заобикалящите я по три отлики. Занимаваше се с наука, но той можеше да наеме всякакви учени, каквито му потрябваха. Бе осъдена с влязла в сила смъртна присъда, но не посмя дори да размисли защо той ценеше този неин обществен статут. Оставаше естеството на изследователската ѝ работа, в резултат на която бе арестувана.

На времето Лило постепенно навлезе в забранени за науката територии, което изненада най-много самата нея. Размишляваше за това, докато бе затворена и сега, по време на обучението си. Опитваше се да установи погрешната стъпка, която я отклони от правия път и я направи враг на човечеството. Все още не можеше да стигне до определени изводи.

Всичко започна с желанието ѝ да се посвети на лекарската професия. Доколкото си спомняше, първите ѝ стъпки бяха повече от успешни, проявяваше сръчност и най-любимата ѝ играчка се оказа комплект хирургически инструменти за подрастващи. Оперираше себе си и приятелките си, винаги вървеше в крак с модата в пластичната хирургия.

Но майка ѝ и нейните настоятели в училище прозряха, че любознателното момиче бе способно на по-сложни неща и я насочиха към трудна професия. Тя не възрази, бе свикнала да овладява знанията аналитично, като се самообразова, подобно на нейните далечни предци от Старата Земя. Поглъщаше всяка книга, до която получише достъп. Учителите ѝ явно бяха много добри в професията си. Малката сякаш винаги бе мечтала да стане инженер по генетика.

Израсна неусетно. Постигаше успех, с каквото и да се захванеше. Работеше по поръчка за няколко големи компании, а подир туй започна самостоятелна научна кариера. Специализира се в хранително-вкусовата промишленост, област, пренебрегвана продължително време, но точно тогава привличаща масово интереса на учените.

Повечето от колегите ѝ, обаче, съсредоточиха вниманието си върху отглеждането на модни хидропонни растения. По този начин се постигаше екзотична смесица от съществуващите вече аромати, но хитът на продажбите продължаваше не повече от няколко месеца, след което трудът им потъваше в забвение.

Лило погледна по нов начин суровините, с които разполагаше човечеството. Не изобретяваше, а по-скоро усъвършенствуваше известните методи и стратегията ѝ се увенча с успех. Фирмите, които се занимаваха с производство, практикуваха да правят пробиви в някоя изследователска област, да хвърлят много пари за реклама, след което задоволяваха изкуствено създадения временен обществен интерес. Така с течение на годините бяха защитени патенти в областта на генетиката, касаещи подобрени дървета, на които растеше месо, и растения, раждащи яйца.

Лило съсредоточи усилията си върху дърветата и месото. Сполучи да подобри вкусовите качества на най-крехката част от месния плод, а от друга страна постигна по-благоприятно съотношение на мазнините в

бекона. Спечели достатъчно пари, за да обзаведе собствена модерна лаборатория, след което обърна поглед към нови хоризонти.

Работата ѝ с месните дървета я подсети, че съществуваха и други базови организми, които тънеха в забрава, само защото учените не можеха да се преборят психологически с изкуствено създадените възбрани относно счтаните за основни житни култури. Преди Нашествието такива били житото, соята, картофите, слънчогледът и оризът. В момента не съществуваше живо човешко същество, което бе видяло поне едно от тях.

Но те се съхраняваха в специални лаборатории, подобно на всички видове растения и животни, които някога бяха населявали Старата Земя. Хрумна ѝ, че до момента бе консумирала само изкуствени псевдорастения, създадени преди четири столетия! На пръв поглед изглеждаше, че епохата на великите открития в генетиката на растенията бе отдавна отминала и че не можеше да бъде открит нов вид суровина за храна, от както човешката цивилизация бе основала обединението на Осемте свята. Тя така и не се запита за причините, а чисто и просто се зае да изобрети нов генетичен хранителен вид.

В резултат получи бананова месна палма и пожъна небивал успех. Както подсказваше името, беше използвала за основа тропическо дърво, но вкусовите характеристики не можеха да се оприличат на нищо познато. Опитите за сравнение с пилешко или еленско месо не позволяваха изграждането на пълна представа за „букета“ от свойства.

Всъщност, вкусът на изобретеното месо бе най-близък до този на човешката плът. За първи път дейността ѝ можеше да се постави под въпрос, въпреки че резултатът бе постигнат по пътя на научните изследвания без поставяне на конкретна цел. Изучаваше параметрите на характерните вкусови качества и в анализирани образци включи тъканна култура от собственото си тяло. Незаконно измени генетичната структура на културата, като трансплантира части от своята ДНК на гени на бананови дървета.

Бананамесото я направи богата. Спечели финансови ресурси и време да се върне към старата си любов – тялото на човека.

Спомни си щастливите детски игри да видоизменя своята и чуждите фигури. Въпреки че сега гледаше с презрение на повечето традиционни козметични промени, считаше едновременните си занимания като фаза от своето развитие като учен и продължаваше да им отдава дължимото уважение.

По-нататък размишленията ѝ преминаха върху глобалната

преценка на катастрофите в областта на генетиката, които бяха формирали нейния живот и този на човешката раса. Възприемаше знанията аналитично, типично за образован човек, докато много нейни съграждани даже не обичаха да четат. Преобладаващото обществено мнение за неграмотността бе, че темпераментът на хората не ги предразполагал към умствени занимания. И наистина, съществуваха малко предизвикателства в компютъризирания, наситен с видеоинформация свят, които изискваха научни познания. Лило приемаше за дадено такава постановка на нещата, но подозираше, че повечето, които се затрудняваха да четат и пишат, бяха недостатъчно интелигентни.

Това не я караше да проявява високомерие. Схващаше, че в резултат на случайност качествата ѝ се отличаваха от средното ниво в силно положителна посока. Нямаше никаква заслуга, умствените ѝ способности бяха предопределени, още когато две гамети бяха се срещнали и формирали нейния ембрион.

Задушаваше се от възбраните, наложени от обществените закони върху генетиката, но продължаваше да навлиза в същността на науката. С ужас откри, че петстотингодишната забрана за експерименти с човешки организми представляваше само мораториум. На времето, наистина, това, бе имало дълбок смисъл. Човечеството започнало да изчезва като вид, бъдещето станало неясно. Колко дълъг период от време бе достатъчен, за да се отмени запрещението? Настоящият човешки генотип обобщаваше всички промени, които можеха да настъпят в неголяма генетична „локва“ от оцелели от Нашествието. Още преди отрицателното veto за научноизследователска дейност бяха премахнати всички болести, дължащи се на генетични дефекти. Най-общо казано, индивидите от човешката раса бяха достатъчно здрави, но накъде вървеше развитието им като цяло, въобще?

Навлезе в дебрите на възпроизводството в генетиката и се шокира. Не че искаше да се усъвършенствува в тази област, но се интересува на същото основание, което караше машинен инженер да добие представа от металургията, залегнала в основата на производството на машинни части. Смътно се досещаше за действието на законите на наследствеността. Отначало работата ѝ се заключаваше да вземе като основен материал готов генотип и да го видоизменя с помощта на манипулационните техники, които научи от горещата радиовръзка с Офиучи. Сега за пръв път се сблъска с проблемите на кръстоските с близки родственици и рецесивното развитие. Достигна до идеята, че човешката раса се израждаше в идиоти, като липсваше ясна делителна линия на такава

промяна.

Опита да възбуди интереса на научните среди, но не постигна успех. В този момент нямаше политическа воля, която да подкрепи усилията ѝ за отменяне на мораториума върху генетичните изследвания. Генетиката на човешкото тяло бе станала още по-стриктно спазвано табу, отколкото отношенията между двата пола. Никой не искаше да се ангажира с проблема, просто защото не виждаше съществуването на такъв. В живота властвуваше аксиомата: „Човешката ДНК е неприкосновена.“

В продължение на цяла година Лило обмисляше какъв курс да поеме.

Първо, можеше да забрави. Така бе най-лесно и тя дори сега не може да си обясни със сигурност защо бе продължила. Понякога инерцията на общественото съзнание ѝ действуваше като приспивателно лекарство, което я успокояваше и я караше да остави нещата, каквито бяха. Ако нещо бе удовлетворително за предшествениците ти, защо да не бъде достатъчно добро и за теб?

В крайна сметка започна предпазливо изследователска работа. Но явно не се оказа докрай внимателна!

Информацията, получена от горещата радиовръзка с Офиучи залегна в основата на нейните занимания. От големия обем закодирани съобщения, които пристигаха, обикновено деветдесет и пет процента биваха неразбираеми. Бе чула слухове, че голяма част от данните били свързани с човешката ДНК. Вкара в компютъра си файлове, оставени на свободен обществен достъп. Търсеше сяпа, не знаеше към какво точно трябваше да се стреми. Тази област бе до такава степен неизследвана, че ѝ се наложи да прави справки с архиви отпреди Нашествието, за да се докосне до някакъв смисъл. Съзнаваше, че работата бе по силите на голям изследователски екип, какъвто бе работил на времето, но сега не съществуваше. Стигна до извода, че не бе подготвена да изпълни научна програма, бе само инженерка, способна да извърши някои генни манипулации.

Постигна многообещаващи резултати. Не се потруди да си зададе въпроса, откъде офиучите бяха научили толкова много за човешката генетика. Повидимому знаеха всичко и до момента човешката раса бе разчитала изключително на този поток от научна информация в продължение на столетия.

Направи лаборатория на Джейнъс и започна първите си експерименти със свои собствени яйцеклетки. Първоначално нямаше намерение да създаде живо човешко същество. Въвеждаше промени в основния

генетичен материал и изчакваше развитието на зародиша до ембрионален стадий, след което използваше резултата, за да насочи следващата си стъпка.

Работеше опипом. Не бе съвсем сигурна, че изследванията ѝ напредваха в правилната посока. В трудни моменти ѝ се струваше, че изпълняваше детските си мечти да поиграе на лекарка.

В други случаи я спохождаше видение. Не знаеше причините, но го чувствуваше не като плод на собствената си мисъл. Смътно го свързваше с представата за видоизменена човешка раса, пръсната из звездите.

В съзнанието ѝ се формираше само една ясна картина. Виждаше я насън всяка нощ. Тичаше сред високи трева и дървета под синьо слънце. Прекрасните сини лъчи навлизаха приятно в кожата ѝ, а цветята трептяха от повеите на нежен бриз. До нея тичаше още някой...

* * *

Лило се засели в миниатюрния „Дисниланд“ на Туийд и спеше в сламена колиба, която се принуди да направи сама. Първата ѝ посетителка всяка сутрин бе Мари.

Нямаше право да напуска без придружител. Няколко пъти опита да се измъкне, но не успя да намери извора на рекичката. Илюзията, създавана от холограмите, бе пълна – мястото, откъдето извираше ручеят, бе без проход! За да излязат навън, лекарката ѝ завързваше очите и след това я повеждаше през водата.

Този път, обаче, двете стигнаха брега на потока и Мари не се пресегна за кърпата.

– Хималаите ли ще катерим днес? – попита уж нехайно Лило.

– Не! – отвърна Мари. – Ще отпътуваме с космически кораб!

– Веднага ли?

Имаше смисъл да я изненадат! Ако знаеше предварително кога щеше да напусне, щеше да рискува повече при избора си за начин на бягство.

– Точно така! Придържай се за ръката ми и гледай да не ти стане лошо. Не е много приятно, ако не си свикнала. – Поведе я към дърво на отсрещния бряг.

Лило бе уверена, че го бе изследвала достатъчно добре. И все пак... Започнаха да се движат в кръг около него...

Зави ѝ се свят и предметите заплуваха неясно пред очите ѝ. Отстъпи. Образите се размазаха сякаш гледаше през стъклена бутилка. Водачката ѝ я дръпна за ръката.

– Внимавай, има три стъпала! Гледай да не се спънеш! – извика.

Лило пое дълбоко дъх и стъпи неуверено в празното пространство. Усети бетонена основа под босите си крака. В действителност се изкачваше нагоре, но получи илюзията, че се спускаше по стръмен хълм.

– Обърни се наляво, след това пак в същата посока. Затвори си очите, ще ти стане по-леко!

Но Лило не я послуша. Беше виждала трикови холограми в увеселителните паркове, но никоя от тях не бе толкова свършена! Навлязоха в коридор, пълен с вода.

– Би ли ми казала къде ме водиш? – попита Лило. – За да знам какво да опаковам от багажа си!

Мари прихна.

– Не! Наистина не знам къде отиваме!

Спряха край медицинската лаборатория. Час по-късно Лило излезе без левия си бял дроб. На негово място бе монтиран генератор на нулево поле, устройство, каквото бе използвала на времето като приспособление към лек скафандър. Изглеждаше, че щеше да отлети за Меркурий или Венера, тъй като само там бе целесъобразна употребата на нулеви скафандри. Опипа с любопитство малкото метално цвете под ключицата си, което представляваше клапа за изпускане на издишвания въздух, а също и контролен център, управляващ целия имплантиран механизъм. Вратът леко я наболяваше. Там бяха монтирани бинаурален приемопредавател на радиовълни и вокодер. Мари ѝ обясни как да работи с всички тези „нововъведения“.

Внезапно пристигна човек без крака, привързан с колани към кресло, поставено на върха на въсход с паякообразни крака. Лило се запозна с Ифис. Очевидно, той бе стар „космически вълк“ – явно престоите му на твърда повърхност бяха твърде кратки, за да си позволи лука да се подложи на операция за присаждане на крака.

Жената-Вафа по навик се материализира от нищото досами генетичката.

– Къде е Туийд? – заинтересува се последната.

– Помоли ме да ти предам, че е възпрепятствуван да дойде да те изпрати! – отвърна Мари. – Ще те придружи Вафа. Исках и аз да дойда, но шефът се нуждае от мен, тъй като е пристигнала нова затворничка, която... О, не бива да ти разкривам чак толкоз! Няма значение! – Целуна я. – Мразя раздялата! – Погледна встрани. – Пази се! Може би ще се видим пак!

– Надявам се!

Лило не видя летателния апарат. Последва Ифис и Вафа през гъвкав тунел, който ги изведе право в тесните спални помещения. Безкракият се премести от въсхода на кресло до командното табло. Вафа зае мястото на помощник-пилота и освободи подпорите на космическия кораб.

- Затегнете коланите! – извика Ифис. – Излитаме след две минути!
- Затворничката опита още веднъж.
- Накъде?
- Към Титан!

* * *

Лавираха с кратки маневри над Юпитер. Пътешествието из Космоса не се хареса на Лило, но беше пътничка без билет и затова нямаше право да се оплаква от „обслужването“.

Няколко дни преди края на полета Вафа я изненада.

– В действителност не летим към Титан. Моя милост – може би да, но не и ти!

- Тогава къде отивам аз?
- На малък астероид, наречен Посейдон.
- Къде, по дяволите, се намира той?

Вафа и Ифис размениха погледи. Лило получи неприятното чувство, че името трябваше да означава нещо за нея.

– Координатите са „Ю – VIII“.

– Това е една от регресиралите луни на Юпитер – обясни командирът на кораба. – Представлява парче гола скала с диаметър двадесетина километра. Намира се на двадесет милиона километра от най-близкото населено място.

– Но това е...

– Незаконно? – изсмя се Вафа; Ифис прихна. – Оплачи се на Нашествениците!

– Нашествениците! – повтори като ехо Лило.

ШЕСТА ГЛАВА

„Защо не можем да се завърнем у дома?“ Киностудия, адаптирана за неграмотни.

"Те дойдоха през 2050 година по стария стил. (На екрана се появяват два обекта с големина на астероиди и навлизат в галактиката Млечен път. След това достигат Слънчевата система. Телескопът на обсерваторията в Паломар дава панорамна снимка на небесния свод. Астроном се надвесва над окуляр.) Намалиха скорост и се отправиха към Юпитер.

Двама астронавти, Пурункита и Мизинчиков, изпълняваха редовен товарен полет от Земята до база на Марс. (Архивни кадри на двамата как се качват на космическия кораб „Тант“. Прекъснато от сценична игра на актьори във вътрешността на летателен апарат от същия клас – как наблюдават контролните табла, осъществяват връзка по радиото, запалват двигателите и излитат, хранят се и правят секс.) Тъй като бяха най-близо до Пришълците, получиха специалната задача да се доближат до Юпитер, което щеше да им отнеме шест месеца, и да се завърнат, без да са изпълнили първоначалната си мисия. Трябваше да достигнат възможно най-близка орбита, да събират информация и да изчакат идването на автоматична роботизирана станция. (По-нататък следват снимки на двамата астронавти, излизачи от шлюз на космическия кораб „Тант“ на фона на Юпитер. Пурункита е в сянка, вижда се само силуета ѝ. Прегърнала е Мизинчиков през рамо. Тя е бременна.)

Единият от неидентифицираните лелящи обекти влезе в кръгова орбита около Юпитер. Другият промени курса си в последния момент и се насочи към Земята. Приводни се в Тихия океан близо до екватора. Това се случи през година Първа от Окупацията на Земята. (Кинопреглед с двуизмерен образ на космическия кораб на Нашествениците: сфера с диаметър двадесет километра, потопена наполовина във водата, с матова повърхност, осеяна с дупки.)

Знаем малко за Завоевателите и то само от Пурункита и Мизинчиков, единствените, известни нам човешки същества, влезли в кораб на Нашествениците и завърнали се невредими. Ето какво се е случило с тях. (Чуждопланетният кораб се стикова с „Тант“ и го поглъща. Фотокамерата следва Пурункита, Мизинчиков и тяхната невръстна дъщеричка през пълни с вода каменни тунели.) Срещнали доктор Елен Бронсон и

дватама ѝ придружители, които проникнали в току-що приводнилия се в Тихия океан извънземен космолет и прекарвали там не повече от един ден. В същото време астронавтите били отдалечени на не повече от три месеца полет от Юпитер!

Ако историята на космонавтите е вярна, то времето и пространството съществуват независимо във вътрешността на извънземните кораби. Все пак има малки основния за съмнение относно истинността на цялата история.

Счита се, че доктор Бронсон е единствената, видяла някога жив чуждоземец и оцеляла. (Кадри на лекарката как навлиза в голяма зала с големина на астероид и наполовина пълна с вода. В далечината специални ефекти имитират Нашествениците. Снимка на лицето на Бронсон отблизо. Виждат се страхът и изненадата. Тя се обръща и побягва.)

Лекарката твърди, че имала странни преживелици. Извънземните били осъществили връзка с нея, но как – не можа да обясни на Пурункита и Мизинчиков. (В чуждопланетния кораб си шепнат пет човешки фигури, насядали около запален на брега огън.) Никой не знае дали историята ѝ е за вярване, но не съществува друга, достигнала до нас. Ето какво е разправила тя на двамата астронавти:

„Нашествениците идват от гигантска планета, подобна на Юпитер, съставена от нагорещени газове. Тяхната цел за идването в Слънчевата система е не агресия към Земята, а неизвестни мотиви, свързани с жителите на Юпитер. Съществуват интелигентни юпитерианци, които са много сходни със Завоевателите. (Анимационна поредица на фона на атмосферата на Юпитер. Наоколо плуват огромни призраци с неясни контури.)

Нахлуването на Земята е последица. Направили го, за да облагодетелствуват единствените три интелигентни вида: кашалотите, косатките и делфините с бутилковиден нос. (Кадри с морски бозайници.)

Във Вселената има различни нива на интелигентност. На върха са юпитерианците и Нашествениците. Една степен по-ниско са делфините и китовете. Хората, птиците, пчелите, бобрите, мравките и коралите не се считат за интелигентни същества...”

Никой не може да прецени дали приказките ѝ не са пълен абсурд. Но това е всичко, с което разполагаме.

На човечеството не бяха дадени никакви обяснения. Не се появиха чуждоземни посланици, не бе предложен ултиматум. Хората опитаха да се противопоставят на Нашествието, но съпротивата им бе сведена до нула. Водородните бомби не се взривяваха, танковете не запалиха

двигателите си, оръдията не стреляха. (Снимки от хеликоптер от различни височини на хора, тичащи в паника по улиците.) Никой никога не видя никакъв Завоевател! Фотосите свидетелствуват за зрителни изкривявания в небето, които доскоро не са съществували. Приличат на „слепи точки“ в окото, както при катаракт. Дали това бяха Нашествениците? (Двуизмерна панорама на падащи сгради и изкоренени улици и комуникации. Носят се във въздуха подобно на многоцветни водовъртежи.)

От информацията, събрана преди да замлъкнат всички предаватели, може да се направи обобщението, че Нашествениците не са убили пряко нито едно човешко същество. Те само разрушиха всичко, създадено от човешката цивилизация. Зад себе си оставиха разорана земя, напъпващи млади фиданки и трева.

През следващите две години десет билиона човека умряха от глад!

* * *

Посейдон представляваше парче скала с неправилна форма. Кръжеше на най-далечна орбита, наклонена на сто и петдесет градуса спрямо екватора на Юпитер. Освен това бе регресираща звезда. Ето защо бе едно от най-трудно откриваемите космически тела в Слънчевата система.

„Земен дом II“ бе космически кораб за неспешни товарни превози. Движеше се по хиперболични, свободно падащи орбити, използвайки привличането на планетите и астероидите. Не притежаваше мощен двигател и затова не можеше да се движи непрекъснато по права линия.

– Поздравления, капитане! – възкликна Лило. – Брилянтно свършена работа!

– Какво? А-а, имаш предвид доближаването? – Сви рамене, но личеше, че бе поласкан.

След двадесет и деветдневното пътуване към Юпитер вече познаваше добре характера му.

– Настина! – продължи тя. – В днешно време повечето пилоти действуват като странични наблюдатели на компютрите. Така пътуването става много скучно.

– Да, безспорно!

– Като те гледам, си спомням за първите дни, когато хората са излезли в открития Космос. Не са разполагали с бази на други планети, със зареждащи с гориво станции, със запаси от въздух, с някаква поддръжка или помощ. Струва ми се, че ти се нрави да пътуваш при подобни примитивни условия.

– Предполагам, не бих вършил всичко това, ако не ми се налагаше!

– Усмихна й се. – Просто съм сбъркал епохата, в която съм се родил. Вече няма никакви приключения! Настоящият полет е най-опасното преживяване, което бих могъл да намеря, и то – само защото е извън закона. Предполагам, че вече си си задала въпроса как успяваме да измамим властите? – Ифис й обясни системата на Туийд. – Незаконно е както да извършваме кръгова орбита около Юпитер, така и да кацаме на някоя от неговите луни. Заобикаляме забраната като се основаваме на позволенията да използваме привличането на небесните тела, за да променим направлението на орбитата си. Пътническите кораби не оползотворяват тази възможност, защото хората са напласени и се страхуват да се доближат до юпитерианската космическа шир. Но много пилоти на товарни кораби, особено тия, дето пътуват с един член на екипажа, практикуват подобна маневра, с цел да спестят време и гориво.

Триктът се състои в това, че Туийд притежава два еднакви космолета. С единия се е сдобил на планетата Плутон, като там е обявен за безследно изчезнал. След това съвсем открито е закупил друг, идентичен. В момента и двата летателни апарата носят едни и същи регистрационни номера. И което е най-важното – управлява ги един и същи капитан! Ти, Лило, пътуваш до Юпитер със „Земен дом II“, командуван от истинския Ифис II. В същото време летят и „Земен дом I“ и Ифис I, мой клонинг, с когото не съм се срещал и надявам се, никога да не се видя!

По начало компютрите на контролно-пропускателните пунктове на космодрумите се интересуват само от корабите, които кацат. Например, аз отлитам за Титан и декларирам само един пасажер – Вафа. Отивам до Юпитер и междуременно моят клонинг заедно с друг Вафа тръгват от Посейдон и отиват на Титан. Ако някой пък забележи отсъствието ми тук, на луните на юпитерианска орбита, би си премълчал, защото би помислил, че това би било дело на Нашествениците...

Лило изтръпна при споменаването на невидимия враг. Кръжаха над Юпитер вече двадесетина часа. Страхуваше се! Не бе преживяване, което искаше да се спомня.

Погледна през илюминатора.

– Не е ли време да се приземим? – Повърхността се намираще обезпокояващо близко, хоризонтът бе изчезнал от погледа й.

Някаква сянка се размърда под тях. Различни фигура на човек. Толкова бяха доближили!

– Не се притеснявай! Нашият огромен кораб не може да кацне безпроблемно на речно камъче като това под нас. Можем лесно да се отдалечим от орбитата му.

Хвърли поглед към изходния люк и ръцете му зашариха по контролното табло. След няколко поправки на курса посредством помощните реактивни двигатели застанаха на стационарна орбита.

– Сега ще хвърлим въжета и отдолу ще ни закотвят подобно на платноходка. Но можете да излезете и сега. – Капитанът скочи от креслото си.

Лило се удиви от грациозните му движения. Знаеше, че краката представляваха бреме в състояние на безтегловност, тъй като притежаваха ненужно голяма сила за предназначението си. Но чак сега осъзна колко опасни можеха да се окажат крайниците. Тя за малко не разцепи главата си на три пъти още през първите дни на полета, въпреки че цялото пътуване премина при ускорение едно джи.

Изведнъж откри, че търсеше нещо. Къде бе скафандърът й? Дълбоко вкоренен в подсъзнанието й рефлекс я предпази да не стъпи в изходния шлюз само по фанелка и пола. Спомни си за ужасните първи пет секунди свобода в космическия вакуум, когато бягаше от Института. Потисна спомена си. Раздразни се, че се поддаде на необосновани страхове. Познаваше добре работата на нулевия скафандър. Беше се включил автоматично преди няколко часа, когато корабът доближи прекалено Юпитер и нивото на радиацията достигна опасно ниво.

Лило херметизира изходния шлюз след излизането на Ифис и Вафа и натисна задвижващия бутон на нулевия си скафандър. Върху откритите части на кожата й избиха пъпки, както при едра шарка. Генераторът на нулево поле заработи и в първия момент тя се задъха от липса на кислород, борейки се с рефлекс си да отвори уста, за да диша.

Обикновено при използването на нулев скафандър възникваха някои трудни за преодоляване психологически бариери. Най-напред човек трябваше да свикне с обезпокояващата мисъл, че се оказваше обвит от огледална повърхност, която следваше всяка извивка на тялото на разстояние милиметър и половина. Околните предмети се виждаха размазани и изкривени като погледнати в криво огледало. Най-тревожното бе друго. Лило бе дишала въздух в продължение на петдесет и седем години, затвърждавайки у себе си съответен рефлекс, който сега се наложи да преодолее.

Нулевият скафандър изпращаше автоматично импулси, които потискаха част от автономната нервна система, която управляваше свиването и разпускането на диафрагмата, и изключваха рефлекс за дишане. Разумът схващаше, че не бе нарушена тази жизненоважна функция на тялото, но подсъзнанието не можеше да възприеме новия начин на

живот. В резултат първата реакция наподобяваше паника.

Така се случи и при Лило, но тя бе уверена, че щеше да превъзмогне състоянието си. Не бе първата, на която ѝ се случваше. Хората на Меркурий и Венера даже израстваха в нулеви скафандри. Въпреки това първите пет минути прекара подпряна на една от стените и опитваше да спре треперенето. Облекчаваше я само идеята, че процесът, който се извършваше от скафандъра, ѝ позволяваше да поддържа живота си. Представяше си мислено имплантираното парче метал с неправилна форма, с което Мари бе заместила левия ѝ бял дроб. В него имаше генератор на нулево поле, запас от кислород за тридесет часа и изкуствени алвеоли, които допълваха естествената ѝ белодробна система. Нулевият скафандър насищаше кръвта ѝ с кислород, замествайки химически отделения въглероден двуокис, но го правеше много по-ефикасно, отколкото истинския бял дроб. Осцилациите на полето на нулевия генератор действуваха като разпъващ се мях и изхвърляха почти чист въглероден двуокис от изпускателната клапа под ключицата ѝ. Влязоха в действие и някои спомагателни системи, като например бинауралния приемопредавател на радиовълни, който можеше да се активира само с налягане на гласните струни.

Почувствува се по-добре. Сивата и мръсна повърхност на астероида се мержелееше на около пет метра под нея. Зърна характерен застинал, неравен пейзаж. Явно бе направен опит да бъде заравнен на места, особено под „Земен дом II“. Забеляза система от сребристи въжета, опънати между метални подпори. На Посейдон те бяха еквивалентни на пътнo-транспортна мрежа.

Да излезе от ракетата и да се разходи на воля след дългия полет първоначално ѝ се стори добра идея, но тя забеляза грешката си още след първите няколко секунди, прекарани в открития Космос. Оцени ускорението на гравитационната сила на почти един сантиметър за секунда на квадрат или шест хилядни от това на Луната. Докосна повърхността, но много силно; реакцията на противодействащата сила бе голяма и я изхвърли високо нагоре. Докато плуваше, имаше достатъчно време да внесе корекции в своите изчисления, макар и малко изплашена. Хрумна ѝ да избяга, само като се оттласнеше с крака, но не притежаваше такава мускулна сила. Трябваше да преодолее гравитационен кладенец с височина триста и тридесет метра според стандартните условия на Луната.

Доближи гладък участък, но този път прояви по-голяма предпазливост. Хвана се за едно въже и се придържа надолу. Кабелът сияеше със

същия огледален блясък като тялото ѝ. Наблюдаваше с интерес как сребристите ѝ ръце се увиха около въжето и как скафандърът се сля с него, без да оставя шев или делителна линия!

Примъкна се към голямото огледало, където бяха изчезнали другите. Там бе разположено друго нулево поле, което защищаваше входа на подземното обиталище. Опита се да проникне зад силовата бариера, но успя да провери само врата си. Видя как Вафа ѝ се усмихна иронично, плувайки из коридор с голи скални стени. Лило се отдръпна, свали всичките си дрехи, които бе навлякла върху скафандъра, и ги остави на купчина отвън. Явно имаше начин да ги внесе вътре, но не се досещаше как. Влезе чисто гола.

Вафа я чакаше и ѝ подаде херметичен куфар.

– Трябва да учиш още доста! – обърна се към нея. – През нулево поле може да премине само предмет, заобиколен от друго подобно поле. Има някои изключения, например когато някои полета се настроят да пропускат някои дължини на светлинните вълни. На този принцип е възможно да виждаш и след включването на скафандъра си.

Лило се ядоса за закъснялото обяснение, но не коментира. Взе кутията от Вафа и се върна обратно. Огледалният вход, очертаван от полето, не се виждаше отвътре. Сякаш гледаше навън през отвора на дълъг комин. Щом стъпи в безвъздушно пространство, костюмът ѝ се затвори отново автоматично около тялото. Завърна се с дрехите си.

– Това някакъв ритуал за първопосвещение ли беше? – запита още под влияние на ядните си емоции.

Вакуумът бе повредил полата ѝ. Тъканта съдържаше летливи пластмасови съставки, които бяха започнали да кипят и да се изпаряват.

– Не съвсем! – отвърна пазачката. – Въпреки че е полезно да запомниш веднъж завинаги, че всичко тук е по-различно. – Замълча, докато наблюдаваше как Лило съблече съсипаните си дрехи. – Надявам се, че не бяха твоите любими или нещо подобно!

Отговор не последва.

– Ще ти дам няколко полезни съвета! – продължи Вафа.

Никога не предприемаше самостоятелно каквото и да било. Изненадана, генетичката вдигна поглед.

– Безплатно ли?

– Да, разбира се! – Засмя се. – Първо: когато излизаш навън, среши косата си встрани от очите. В противен случай няма да можеш да виждаш, тъй като полето притиска космите към главата ти.

– Благодаря. Няма да забравя.

– Второ: внимавай с преподавателя, монтиран на врата ти. Задействува се само от напъните на гласните ти струни макар и да не говориш. Ако се задълбочиш прекалено в размисъл, може да се окаже, че всички наоколо слушат мислите ти!

– Ще запомня и това!

Коридорът направи чупка. Изглеждаше недовършен. Някой просто бе пробил дупка в скалата и не се бе погрижил да изравни пода. Жълти и зелени ивици боя показваха къде бе излазът към повърхността и къде – надолу, а стрелкички определяха посоката на движение. Имаше смисъл от такива обозначения, но след третия завой Лило се почувствува напълно дезориентирана. Накъде вървяха – нагоре, надолу, наляво или надясно? Жълтата ивица какво означаваше – таван или под? Не можа да се ориентира и по коридорите, които се разклоняваха от тунела на всеки петдесет метра – редките предмети на мебелировката бяха прикрепени към всяка подходяща за целта издатина на скалата.

Вафа я заведе в медицинската манипулационна. Зад бюро, неподвижно прикрепено към една от стените, седеше жена, която не се усмихваше.

– Мари! – извика импулсивно от радост Лило и се втурна към нея, но се сети.

Застина на място, кръвта се вдигна към главата ѝ, изчерви се и дори ушите ѝ запламтяха.

– Да, разбирам, че сте познавали моя клонинг на Луната! – отвърна рязко Мари и заплува към нея. – А също зная и какво сте ѝ направили!

– Извинете... Аз...

– Не се оправдавайте! Вие конкретно не сте виновна за нищо. Вашият трети клонинг е понесъл цялата отговорност. А вие сте номер четири! И не сте го направили на мен! Както и да е, считам, ще ме разберете, ако предварително ви уведомя, че занапред нямам нищо лично да ви кажа! Да се захващаме за работа!

Мари я подложи на различни медицински тестове и започна с нея курс на лечение, който щеше да продължи по време на целия ѝ престой на Посейдон и целящ да преодолее отрицателните ефекти на безтегловността. Щеше да поддържа тонуса на мускулите ѝ на ниво, съответстващо на ускорение девет джи. Същото правеше и с останалите затворници, които се намираха тук. Мари вярваше, че бе опасно да позволява на мускулите да се адаптират към по-ниски гравитационни нива.

Даде на Лило хапче за успокояване, за да ѝ помогне да преодолее дезориентацията си. Заведе я до неголяма стая с формата на куб и ѝ

заръча да спи поне осем часа. След това щеше да получи указания за задълженията си в космическата станция.

СЕДМА ГЛАВА

Космическата база на астероида Посейдон представляваше лабиринт от катакомби, издълбани преди повече от четиридесет години. Скалата бе прорязана във всички посоки, подобно на термитник, но осемдесет процента от проходите не се използваша.

През първия ден, прекаран на новото място, Лило получи задачата да се огледа наоколо и да се запознае с обстановката. Откри празни коридори, завършващи с огледална повърхност. Излизаше навън и нулеви-ят й скафандър незабавно формираше енергийно поле около тялото й, за да я защити от космическия вакуум.

В станцията на Посейдон кипяла работа и по времето, когато Туийд бил президент. Той успявал да насочи тайно парите на данъкоплатците за финансиране на проекта. Сега не заемаше държавна длъжност и му се налагаше да разчита изключително на собствени средства и тези на партията му. Потокът от пари почти секнал. Въпреки това подетото начинание оставаше грандиозно, като се имаше предвид, че се ръководеше от един човек. За него работеха осемдесет възрастни затворника, без да се броят децата им, и неизвестен брой пазачи, всички клонирани от вездесъщия Вафа.

Нямаше начин да се отгадае каква бе числеността на охраняващите, тъй като никога не се случваха едновременно всичките на едно място. Живееха отделно от останалите, защитени от генератор на нулево поле, настроен да пропуска само тях, но не и друг. Появяваха се в два стандартни модела – мъж и жена – всичките без нито един косъм по тях. Бяха поне шестима, но нищо чудно, ако бяха и повече от дузина. Не бе известно нито как разпределяха времето за носене на постовата служба, нито колко още оставаха зад непроницаемите прегради в дадено време.

Охраната не биеше на очи. Всеки от затворниците бе свободен да се разхожда навсякъде из базата с изключение на крилото на пазачите. Срещите с последните бяха инцидентни, тъй като се налагаше здраво да се работи по възложените проекти. Всеки гард носеше лазерно оръжие, окачено на колан на кръста. С цената на скъпи жертви бе установено, че лазерите унищожаваша ефективно само затворници, но не можеха да застрелят никой Вафа. Някои бяха опитали да избягат, като бяха настроили нулевите си скафандри да ги защитават от лазерната честота. Това бе се оказало ефикасно, но само вън, в космическия вакуум, докато

нулевите генератори в скафандрите им бяха включени. Но след тридесет часа кислородът в изкуствения бял дроб на всеки от въстаниците беше свършил, те се бяха завърнали във вътрешността на базата и бяха убити.

Лило бързо научи всички възможности за освобождение. Каторжниците дискутираха широко изпробваните неуспешни начини за спасение и жадуваха да научат нови идеи. Тя предложи няколко варианта, но веднага ѝ възразиха въз основа на техен минал опит. Цареше всеобщо мнение, че нямаше как да се избяга от Посейдон. Генетичката остана резервирана, но все пак призна пред себе си, че перспективите не изглеждаха благоприятни.

– По-добре тук, отколкото в килията за смъртни! – възкликна тя.

– Вероятно си права! Въпреки че не бих могъл да си представя – отвърна компаньонът ѝ Катей.

Срещна го в столовата, няколко минути преди закуската. Беше рано, нямаше други хора, а разписанието ѝ още не бе съгласувано с работата, която вършеха останалите в станцията.

Стаята се въртеше като центрофуга в издълбана в скалата кухня. Имаше още две въртящи се помещения. По-обширното използваша за гимнастически салон, там тичаха и вдигаха тежести. В третото се помещаваха спални за несвикналите да спят в безтегловност.

Катей бе висок, слаб, с кафява, несресана коса, с дълги крака и по детски откровено лице, което контрастираше с буйни бакенбарди. Бе красив макар и не до съвършенство. Лило го хареса, усети определено плътско привличане, без изобщо да го бе докоснала или помирисала, а това бе рядкост за нея! Физическата красота бе евтина и общодостъпна поради изумителния напредък на съвременната пластична хирургия, но бяха се формирали дузина стандартни типове, които ѝ бяха додежали. Сърцето ѝ трепваше само при вида на мъж, който се отличаваше от общата, еднообразна мода.

– Значи не са те отвлекли от Института? – попита тя, като обра остатъка от кленовия сироп с парче палачинка.

– Не, но похитиха моя генотип!

– Искаш да кажеш, че не си извършил престъпление... тоест деяние, което би оправдало твоята изолация тук? Желаш ли още кафе?

– Да, моля! Свърших така безславно, защото се доверих безрезервно на Туийд. Трябваше да бъде по-предпазлив, но кой можеше да очаква от най-видния наш държавник проява на безочлива безскрупулност!

Лило му подаде бяла пластмасова чашка и се облегна на стола си. Протегна крака и положи своята излъчваща топлина чаша върху корема

си.

– О-кей! – продължи Катей. – Признавам, изпаднах в беда, но не попаднах в затвора. Веднъж при мен дойде Президентът на правителството на Луната и ми направи примамливо предложение. Излъга ме, че... – Замълча и извърна поглед. Погледна я бегло, въздъхна и продължи, като отбягваше очите ѝ. – По професия съм учител. По-точно – бях. Няма какво да крия от теб. Изритаха ме от „Асоциацията по образование“. Считам, че проявиха несправедливост към мен, но сега няма как да ти го докажа... – Отправи ѝ ням въпрос с очи дали да продължи.

Лило сви рамене. Реши, че не узна достатъчно и му се усмихна окуражително.

– За мен няма никакво значение. Аз съм „враг на човечеството“, нали си спомняш?

– Това е пълна глупост! – продължи той. – Не си единствената тук. Има и други с подобно обвинение. На неколцина от тях действително им хлопа дъската, но по-голямата част са хора за уважение. Престъпили са границите на позволеното, но явно защото са изхождали от някакви свои принципи. – Повдигна вежди.

Генетичката не бе подготвена да разисква тази тема, поне не сега и не с някой, с когото току-що бе се запознала.

– Продължавай нататък!

– Е, добре! Туийд ми предложи отново любимата работа, да преподавам на деца. Бях отчаян. Случи се преди пет години. Всъщност, наистина не мога без малчугани около мен. Сключихме сделка – най-напред аз трябваше да свърша две неща за него. Първо, щях да стана учител в някое отдалечено, неопределено за момента място. Второ, щях да поработя за него на планетата Плутон. Не спомена какво, но и аз не се поинтересувах. Обърни внимание: остави ме с впечатлението, че щяло да има и втора работа! След няколко години щял да ме устрои да живея някъде с нова самоличност.

– И какво се случи? – Лило се пресегна, сложи още една бучка захар в кафето си. Разбърка с лъжичка. Надяваше се да подобри лошия вкус. – Отвратителна помия! – коментира качеството на напитката.

– Да, нали! Чак сега прозирам, че моето подозрение трябваше да се събуди, още когато ми спомена, че щял да ми възстанови учителските права под ново име. Това означава, че той е имал незаконен достъп до компютрите, упражняващи най-висша власт, и че е бил в състояние да подправя някои данни! Разбираш ли ме напълно?

– Следвам мисълта ти. И как е постъпил после с теб?

– Излиза, че ме излъга. Накара ме да върша за него едновременно две неща! Предполагам, изпратил е истинския Катей на Плутон и е направил тайно запис на паметта му, след което я е имплантирал в негов клонинг. Това е моя милост!

– Упоил те е и те е отвлякъл!

– Точно така! Тук има още десетима, загазили подобно на мен. Направили са сделка с Туийд и са се събудили в клонирано тяло!

– Бившият президент играе мръсна игра! Няма ли у него... чувство за срам, някакви принципи?

– Не зная. Когато си научи нещо, то става по един или друг начин.

– Значи по-голямата част от хората тук са осъдени затворници като мен?

– Не, такива има не повече от петнадесетина. Изглежда са на особена почит при него. Останалите са откраднати, подобно на мен. Повечето са учени. Туийд бил решил, че се нуждаел от тях. Повидимому, за него е по-лесно да извърши кражба на запис на паметта и образец от кожа и да клонира свой учен, отколкото да похити истински човек.

– Разбирам логиката му. Така не би настроил общественото мнение срещу себе си. Освен това никой не знае, че точно той е свършил нещо нередно.

Катей се надигна, за да допълни чашите им. После продължиха мълчаливо закуската си. Около тях плуваха в безтегловност новодошлите, но никой не седна до тях, въпреки че доскорошният ѝ събеседник махна приветствено с ръка на доста хора.

– Досега не разбрах защо на Туийд му е притрябвал инженер по генетика! – възкликна по едно време Лило. – С какво ли ще се занимавам тук?

Катей се намръщи.

– Като начало можеш да създадеш нов, по-добър сорт кафеен храст. Ще се справиш ли?

– Вероятно, да! – Засмя се. – Освен това съм изключително добра готвачка, а ми се струва, че се нуждаете от такава. Затова ли съм при вас?

– Наистина нямам представа! Но ако можеш да готвиш, то той не е бил чак такъв безжалостен човек, за каквото го смятах! – пошегува се.

– Първото, което научава специалист по генетика, е кулинарното изкуство. – Насили се да допие кафето си. – „Проходих“ в тази област, като създадох храст, раждащ яйца с дебели черупки и два жълтъка, приспособен за условията на Меркурий. Зная над хиляда рецепти за

приготвянето на яйца в съедобен вид, така че храната от моята кухня е евтина и пълноценна. Но действително ли не можеш да предположиш каква ще бъде моята работа?

– Хрумна ми идея. Повечето от учените тук са специалисти в областта на строежа на планетите, физици, химици, машинни инженери и други подобни. Веднъж на няколко месеца прокарваме сито през атмосферата на Юпитер. Събираме някакви живи организми. Най-вероятно ще се включиш в екипа, занимаващ се с тази тема.

Лило се възхити, но все още оставаше озадачена. Отдавна бе известно, че съществуваха юпитерианци, но никой досега не бе изучавал живота им.

– Но защо аз? Обхватът на моите интереси включва синтез, но не и анализ!

– Не питай мен! – Катей сви рамене. – Недей остава с впечатлението, че ти предстои чисто изследователска работа. Твоята дейност винаги ще е насочена към побеждаването на Нашествениците.

– Все още не виждам своето място!

– Какво да ти кажа! – Катей се изправи. – Забелязал съм, че Туийд понякога се интересува повече от конкретния човек, отколкото от неговите способности. Чувал съм, че затова крадял затворници. Предпочита особняците с нестандартно мислене. В известен смисъл подбира зъбните колела на една машина заради красивия им външен вид, а не по съображения, свързани с точния брой на зъбците им!

– Дяволски странен подход за пълководец на армия! А ти накъде се запъти?

– Отивам да се приобща към психологията на децата! – Усмихна й се. – Ще направя няколко обиколки. На грижите ми са поверени седемдесет и три ученика! Не се изненадвай – тук всичко е по-различно! Между тях играе и моето второ дете! А-ха, ето че те скандализирах!

– Не... само се изненадах! Наистина срещнах доста новости, с които се налага да привикна. Нали не възразяваш да те придружа за известно време? – Шокира се, като научи, че бе възможно нарушаването на основното правило на човешката цивилизация: „Един човек – едно дете!“ – тук цяло микрообщество се размножаваше на воля!

Изкачиха се с асансьор до кухата главина на въртящата се цилиндрична стая и поеха по коридорите, като се отгласкваха леко с крака и ръце, опирайки се о пода и стените. Лило едва успяваше да следва темпото му.

Никога през живота си тя не бе виждала толкова дечурлига на едно

място. Скоро откри причината: малчуганите прекарваха повечето време в затворено пространство. Катей взе от поставка фенерче и жената го последва през една от бариерите с нулево поле. Скоро ефирът се изпълни с множество гласчета, които двамата възрастни прихващаха по радиото на нулевите си скафандри. Започнаха да срещат деца на групи по две или три, увлечени в свои си занимания. Изглежда харесваха Катей, защото изгърпяваха да бъдат представени на непознатата. Но Лило почувствува, че невръстните възпитаници спазваха установена между тях йерархия, утвърдена всред напуснатите кухни на скалата. Замисляха и играеха на сложни, фантастични игри, подсетени от телевизионни предавания и образователни комикси, които, обаче, ги бяха отдалечили от реалността. Бяха направо странни. „Не може да се очаква друго! – помисли тя. – Повечето отрастват редом с братче или сестриче. Как това би повлияло върху живота им?“ Не можа да си отговори.

Шокира се, когато видя как голям палавник бие друго, по-малко другарче. Катей остана безучастен и затова тя понечи да се намеси, но учителят я възпря.

– Остави ги! – предупреди я. – Не можеш да им помогнеш!

– Но...

– Зная! Отначало ми се късаше сърцето, ала погледни – спорът вече е уреден, нали!

Тя с радост установи, че спречкването не продължи. Почувствува, че по-малкият бе онеправдан, и изрази гласно негодуванието си.

– Да, така беше! – съгласи се и спътникът ѝ. – Освен това претърпя и незаслужено унижение, като се оттегли от бойното поле, тъй като е още невръстен и слаб. Крайно време е да схванеш, че аз съм единственият учител на цялата детска дружина. Мога да раздавам справедливост, но открих, че е по-разумно да съсредоточа усилия да ги накарам да разрешават самостоятелно конфликтите, в които попадат! Това е законът на джунглата, признавам, но засега няма нито един убит!

Лило чак сега прозря колко по-различни бяха тези деца.

Присъствието на Катей на Посейдон бе израз на незначителна победа на затворниците. Въпреки че инцидентите биваха редки, общественият ред на космическата станция бе повече от брутален. Обитателите на каменния астероид бяха или похитени, или избягали от смъртна присъда. Тук, в новия затвор бяха научили бързо, че от тях се очакваше къртовски труд, а всичко останало нямаше голямо значение. Можеха да вършат само това, което им бе наредено, и нямаха право да опитват да избягат. За неподчинение бе въведено само едно наказание – смърт!

Въпреки всичко, Туийд не се грижеше много-много за насоката на тяхната научна дейност.

Охраната патрулираше постоянно и търсеше доказателства за започнат строеж на ракета или направа на мощен радиопредавател. Първата задача бе толкова трудна и би отнела толкова много време и усилия да остане скришна, че подобен опит бе направен само веднъж. Второто бе равносилно на самоубийство. Ако някой от Федерацията на Осемте свята научеше за базата на Посейдон, с Туийд щеше да бъде свършено. Но това щеше да предизвика автоматически смъртта и на всяко живо същество на астероида, тъй като дори похитените бяха незаконно направени клонинги. С даден комплект от гени имаше право да живее само една личност и затова Федерацията щеше да ги унищожи, макар и със съжаление. Така или иначе, нито един Вафа не откри предавател.

Темпът на рутинната изследователска работа бе бавен. Туийд проявяваше предпазливост и вземаше изключителни мерки за сигурност, за да не издаде присъствието си на Нашествениците или юпитерианците. Юпитер беше следен денонощно с всички възможни, известни на науката инструменти. От време на време изпращаха сонда в юпитерианската атмосфера. Учените на Посейдон бяха събрали повече информация за гигантската планета от всеки друг из Осемте свята, но въпреки това не бяха постигнали целта си.

Второто направление на развойната дейност на станцията бе свързано с разработването на нови поколения оръжия, които биха били ефективни в евентуална бъдеща война със Завоевателите.

Затворниците разполагаха с много свободно време, което оползотворяваха непритеснявани от никого. Евентуално, раждаха им се деца, щом им станеше ясно, че щяха да прекарат тук остатъка от живота си. А в даден момент една жена бе стигнала до радикалното решение, че не бе необходимо да спира само с едно бебе.

Туийд бе останал удовлетворен. Дори бе изпратил социолог в малкото затворено общество да изучи неограничавания от нищо начин на размножаване, уникален извън системата на Пръстените на Сатурн. Надяваше се да използва новите познания като образец за бъдещо разрастващо се общество на Земята след победата над Нашествениците.

Децата, обаче, предизвикаха единствения организиран и успешен отпор срещу въведения от Туийд ред. Родителите се съюзиха и декларираха на президента, че или щяха да получат двадесетина учители, или щяха да стачкуват и нямаше да работят повече. Като компромис получиха Катей и обещанието, че ако обявяха стачка още веднъж, щяха да

бъдат избити. Можеше да си позволят да ги заместят с нови клонинги, същите като тях, но щяха да се изгубят част от знанията и уменията, които бяха получили след последния запис на паметта им.

– Опитаха се да ме убедят да бъда клониран и размножен подобно на Вафа – рече Катей. – Убеден съм, че би било много практично, но не бих могъл да го понеса. Повдига ми се само от мисълта да съществувам редом с дузина мои близнаци!

– Няма нужда да ми обясняваш! – възкликна Лило. – И аз бих се разтреперила!

Групичка от пет сребристонскрящи деца приближиха стремглаво по коридора. Те спряха и се задържаха достатъчно дълго, за да може учителят им да ги представи на новодошлата.

– ... Олимпика, Сайприс и най-малкият е Изюлт. Най-красивото дете ей там е синът ми Кас.

Последното момче бе високо, около дванадесетгодишно. Лило се вгледа, за да се увери в пола му, тъй като не бе свикнала да разпознава даже лицата през огледалните скафандри, повтарящи всяка извивка на телата. Прииска й се да се върне отново вътре и да диша свободно. Досега не бе видяла нито едно детско личице, а само изкривени отражения.

Катей забеляза неудобството, което тя изпитваше, и я поведе назад към лабиринта от населени коридори. Генетичката пое дълбоко дъх за пръв път от един час насам.

Един мъж-Вафа ги чакаше. Той несъзнателно потупваше оръжието в закопчания си кобур и веднага откри търсената Лило.

– Работата ти започва още през тази смяна! – обърна се към нея. – Последвай ме! Ще ти покажа какво изисквам от теб!

ОСМА ГЛАВА

Моите способности бяха в област, твърде различна от тази, в която работеше екипът от учени. Туийд беше ме внедрил сред тях или с цел да открия нова насока на научно търсене, или просто за да поразмътя умовете и активизирам дейността им. Засега, обаче, можех само да гадая защо бях се оказала полезна за бъдещите му планове. Не се разтревожих, не чувствавах изгаряща нужда да му помогна да победи Нашествениците. Предполагам, симпатизирах на крайната му цел и то – съвсем абстрактно, но не допусках, че идеите му бяха реализируеми. Да удържиш победа над Завоевателите бе равносилно на това да изнамериш устройство, неподчиняващо се на основния закон на гравитацията!

Част от колегите ми по неволя се занимаваха с къде-къде по-смислени неща. Ако въобще за работата тук можеше да се твърди, че бе израз на здрав разум. Показаха ми чертежи и неголеми действащи експериментални модели на нови оръжейни системи, подготвени до етап „начало на производство“. Очаквах само преизбирането на Туийд и достъпа му до правителствените финансови ресурси, които той бе управлявал на времето. С очите си видях потресаващи приложения на теорията на нулевото поле. Например, с помощта на специално устройство се излъчваше на голямо разстояние сферично поле, в което трябваше да попадне някой от Нашествениците. След това полето се свиваше до размери един атомен диаметър и се изключваше. Не бих могла да си представя живо същество да можеше да издържи! Действуваше досущ като микроводородна бомба.

Прегледах копия на нападателни космически кораби, подобни на онези, дето бяха строени в дните преди инвазията. А също и най-различни оръжия и техника, като се почнеше от бойни скафандри със сервоуправление и се стигнеше до пушки, танкове, гранати, двукомпонентни бомби, в това число – и неутронни. На хартия Посейдон надминаваше по ниво на техническата военна мисъл всяка друга планета от Осемте свята!

Но по кого щяхме да стреляме?

* * *

Лило вършеше действителна работа не повече от час всеки ден. През повечето време симулираше и престояваше в лабораторията, само

за да отчете присъствие. Научи много и интересни неща, но само през първия месец. Съхраняваха множество проби от атмосферата на Юпитер, всички те трябваше да бъдат анализирани. Генетичката знаеше малко за типовете органична материя, които можеха да се срещнат там. Беше чела ръкописи за проведените в древността изследвания в епохата преди Нашествието. Към тази информация имаше малко добавки от химици и специалисти по космически форми на живата материя, които бяха уловили някакви спори и микроорганизми. Преди година нещо голямо и тежко, подобно на голяма мишка, беше се сблъскало със сондата на автоматичния робот.

На структурно ниво от съществото не бе останало много. Представляваше капка желе, замръзнала в метан и амоняк. На клетъчно ниво, обаче, се оказа много интересно. Лило се заинтригува и първата седмица работеше по дванадесет до четиринадесет часа на ден. Направи карта на хромозомната структура на наличните неповредени клетки. Изследваният обект се оказа сходен на животните, събрани от други сонди на планетата Уран.

Работеше с Чия, специалист по неорганична материя, който изучаваше вероятните химически свойства на юпитерианския организъм. Като взеха предвид и някои висши форми на живот на Марс, стигнаха до извода, че гигантските същества, населяващи газовите облаци на планетите, включваха в биологичния си цикъл катализатори и полимери по начин, използван на времето на Земята само в някои петролни рафинерии. Образецът, с който се занимаваха, не правеше изключение. В края на третата седмица генетичката успя да клонира една от клетките и откри следи от система за възпроизводство. Клетъчната мембрана се разрасна в огромна прозрачна сфера, изпълнена с водород, живя активно няколко часа в специална камера, имитираща атмосферните условия на Юпитер, след което се сви рязко. Оказа се, че формираният балон се състоеше от поливинилна пластмаса. От вътрешната му страна се забелязваше кръстообразна подутина с костна структура.

По-нататъшната работа бе рутинна. Пося тъканна култура от останките на съществото и опита да изнамери начин да го унищожи впоследствие. Налучкваше. Ако си имаше работа със същество с водно-кислороден баланс, можеше да го атакува като просто съставеше картина на гените му и синтезираше съответен антивирус. Но юпитерианските организми представляваха бяло петно в науката. Почти цялата ѝ работа със земни форми на живот можеше да се моделира с помощта на компютър, но в базата данни, с която разполагаше, липсваше всякаква

информация относно извънземни гени. За да ги нападне, ѝ се наложи да видоизменя генната структура в различни точки и след това да изчаква, за да види резултата.

– Туийд би искал да създадем някаква порода насекоми или нещо подобно, които да убиват юпитерианци – изтърси неочаквано един ден Чия. – Ще успеем ли с настоящия опит?

– Вероятно е! – Лило сви рамене. – По-скоро – не! Ако се натъкна на метод за сигурно ликвидиране на това същество, то същият способ едва ли ще действа и на интелигентните представители на Юпитер!

Разговаряха в резервоара за земеделски култури, заобиколени още от Катей и Жасмин, главната планетоложка. Лило бе създавала подобрен сорт бекон и сега всички те си цапаха ръцете с нов щам пържолодървета. Бяха коленичили на топлата, черна почва и трансплантираха миниатюрните филизи. Горее, в централната част, светеше ярка светлина, а по-нататък се виждаше окачането на въртящия се цилиндър. Носеха черни очила и бяха намазали телата си с лосион против ултравиолетови лъчи. Потяха се, но прекарваха весело.

Генетичката обичаше да престоява повечето време на това място. Отглеждаше растения по хидропонен способ, а на специално място смяташе да засади изобретени лично от нея растителни форми, устойчиви на вакуум. Храната беше се подобрила чувствително и тя бе станала много популярна сред затворниците. Колкото обичаше да работи с растения, толкова мразеше да готви. Затова научи Кас и три други деца как се вършеше домакинската работа. Малчуганите се справяха добре, но едвам намираха време поради претоварената си учебна програма.

– Считааш, че юпитерианците съвсем не приличат на уловеното същество? – намеси се Катей.

– Нямам причини да мисля така – отвърна Лило. – Вероятно и Жасмин би изброила ред причини защо не бихме могли да направим подобно допускане.

Последната се пресегна за още едно растение от ведрото и започна да му изравя дупка в почвата. Бе ниска, с широко отворени очи и големи, сърчни ръце. Русата ѝ коса се спускаше на дебели къдрици. Около шията си имаше козина във форма на яка – единствената ѝ козметична хирургическа промяна. През последните две години Катей бе живял в една стая с Жасмин. Двамата проявиха интерес към Лило и я поканиха да заживее при тях. Новодошлата се колебаеше. Не се оплакваше от съквартиранта си Чия, който освен това се оказа и незаменен помощник в работата ѝ. Но приятелството им свърши заедно с приключването на

експериментите с юпитерианския организъм. Чия се зае с друга тема, в която Лило не се включи. Оттогава не се виждаха толкова често, колкото й се искаше.

– Все още не можем да знаем със сигурност – включи се в разговора Жасмин и се зае да натрупва пръст около корените на току-що засаденото растение. – Исках да кажа, че това, което научихме с Лило за организмите във високите слоеве на атмосферата на Юпитер, може да няма никакво сходство с живите същества, живеещи в по-долните нива.

– Че как така? – учуди се Катей.

Когато ставаше въпрос за наука, несъзнателно изискваше точни отговори, които не винаги бяха възможни. Дори понякога с весел тон признаваше, че не разбираше нищо по даден спорен въпрос. Нямахте познанията на преподавател във висше учебно заведение, бе само учител в основно училище. Като такъв подтикваше децата самостоятелно да развиват своите способности, да изучават и откриват.

– Знаем немалко за естеството на юпитерианската атмосфера – продължи Жасмин. – Съставена е от различни слоеве. Най-външната обвивка включва водород. По-вътрешните съдържат амоняк, амониев хидросулфид, вода и течен водород. Изброените съставки съществуват в кристално и разтопено състояние, други са физически смесени. Никаква логика не може да докаже, че уловеният юпитерианец би могъл да живее, ако се спуснеше на няколкостотин километра в посока към центъра на планетата.

– Наистина – съгласи се Лило.

– Споменахте, че съществото притежавало мехур, пълен с водород – вметна учителят. – Дали това не е своеобразен „въздушен“ балон, с който плува във водороден „въздух“?

– Основателен въпрос! – Лило прихна. – И аз се питах същото, но се колебаех. Може би ми помогнало, ако бях наблюдавала няколко фази на развитие на съществото. По всяка вероятност, то се ражда на по-долен слой от атмосферата, напълва с водород своя „балон“ и се издига нагоре към по-интензивната слънчева светлина. Там сигурно изгражда друг механизъм на задържане. За тази цел би могло да поглъща енергия. Кой знае, условията на газовия гигант са жестоки!

– Съществува вероятност на Юпитер да са се развили няколко биосфери – поде пак Жасмин. – Възможно е даже леко да се смесват и „размиват“. Поддържам предположението на Лило, че юпитерианците се изкачват от по-нисък към по-висок атмосферен уровень по време на биологичния си цикъл. Само че изучаването на началния стадий на

развитието им би бил особено труден!

– И на теб ли ти се струва, че те са долу! Защо?

– Да, наистина, прав си! Повидимому съществува живот само горе. Но статистически е малко вероятно. Има толкова много потенциално обитаеми равнища. От пробите, донесени посредством завърналите се сонди, можем да различим тридесет и седем обособени атмосферни нива, разположени подобно на слоевете в глава лук. Някои от тях наистина „се размиват“ със съседните им области, което увеличава броя на възможностите. Въпреки това ми е трудно да си представя, че едно същество би могло да издържи навсякъде. На дъното, малко преди сондите да престанат да изпращат сигнали, се е разляла сърцевина от горещ, метализиран водород. Съмнявам се че жив организъм би бил способен да оцелее в такава среда! Но бих се обзаложила, че съседният, по-горен слой вероятно е обитаем!

– От какво се състои коровата обвивка?

– Съдържа течен водород с температура дванадесет хиляди градуса и налягане три милиона атмосфери! Не ме питайте какви форми на живот виреят там! Едва ли ще приличат по нещо на нашия пленник-юпитерианец! Но ако жителите на Юпитер и Нашествениците са способни да обитават тази жизнена среда, то ние никога не бихме могли да ги изследваме!

Обратът на разговора обезпокои Лило. Сблъска се за пръв път с идеята за поразяване на живи цели с военна цел, а никога не бе поставяла работата си в подобна плоскост. Насоката на дейността ѝ: „Убий всеки извънземен!“ не ѝ се понарави.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След като свършеше работата си в лабораторията и фермата, Лило често се разхождаше из каменната катакомба на астероида с Катей, Кас и Жасмин или само с един от тях. След около месец, обаче, Жасмин изгуби всякакъв интерес към общуването и се усамоти. Бе най-възрастната в групата – на сто и петдесет години. Майчиното щастие я беше споходило преди цяло столетие. Но децата не я привличаха, затова на Посейдон не бе родила нито едно.

Останалите трима близки познати се чувствуваха неловко. Лило се премести да живее при тях и животът им като че потръгна по-леко за известно време. Постепенно стана ясно, че Жасмин бе сексуално привлечена повече от Лило, отколкото от Катей. Той стана тъжен и се пропи с неприязън към гостенката. Жасмин започна да обсъжда промяна на пола си, което отблъсна Катей още повече, тъй като бе психически настроен да остане мъж до края на живота си и проявяваше изключително хетеросексуални интереси. Лило, от друга страна, харесваше и двамата. Предпочиташе да е жена, но у нея се забелязваха признаци на бисексуалност, тъй като бе прекарала три от петдесет и седемте си години като мъж. Жасмин, както повечето жители на Луната, нямаше определено предпочитание дали да бъде мъж или жена.

Месеците се нижеха един подир друг. Мари смени пола на Жасмин. За известно време изглеждаше, че тримата щяха да продължат да съжителствуват безпроблемно, но възрастният мъж се оттегли постепенно от живота им. Лило и Катей останаха сами и се спогаждаха във всичко, освен в едно.

– Ти си луда! Никога няма да успеем да се измъкнем оттук! Трябва Туийд да се съгласи да ни пусне!

– Това означава – никога! – Не ѝ се искаше да влиза в спор с него, но не можеше да възприеме апатията му от затворничеството.

Наблюдаваше реакцията му и разпозна себе си след десет години лишаване от свобода!

– Права си! – продължи той. – Но ако измислим начин да победим Нашествениците...

– Тава е още по-малко вероятно и аз за нищо на света...

– ... и тогава по цялата планетна система ще ни посрещнат като герои. Другият вариант е Туийд да свърши парите или да се измори да

ръководи проекта.

– И ще унищожи всички ни!

– Точно така! Нали не мислиш, че ми харесва да свърша преждевременно? А какво ми остава?

– Можем да посветим цялата си енергия да се измъкнем оттук!

– Добре, чудесно! Напълно съм съгласен! Но как?

Лило потисна възбудата си и опита да разискава спокойно. Винаги проблемът стигаше до мъртва точка, щом трябваше да конкретизират предложение и измислят план. Всеки път, когато тя подхвърляше колебливо някаква полуоформена идея, се намираше някой, който да я срине с милион възражения!

– Засега нямам нищо определено предвид – призна тя.

– О-кей! Защо не го обмислиш сама на спокойствие и...

– Но аз няма да се справя никога, ако някой не ми помогне макар и малко! Не исках да признаеш, че да се отдадеш на апатията е най-сигурния начин да останеш завинаги тук! Съзнавам, че всичките ми досегашни планове бяха по начало неудачни. Но да продължавам да срещам същото фаталистично отношение! И то – от теб! Сломяваш духа ми! – Поспря, за да се успокои.

Не възнамеряваше да му крещи, но той изглеждаше обиден. Прегърна го. За известно време мъжът остана безчувствен към ласката ѝ, но постепенно сърцето му омекна.

Катей бе чудесен клонинг! Бе внимателен любовник, добряк и предразполагаше към доверие!

– Неколцина замислят бягство! – сподели той след кратка пауза. – В момента, обаче, доколкото знам, начинанието им е в застой. Може би ще ти хареса да поговориш с тях? Един от плановите им бе да се премести в Космоса целия този проклет астероид! Напълно луда идея!

– Каж ми имената им! Искам да се разтуша покрай хора със сродни души!

– Всички мислим еднакво и желаем свободата! Но знам само, че Виджей и Найоби все още работят по този проблем.

* * *

Виджей висеше на тавана на стаята си, закачен само на един крак, и ровеше в кутия с документи. Помещението бе задръстено от мебели, натъкани с хартии.

– Принципът е относително прост! – разправяше ѝ. – Дори е бил изпробван няколко пъти в астероидния пояс. Недостатъкът му е, че не е

икономически изгоден! – Намери прокъсан лист от старо хелиографно копие и го разгъна.

Лило се доближи и сбърчи нос. Виджей не предразполагаше към толкова близко приятелство: на цивилизована планета щеше да има непрестанни кавги с блюстителите на закона, тъй като често пропускаше да се изкъпе.

Особнякът често забравяше и да яде и никога не правеше физически упражнения. Пренебрегваше хапчетата за подсилване и бе станал само кожа и кости. Мускулите му бяха закърнели до такава степен, че можеше да се придвижва само в безтегловност. Мари твърдеше, че той бе клинически здрав, доколкото никога нямаше да му се наложи да прекарва на място с повишена гравитация. Кредото на Виджей бе, че човек трябваше да заживее в оптимално за самочувствието си състояние. На Посейдон това означаваше, че при нормална сила на привличане той щеше да тежи тридесет килограма с мокри дрехи.

Третият присъстващ в стаята бе личност, пълна противоположност на ексцентрика. Найоби-танцърката притежаваше идеална физика. Всеки мускул на тялото ѝ се очертаваше с плавни граници и формираше изящни съчетания на издутини и трапчинки по нейните ръце, крака, корем и гръб.

– Начинът за придвижване из Космоса е ефективен – продължи мъжът, – но е приложим само за масивни товари, тъй като черната дупка би преодоляла гравитационното привличане на всеки космически кораб. Конкретната черна дупка, за която ви споменах се намира точно на противоположната страна на Посейдон. Ходили ли сте там да я видите?

– Не. Възнамерявах, но все отлагах, тъй като не мислех, че може да се окаже толкова важно. Сега обаче ще намина.

– Непременно иди! Разположена е от външната страна. Забележителна е! Ако се постави подобна на повърхността на Луната, материята ще се устреми към нея, ще навлезе във вътрешността ѝ и ще остане завинаги там. За кратко време цялата планета би престанала да съществува!

Лило потръпна. Никой не обичаше да си има работа със загадъчни космически феномени!

Ако черните дупки не заплашваха човечеството, учените щяха лесно да ги пренебрегнат и да ги считат само за чисто научна абстракция. Първият постулат за подобни междугалактически обекти ги описваше като гигантски звезди, изчерпали своята енергия и започнали процес на свиване на материята. Когато неутронният огън, бушуващ в

сърцевината на дадена звезда, не можеше да поддържа цялата ѝ маса, вземаше връх гравитацията и започваше взривен колапс. При намаляването на физическите размери и увеличаването на плътността, скоростта на преобразуването на материята надвишаваше скоростта на светлината!

Много по-късно бе направено откритието, че при създаването на света, по време на „Големия взрив“, чудовищни сили бяха формирали черни микродупки, някои по-малки дори от размерите на атомно ядро. Тази научна теория също претърпя промени. Започнаха да считат, че черните микродупки бяха се изпарили от високите температури и този проблем престана да тревожи умовете на земните учени.

Но през годините непосредствено след Нашествието в зоната на кометите на орбита около Плутон бяха открити „кванти“ от черни дупки. Тези мистериозни обекти бяха невероятно малки, достигаха части от милиметъра. Притежаваха невъобразимо силна гравитация. Ако орбитата им преминеше в близост до материален обект, то последният се разрушаваше, при който процес се отделяше значителна енергия. Част от енергийния спектър можеше да се улови и препрати от орбитални ядрени централи към приемни електроцентрали на повърхността на дадена планета.

Веднъж, преди около двеста години, една подобна черна дупка беше се изтръгнала от системите за контрол и, привлечена на орбита около Плутон, беше пробила десетметров тунел от единия до другия край на планетата. Анализът показва, че разрушенията, причинени от приливи и земетресения, бяха къде-къде по-незначителни, тъй като пукнатините в коровата мантия се запълваха лесно от скалните масиви, течащи като топло масло под въздействието на вътрешните неуравновесени сили на механическо напрежение.

– Какво ни предпазва от авария?

– Нищо! – „успокой“ я Виджей. – Черната дупка не е голяма. Ако започне да потъва и да поглъща астероида ни, това ще стане бавно и ние ще успеем да я уловим от другата страна. Погледни как изглежда на практика моята идея!

Лило разгледа внимателно диаграмата и изслуша обясненията. До този момент считаше, че бе връх на екстравагантността да се използва черна дупка за оползотворяване на ядрена енергия. Чертежите пред нея затвърдиха убеждението ѝ. Но електроенергията, която можеха да добият тук, на Посейдон, от тяхната черна дупка бе достатъчна за задоволяване на нуждите на малък град, въпреки че част от получената мощност

се изхабяваше за преодоляване на гравитацията посредством задържащия генератор. А иначе енергийните потребности на малката колония бяха пренебрежимо малки.

– Черната дупка на нашия астероид виси ето тук. – Виджей посочи на хартията. – Задържа я нулево поле с куполообразна форма, разположено отдолу. – Очерта с пръст полусферата, която трептеше на постоянна орбита над Посейдон с отворения край навън. – Полето предпазва апаратурата под него от прегряване, а също и скалата – от разтопяване. Температурата се поддържа достатъчно ниска, с цел да се осигури достъп за извършване на рутинната сервизна дейност. – Докосна последователно с пръст масивните куполи на повърхността. – Дупката излъчва поле, което се притиска от тези електромагнити с криогенно охлаждане.

– И по този начин ѝ се пречи да се премества в пространството?

Виджей кимна утвърдително с глава. Загледа се унесено в чертежите така сякаш ги виждаше за първи път. Вдигна вежди, напълно объркан.

– Полусферата на нулевото поле не те ли навежда на някаква мисъл? Прилича на сопло на ракетен двигател! Може би дизайнът му не е обичайния, но бихме могли да го променим, както ни е нужно. Важното е, че ще заработи перфектно!

Лило погледна с други очи. Как не ѝ бе хрумнало досега!

– Наистина! – възкликна.

– Точно така! Черната дупка е разположена в центъра на купола на насоченото навън от Посейдон нулево поле. Ако в нея попадне вещество, гравитационното поле ще го свие до такава степен, че следва почти веднага да протече верижна ядрена реакция. Но това не става. Само ще се освободи енергия, която бихме могли да черпим без ограничения! – Озарен от прозрение, Виджей продължи: – Сега също хвърляме материя в черната дупка и всеки път целият астероид се разтърсва от мощен тласък, тъй като нулевият купол „гледа“ към космическото пространство. Внушително е, като си представя как тази микроскопична черна дупка нарушава орбиталното ускорение на масивния Посейдон! За да летим със собствена тяга, обаче, ще е нужно непрекъснато да захранваме черната дупка с гориво посредством конвейер, а не да подхвърляме пращинки, измерени предварително с аптекарски везни, както досега. – Виджей се плесна по челото. – Решихме втория проблем! Сега трябва да разрешим и първия!

– Струва ми се, малко бавно следвам мисълта ти! – Лило се намръщи.

– Не се притеснявай! – Найоби се разсмя. – С моя приятел си приказваме обичайно в този „телеграфен“ стил. И аз съзрях тази възможност. Виджей, не бързай толкова! Обясни й, тя е новопосветена!

– Извинявай! – рече той. – Другата трудност е да решим къде да отидем, след като елиминираме всичките Вафа. Навсякъде из Осемте свята биха ни езекутирали поради това, че повечето от нас са незаконни клонинги. Ето защо трябва да се отправим много далече!

– На междугалактично пътешествие?

– Че какво друго ни остава? С ракетен двигател като нашия ще можем да достигнем скорости, близки до тази на светлината. Вероятно ще се затрудним да подкараме целия астероид с ускорение, по-голямо от двадесет джи, но ако опитаем, надявам се ще успеем. Предполагам, бихме могли да достигнем галактиката Алфа Центавър след около двадесет години полет.

– Но ще ни бъдат ли достатъчни запасите от материя?

– Разбирам безпокойството ти. Ще използваме скалите на Посейдон, както досега.

Лило замълча и заобмисля. Идеята бе шура до момента, докато Виджей не й даде завършен вид. Представи си как трябваше да включат в действие тежките каменоломни машини, използвани някога за пробиване на системата от скални коридори. Двигател на космически кораб не можеше да се проектира и построи за една нощ!

– Колко време смяташ, че би ни отнело осъществяването на проекта?

– Ако се хванем здраво за работа и не възникнат допълнителни условия, вероятно ще приключим за две седмици!

А пазачите-Вафа извършваха проверки всеки ден. Без тяхното елиминиране, всички сметки биха били направени „без кръчмар“!

* * *

Снят ми се влоши. Срещата ми с Виджей и Найоби разпали в мен надежди, изостри желанието ми за бягство. Разумът ми подсказваше, че бях далече от осъществяването на мечтите си, но сърцето ми ме подтикваше към фантазии и аз потъвах в блянове. Бяхме намерили решение на уравнението за свободата! Проблемите все още стояха пред нас. Бяха общо шест до десет и се именоваха „Вафа“.

Пазачите можеха да бъдат убити. Бе трудно, но не и невъзможно. През годините имаше два успешни случая, които чух преповторени хиляди пъти. Веднъж бяха причакани в засада във вътрешността на

астероида и бе преодоляна съпротивата им. Навън, на открито, обаче, бяха неуязвими в своите скафандри. Дори ако бъдеха затиснати под тонове скална маса, нулевото поле щеше да ги защити и да ги снабдява с кислород достатъчно дълго време, докато бъдеха спасени.

Какво би станало, ако ги погребяхме всички наведнъж? Ала бъдеше ли взривен целият астероид, то къде щяхме да продължим да живеем ние?

* * *

– Какво са това?

– „Захарни бебета“! Шегуваш ли се? Как може да не си чувала?

Лило виждаше за първи път. В скривалището на Кас тя бе открила огромен стъклен буркан с тясно гърло. Явно на момчето му бе омръзнала живата играчка, но животинките се чувствуваха отлично.

Дъното на съда бе покрито с тъмна на цвят почва и вътре растяха пет миниатюрни бряста. От струпани едно връз друго камъчета бе оформена пещера, а пред входа ѝ за миг бяха застинали три двукраки фигури, високи един милиметър, с бели тела и черни глави. Много приличаха на хора.

– Сякаш нямат лица! – възкликна тя и се наведе, за да разгледа по-добре.

– Наистина ли не си виждала подобна играчка?

– Не съм... – Усети странно, неопределено чувство.

Поклати глава, но усещането се засили.

– Всъщност, имат и лица. Хвърли поглед по-отблизо!

В една от страните на стъкленницата бе вградена лупа. Лило погледна оттам и първоначалната ѝ илюзия се изпари. Това, което ѝ се стори, че бе коса върху главите, се оказа оцветяване на външния скелет, прикриващо многофасетни като на муха очи. Физиономиите бяха очертани съвсем просто с три точки и права линия. Съществата бяха сегментирани на местата на ставите и кръста като марионетки или като...

– Но това са мравки!

– Наистина произхождат от термити! – потвърди Кас. – Но са видоизменени. Обърни внимание на закрънените пети и шести крак в средата на тялото им.

Лило се почувствува зле. Сякаш омагьосана, не можеше да откъсне очи от съществата. От входа на пещерата като че извираха още и се пръсваха във всички посоки, вървящи само на своите задни крачка и махаха с „ръце“.

– Гледката е отвратителна! – възкликна; струваше ѝ се, че всеки момент щеше да повърне.

– Така е! – Кас се намръщи. – Зная какво изпитваш. Получих ги като подарък, когато бях малък, но сега не зная какво да ги правя. Не ми дава сърце да ги убия просто ей-така, не би било справедливо!

– Как ти е позволил Туйд...

– Понякога можем да си поръчаме по нещо. Например преди няколко години на Луната беше хит да продават детски комплекти, с които можеше да се построи тази играчка. Всички деца бяха пощурели да си играят с тях. Но сега ми се струва, че трябваше да си пожелае яйца от котка!

На Лило ѝ се зави свят. Почувствува се дезориентирана. В главата ѝ кристализира мисълта, че пред погледа ѝ се изпречваше нещо „вече видно“. Напругна паметта си, но не можа да си спомни. Чувството клокочеше у нея, формираше се в по-ясни образи и не можеше да бъде спряно!

– Тези мравки не могат да живеят извън буркана – продължи Кас. – Почвата или нещо друго им създават специални условия и затова, когато бъдат пуснати на свобода или избягат, не могат да се размножат и да станат напаст. Дори предполагам, че не биха изкарвали дълго навън... Хей, добре ли си?

– Помълчи за минутка, моля те! – Гледаше с неподвижен взор миниатюрните затворници.

Дали не я впечатли фактът на тяхната неволя? Би се учудила, ако това я разстройваше. Мразеше да зърне живо същество в клетка и затова винаги бе избягвала работата с експериментални животни. Но реакцията ѝ не можеше да се дължи само на този ѝ навик.

Върна се мислено назад във времето. В съзнанието ѝ нахлуха спомени отпреди няколко години. Веднъж бе гледала през гърлото на подобна бутилка колония от „захарни бебета“. Не, два пъти! Почакай! След това – също! За последно само стоеше и гледаше...

В мозъка ѝ съвсем самоволно се занизаха цифри. Виждаше ги като твърди, реални обекти с различни размери и тегло. Започнаха да ѝ стават все по-понятни!

– Участвувах в екипа, създаде този щам мравки! – изрече тихо тя.

– Какво-о?

– Случи се преди двадесет и пет години. Работех в биологичната лаборатория „Коперникъс“. Бяхме аз, Теса, Заир и... Йо-каа. Патентът бе издаден само на мое име. Новият вид термити стана хит за около

година. Продаваха се много добре и... – Гласът ѝ стихна.

Кас я гледаше онемял и разтревожен.

Стомахът ѝ се оправи, но числата още плуваха пред вътрешния ѝ поглед.

– Съществуваше голям проблем – продължи тя. Гласът ѝ стана равен и не прекъсваше – сякаш робот четеше от книга. – Моята база на Пръстените на Сатурн щеше да ми създаде проблеми, ако можех да издам на някое местонахождение ѝ, в случай че ме инквизирах. Но от друга страна не можех да я изоставя на произвола на съдбата. Трябваше да мога да я намеря, ако не ме арестуваха. Можех да узная отнякъде координатите, но в момента не се сещам откъде...

– За какво говориш? – извика възбудено Кас. – Създаваш ми впечатлението, че си в...

– ... дълбоко хипнотично състояние! – продължи Лило сякаш не го бе чула. – Не знаех какви изпитания ме чакаха в затвора. Погребях информацията така дълбоко в подсъзнанието си, че дори да бъдеше застрашен живота ми, да не можех да се сетя. Даже не трябваше да знам, че тези данни се съхраняваха у мен. Не можех да се доверя на никого да натисне спусъка на хипнозата в нужния момент и въпреки това имах нужда да открия местонахождение, в случай че не бъдех арестувана. Ето защо функцията на спусъка свързах с предмет, който можех да срещна рано или късно, ако се намирах на свобода. Но не много често. Не биваше да го виждам всеки ден или дори всяка седмица. Например степента на вероятност три пъти на пет години бе добра. Бях се програмирала да погребвам информацията в себе си отново.

– „Захарните бебета“ те накараха да си спомниш нещо ли?

Тя втренчи невиждащ поглед в мравките. Времето бе дошло! Нещастните мъничета! Опитваха се да излязат от своята бутилка? Когато генетичката кроеше тези планове, не знаеше дали щеше да оцелее след своята екзекуция и бе въпрос на дива случайност, дето видя „захарни бебета“ на Посейдон. Изведнъж си спомни.

– Вече зная къде е спасителната ми капсула! – извика Лило и излезе от транса.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Повече от месец се носеха слухове, че най-накрая щеше да се проведе пробен, действителен опит с едно от евентуалните оръжия срещу Нашествениците. Когато Лило научи подробностите, не повярва. Нещъмнено, Туийд не можеше да си позволи това!

Скоро датата на изпитването бе официално обявена. Всички се обезпокоиха, но никой не знаеше как да спре хода на събитията. Бившият президент възнамеряваше да премести черната дупка от стационарната орбита край Посейдон и да я прекара през центъра на Юпитер, за да провери дали щеше да предизвика някаква реакция. Общото мнение на затворниците бе, че нямаше да се наложи да му изпратят по радиото новините, тъй като в цялата Слънчева система щяха да разберат за отговора на Нашествениците!

Лило разискваше разпалено проблема с Найоби и Виджей, след това прекарваше с часове с Кас и Катей. Всички бяха изплашени. Генетичката се мъчеше да реши въпроса какъв подход би бил най-благоуразумен. Учителят твърдеше, че всеки опит за спиране на проекта бе равносилен на самоубийство и че най-благоприятният изход би бил проява на равнодушие от страна на Завоевателите. Планетата бе огромна и бе възможно да не засегнат живо същество.

Лило поддържаше точно обратната теза и срещна подкрепа от Найоби, Виджей и Кас.

– Мисля, че навяр момента да направим опит да завладеем Посейдон! – възкликна накрая Лило.

Дишаше тежко. Бе твърдо решена да наложи мнението си. Ако се вслушаха в доводите ѝ, после най-лесно щеше да убеди самата себе си! От една страна не желаше да умре, а от друга – опасността бе голяма. Изчка възразяващите да утихнат.

– Слушайте, не е ли сега времето да нанесем удар, когато по всичко изглежда, че нямаме друга алтернатива? Ще опитам късмета си! А вие?

Дискусията продължи до късно през нощта, но не достигнаха до единодушие. Съгласиха се да разискват ситуацията и по-нататък да се обединят около някакъв евентуален удачен план.

В главата на Лило се въртеше сложен проект, но все още неясен и неоформен. Считаше, че трябваше да се съобрази с развоя на събитията, но във всички случаи бе нужно да завладее космическия кораб, който

щеше да позиционира черната дупка над Юпитер. След това можеше да се върне за останалите.

Ето защо изложи пред Вафа възможността да се пусне биологическа сонда едновременно с изпълнението на мисията на летателния апарат. Започна да го убеждава. Описа му как електромагнитният космически влекач щял да насочи черната дупка към центъра на газовия гигант, а след това щял да измени леко траекторията си, за да пусне в бърснеш полет и набор инструменти.

Вафа се консултира с другите себеподобни клонинги и водейки се от инструкциите, получени от бившия президент, одобри замисъла й. Лило изтъкна, че щяла да се нуждае от помощ и предложи към нея да се присъедини Виджей. Вафа го отхвърли веднага на основание, че не бил благонадежден. Лило бе подготвила резервен вариант и на мига назова Катей. Не искаше да усъмни пазача, че се готвеше бягство.

Генетичката разчиташе на факта, че докато Туийд предвиждаше какво тя замисляше или подготвяше, то не можеше да предскаже действията й в случай на използване на внезапна възможност от нейна страна. Възнамеряваше да се постави в ситуация, в която би възникнал сгоден случай.

Напомни на Катей да осигури средства, с които да убие или отстрани пилота на космическия влекач и с малко щастлив шанс да започне да управлява вместо него. Нарочно не планира как да се освободи от Вафа. Не само бе невъзможно, но и всеки план би работил срещу нея, а не в нейна полза. Същността на идеята й бе да импровизира. След като влезеше в кораба, щеше да си отваря очите на четири да зърне подходяща възможност.

* * *

Туийд ги изненада и малко остана да осуети намеренията им. Лило научи в последния момент хода на операцията на бившия президент и събра конспираторите по спешност.

– Не бива да разчитаме изключително само на слухове! – възкликна Найоби.

– Трябваше да предвидим изменения! – оплака се Виджей. – Ако ни вземат черната дупка ще страдаме от недостиг на енергия! Стационарният ядрен генератор, който ще остане тук би ни поместил, но много бавно!

– Туийд хич не го е еня за нас! – викна пак Найоби.

Бившият президент възнамеряваше да купи черна дупка на

свободния пазар на планетата Плутон. Официално щеше да я закара на орбита около Луната, за да стане деветата по ред ядрена електроцентра-ла. В действителност, никой не подозираше, че преди това, при транс-портирането ѝ, щяха да я прекарат през центъра на Юпитер.

Замисълът му бе добре изпитан и икономичен, щеше да харчи из-цяло държавни пари за проекта. Идеята бе в типично негов стил. За вся-ка своя стъпка, обаче, той предначертаваше и резервни варианти, когато бе възможно. Основният план предвиждаше електромагнитният косми-чески влекач да пусне дупката над Юпитер и да я причака и прихване от другата страна.

Лило посочи на охраната, че можеха да използват за поставената цел реактивния скутер, базиран на Посейдон, предназначен за срещи с големи кораби. Вафа размисли и неохотно се съгласи. Пазачите дори и да подозираха заговора, чувствуваха сигурност по отношение на лекия летателен апарат, тъй като бе снабден с взривяващо устройство, което се задействуваше от определена сила на гравитационното поле, форми-рано около близкия газов гигант. Това бе само една от неизброимите предохранителни мерки.

* * *

Скутерът бе от стандартните модели. Конструкцията се отличаваше с носеща рама и прикрепени към нея двигател и четири седалки. Гигант-ският влекач надвисна над астероида и от повърхността му излетяха Ва-фа, Лило и Катей.

Приблжиха странично носа на космическия кораб и синхронизи-раха скоростта си. Страхуваха се да доближат кърмата, тъй като там, окована от невидимите линии на силовото магнитно поле, се влачеше черна дупка с размери по-малки от главичка на топлийка, но с маса на средно голям астероид. Поради силното ѝ гравитационно притегляне бе извънредно опасно да минават близо до нея.

Лило опита да размести хаотично всички фактори, способстващи за откриването на лелеяния шанс, който можеше да продължи не по-дълго от мигновение. В кораба-влекач пътуваше само пилотът. Единст-вен Вафа поддържаше с него връзка по радиото. Носеше оръжието си в кобур, както винаги. Саморъчно направеният упойващ спрей привърза-ха на скришно място отвън на скутера. Влекачът щеше да престои два-десет минути, след което щеше да поеме курс към Юпитер. След пуска-нето на черната дупка щеше да се оттегли. Тридесет минути по-късно юпитерианската атмосфера щеше да изпита колосалния ефект на

микроскопичния космически обект.

Катей щеше да опита да влезе във влекача пръв, тъй като през люка можеше да премине едновременно само един човек. След това решаваше сам. Ако сполучеше да упои пилота вътре, щяха да пробват да преодолеят съпротивата на Вафа. Разчитаха изключително на изненадата.

Останаха не повече от десет метра до корпуса. Пазачът хвърли магнитно въже и придърпа скутера. Тримата стъпиха на повърхността на кораба и привързаха своя летателен апарат. Катей се отправи към мястото, където бе скрил бомбата със сънотворен газ. Генетичката го прикри с тяло.

– Зная какво правиш – каза му Вафа съвсем спокойно.

– Проверява за последен път! – излъга отчаяна. – Трябва само...

– Какво има в ръката ти? – Пресегна се за лазерното си оръжие.

Лило се оттласна с крак от скутера и се понесе към него. Удари го с глава в стомаха и той се присви. Лазерът се люшна пред лицето ѝ, хватът му се отслаби за миг. Тя удари китката му и оръжието се отдалечи от тях, описвайки кръгова траектория.

– Бързо към люка! – извика Лило.

Не можа да види дали Катей се раздвижи. Вафа посегна да я удари, но толкова рязко, че от инерцията цялото му тяло се обърна в безвъздушното пространство и не можа да я уцели. Вроденият му инстинкт на войник и убиец беше се проявил навреме, но реакцията му се оказа неподходяща за условията на безтегловност. Той забеляза грешката си и понечи да смени тактиката, но видя, че се отдалечаваше от обсега на кораба и скутера. Сграбчи Лило за крака, точно когато тя се хвана за някаква опора. Задърпа я и тя го ритна, но изпусна опората. Дватамат заплуваха настрани. Не бързо, наистина, но нямаше как да се върнат обратно със собствени сили. Освен ако...

Лило зарита пак и го уцели по челостта. Той увисна безпомощно, но тя престана, защото корабът излезе от полезрението ѝ. Хрумна ѝ да се оттласне от него, за да се върне. Вафа, обаче, съзря същата възможност и когато тя престана да се движи, обмисляйки следващите си действия, той започна да се катери по крака ѝ. Следващата секунда той щеше да се отблъсне от нея в посока на кораба, отдалечавайки я в космическото пространство!

Удари го пак. Отръска хвата му до глезена си. Продължи да го ритна, този път с двата крака. Един от ударите ѝ с пета предизвика хрусване на ребрата му. В диво заслепление повтори в същата точка. Той се присви от болка и я пусна. Тя заплува свободно, като извършваше бавно

въртеливо движение.

Положението ѝ не изглеждаше сериозно, при условие че учителят овладееше кораба. Пазачът се премятеше презглава със скорост един оборот за секунда. Генетичката изведнъж осъзна, че беше се отдалечила на петдесетина метра от влекача. Изгуби всякаква ориентация за посоката на движението си. Чу, че Вафа викаше пилота по радиото.

– Катей! – извика Лило. – Трябва да го зашеметиш, преди да се е обадил на Посейдон и да им е разказал какво се случи... – Замлъкна.

Осъзна, че ако той се намираше в кораба и бе изпаднал в беда, нямаше да я чуе. В случай че още не бе влязъл през люка, всичко пропадеше.

Изтърколиха се бавно три дълги минути. През това време затворничката установи, че продължаваше да се отдалечава от космолета в неустановена посока. Пред нея нарастваше застрашително Юпитер и изпълваше целия хоризонт. Кърмата на космическия влекач се виждаше насочена към центъра на планетата – газов гигант. Някъде по посоката, в която се придвижваше, се намираше и черната дупка.

– Ти първи ще бъдеш анихилиран, Вафа! – извика тя. Олекна ѝ. – Как се чувствуваш!

За известно време не чу никакъв звук. След малко долетя напрегнат глас, изтерзан от болка.

– Защо го направи?

– Едва ли бих могла да ти обясня. Но почти сполучих! Може би ще успея! Стискам си палци!

Отговор не дойде. Счу ѝ се стон. След няколко секунди вече бе сигурна. Някакъв неопределен шум изправи косата ѝ, след като го идентифицира. Бе вик, изтръгнат само от напрегането на гласните струни в гърлото на Вафа, предаден и усилен от вокодера му. Предсмъртна агония! Настъпи тишина! Затворничката се угрижи. Не го бе ударила чак пък толкова силно!

– Лило? Чуваш ли ме? Жива ли си?

– Да, тук съм! Ти успя!

– Забавих се, защото трябваше да пренастроя радиото си на честотата на твоя скафандър. По дяволите! По добре ти да бе на мое място! Намирам се пред поле от бутони! Направо съм сачисан! – Бяха го обучавали с часове на експериментални макети, които бе сътворил Виджей.

Ако не се случеше извънредна ситуация, бе способен да пилотира и установи правилен курс.

– Не мисли за това! Сега е нужно да се освободиш незабавно от

дупката! Предполагам, че Вафа е мъртъв. Опасявам се, че е бил убит от магнитното поле на електромагнитите на влекача, които са разстроили функционирането на генератора в неговия нулев скафандър. Не съм физичка и не бих могла да преценя последиците от действието на мощно магнитно поле, но преживяването едва ли би било от най-приятните. Побързай! Не зная колко време ми остава... – Замълча, защото усети, че се поддаваше на паниката си.

– Почакай малко! Няма да се бавя! – Промърмори нещо неясно под нос и извика триумфално. – Готово! Всички стрелки на измервателните уреди сочат нулево положение. Достатъчно ли е?

– Ще изпитам след малко на свой гръб! Сега нека да помислим бързо. Никой от нас двамата не желае да попадне в дупката. Трябва да преместиш малко кораба, за да излезеш от обсега на привличането ѝ. Виджей твърди, че гравитационното ѝ поле е сравнително слабо, но нараства рязко, ако я приближаваш. Аз ще се оправя някак. Падна ти се да спасиш кораба, за да се върнем и...

– Вече е много късно! Не ми стигна времето да те уведомя, но преди да го обгазя, пилотът се обади на Посейдон и предупреди охраната. Долу не ни чака нищо добро! – Гласът му се задави.

О, боже! Виджей, Найоби и Кас щяха да ги очакват напразно, за да се качат във влекача...

– Катей, имаме резервен вариант за тази възможност. В случай че попаднат под подозрение, нашите приятели ще излязат на открито, ще се скрият в някоя изкопана пещера и ще изчакат нашето завръщане. Сега трябва да се отдръпнем, да намерим оръжие и да се върнем на помощ.

– Права си! Ние...

Събитията се развиваха бързо. Зад Лило избухнаха ярки искри. Тя започна да се обръща, за да види по-добре. Вероятно Вафа беше се сблъскал с черната дупка и компресиран от адската гравитация, бе дегенерирал материално, освобождавайки във вид на радиация енергията, натрупана в атомите на своето тяло.

Положението ѝ стана критично, но пред нея космическият влекач се задвижи. Тънък огнен сноп изскочи откъм кърмата му и сви под тъгъл. Двигателите продължиха да бълват огън.

* * *

Юпитер поглъщаше небето. Изглеждаше красиво. Лило остана възхитена, въпреки че я очакваше неминуема смърт. Предпочиташе да изгуби живота си бавно и мъчително, но не и да попадне в черната дупка.

Преди два часа автопилотът на космическия влекач бе извършил запрограмираната в бордовия му компютър маневра. (Как Лило бе успяла да предвиди всичко до най-малките подробности!) Парализира я ляртаргия и чувство за неизбежен край. Не че не бе положила всички усилия да се спаси; двамата с Катей обмислиха всички възможни варианти. Тя разбра, че бе обречена, когато сводът от звезди се люшна около нея в посоката, от която нямаше връщане. Беше се разминала с черната дупка, но това не бе достатъчно!

Вафа също подмина най-голямата опасност, но извади по-лош късмет. Тялото му мина толкова близко до концентрираното гравитационно поле, че биде смачкано до размерите на невидима точка, само пламъкът на аниhilацията обозначи мястото на разлетелите се по центробежни орбити малка маса неутрони. Илюминацията трая по-малко от секунда, след това искрите се разпръснаха в безкрайния Космос.

По случайност Лило мина по-далече. Черните дупки бяха извънредно опасни и падането вътре в тях бе фатално. Вероятността за подобно събитие, обаче, бе нищожна, имайки предвид микроскопичните й размери и необятността на космическото пространство. Прекаленото доближаване бе равносилно на смърт. Силата на гравитацията се усилваше рязко в посока към центъра на дупката. Ако бегълката бе попаднала на хиперболична орбита около нея, приливите и отливите на гравитационните сили, индуктирани в различни части на тялото й, щяха да я разкъсат на парчета. Не я постигна и съдбата на Вафа.

В известен смисъл излезе щастливка, но не докрай. Остана жива, но кръжеше бавно около черната дупка.

Обсъди с ясно съзнание ситуацията с учителя. Той предложи да я достигне със скутера. Информира го, че лекият летателен апарат беше се откъснал от въжето поради ускорението при маневрата и бе се зареял нейде в пространството. Мъжът реши да рискува да приближи целия влекач към черната дупка с изключени електромагнити. Възрази му, че дори професионален пилот с божествена дарба не би посмял да се доближи толкова до опасния микрообект. Катей преживя трагедията по-тежко от самата нея.

Пред него се откриха няколко трудни възможности, измежду които можеше да избира. Лило го информира за всички тях с бруталната откровеност на човек с предопределена съдба.

– Не можеш да се върнеш на Посейдон, поне не сега. Ще те причака в засада. Да се надяваме, че Кас и останалите не се нуждаят от нашата помощ. Иди на Сатурн. Намери точката с координатите, които ти

разкрих, и изчакай. Изпрати по етера съобщение на нужната честота. Парамитър едва ли се е преместила твърде далече от спасителната капсула, дори за една година. Аз ще бъда някъде тук. Потърси най-напред симбионтката, а след това – и мен. Имаш на разположение влекача. Някак си можеш да се сдобиеш с оръжие. След това ела пак за децата. Върни се, Катей!

– Давам ти дума! Но не желая да те напусна и да те оставя тук!

– Налага се! Не слушай предаването от моя вокодер, когато... дойде краят ми. Наистина! – Паниката за малко щеше да излезе изпод контрол от нейното подсъзнание, но тя придаде твърдост на гласа си, колкото можа. – Тръгни сега! Направи всичко, което бе по силите ти!

Лило се чудеше каква смърт щеше да я застигне, но скоро подразбра. Почувствува едва доловимо налягане отзад.

Натискът нарастваше неимоверно бързо. Тя се плъзгаше право в юпитерианската атмосфера, летеше като метеор. Около нея заструи оранжево и засия така ярко, че я заслепи напълно. Скафандърът я предпазваше. Ротацията ѝ спря, тъй като аеродинамичните сили стабилизираха полета ѝ с гръб, ръце и крака към Юпитер, привлечени от мощната му гравитация. След малко ускорението рязко се забави, което почувствува по нарасналата възможност на изкуствения бял дроб на скафандъра да доставя кислород в кръвта.

Тялото ѝ се вцепени. Усещането за привличане на крайниците ѝ изчезна. Движеше се. Разбра по това, че стомахът ѝ сякаш правеше опит да се залепи за гръбначния стълб. Кожата на лицето ѝ се отдръпна съвсем настрани, а млечните ѝ жлези търсеха ново място под мишниците.

Изгуби представа колко време продължи падането. Вероятно имаше празнини в съзнанието и не си спомняше изминатата траектория. Но налягането престана. Бе преминала с определена скорост горните слоеве на атмосферата и сега се спускаше под въздействието на гравитацията, тоест – почти в безтегловност. Огледа се за черната дупка. Ако бе падала едновременно с нея, щеше да я види поради всмукването на заобикалящите я газове. След това прецени, че атмосферата не би могла да забави напредването на микродупката, която сега вероятно бе достигнала недрата на планетата. Възможно бе Юпитер да я бе анихилирал.

Въздухът бе чист. Около нея се заоблачи. От време на време поривите на вятъра я ускоряваха рязко и я преместваха встрани.

Снижаваше се. Времето сякаш спря. Отпървом се поддаде на стария си навик да изчислява за колко време щеше да достигне чернилката на облаците под нея, температурата вън от скафандъра, на каква

височина щеше да спре падането и щеше да продължи да плува в пълна безтегловност. Но след това се задоволи да остане само безучастна зрителка. Гледката бе потресаваща. Ужасяващо бе да загине тук, сред дива пустош и съвсем сама!

Съзерцанието ѝ не продължи дълго. Скоро стигна непроницаемия облачен слой и видимостта стана нулева. Държеше ръка пред очите си и сребреещите отблясъци я успокояваха, че все още бе жива. Запита се дали можеше да умре неусетно.

Раздразни се, заедно не успя да наложи на ума си да не работи. Нямаше какво да прави или наблюдава, затова неизбежно започна да размишлява. Какво можеше да я убие? Вероятно щеше да оцелее и да живее дотогава, докато свършеше запасът ѝ от кислород. Такава смърт би била лека – щеше да изгуби съзнание постепенно и да заспи завинаги.

Изпускателната клапа на скафандъра ѝ, металното цвете под ключицата, откъдето се изпомпваха извън тялото ѝ отработен въглероден двуокис и топлина, бе направена от извънредно твърда сплав, която, обаче, можеше да се нагрее недопустимо и да се смачка или разтопи. Вероятно така би умряла по-бързо, но по-мъчително, без да може да направи каквото и да било. За момент съжали, че нямаше да достигне най-вътрешния слой от горещ течен водород. Пред очите ѝ би се разкрила прекрасна гледка, точно миг преди сетния ѝ дъх!

По-нататък мислите ѝ станаха по-трезви. Прецени, че на тази планета всичко бе не по-малко скучно от облаците, през които прелиташе.

Тъкмо излезе от непрозрачния облачен слой и под нея се ширна огромно, мъгляво пространство, по-светло, отколкото очакваше първоначално.

Неизвестно защо страхът ѝ се върна със смазваща сила и я парализира отново. Така и не успя да го преодолее. Подсъзнателно схвана, че не съществуваше надежда за спасение, но разумът ѝ не го възприе.

Потъна в безпамятност или в моментна лудост. Доближи още мъглявината. Видя червеновиолетови призраци, обградени от светли искри... (... бели, с пухкави сиви коремчета...)... Те се мятаха тромаво насам-натам и тя получи усещането, че се намираше в котел, врящ от хаотично движещи се електрически змиорки.

Други жълти, едва забележими привидения се стрелкаха от заоблачения бряг под нея (... над мен, плувайки в синьото небе...) към по-прозрачен въздух, след това потъваха пак в мъглявината. Почти не се съмняваше, че бяха живи. Дали бяха Нашественици или представители на интелигентната юпитерианска раса? А може би представляваха

просто някакви странни животни?

(Почвата под краката ми бе мека и аз потъвах. Грабнах пълна шепа, но частиците потекоха на тънки струйки през пръстите ми. Това бе пясък! Загърчих се, опитах да се самопогреба. Лек бриз охлади тялото ми и завъртя във въздуха бели облачета прах към синьото небе. От един облак върху ми връхлетя жълт призрак...)... и стъпи отново на облачния бряг. Съществата я доближаваха все повече. Спокойствието ѝ най-сетне се възвърна и тя се почуди дали те щяха да я разкъсат и изядат. Не изпускаше нито едно тяхно движение, чак очите я заболяха да се вира...

(Дойдоха отляво, отдясно, отдръпнаха се... У-ух! Очите ми се затвориха и главата ме заболя. Зарових лице в ръце и втрих в страните си пясък, наслаждавайки се на облекчението от болката. Отъркалях се на пясъчливата твърд, и още веднъж, и още веднъж, стана мокро и се хързулнах...)... то се издигаше. Беше се насочило право към нея. Не можа да определи с очи формата му. Като че имаше дупка в централната част, откъдето се издигаше дърво... (... дърво...)...; в устата си усети вкус на пясък и вода... (... стовариха се върху мен, повалиха ме и ме повлякоха, напълниха устата и носа ми...)... сол и пясък, и оглушителен шум. Тя се дезориентира, времето течеше по-инак, в дъното на стомаха ѝ клокочеше гадно чувство...

Изправих се, плискана от силните крайбрежни вълни. Олюлявах се като пиана. Бях чисто гола, мокра и замаяна. Направих крачка, но земята пред мен се наклони и аз паднах на ръце и колене. Повърнах в кипящата вода. Запълзях сякаш в полусън. Следвах посоката на мокрите кичури коса, люлеещи се наляво-надясно пред очите ми. Залитах напред-назад. Видях, че ръцете ми се вкопчиха в пясъка, но това може би бяха нечи други ръце...

* * *

Слънцето клонеше към зник. Това бе най-величественият залез, който Лило някога бе съзерцавала!

Тя се сви под туфа бръскан от вятъра храсталак и прегърна колене. Бризът лъхаше на вледеняващи, влажни пориви откъм морската шир. Зъбите ѝ затракаха от студ. Имаше опасност да замръзне до смърт преди кончината на нощта. Не знаеше как да се предпази от неудобствата.

Не можа да си припомни кога реши, че бе все още между живите, а не в задгробния свят. Прекара много часове просната безчувствена на пясъка. Ангажира прекомерно мисълта си с низ от безсмислици. Разумът ѝ се връщаше бавно и предпазливо, готов да се оттегли всеки

момент.

Студът я отрезви. Телесният дискомфорт възвърна чувствата ѝ. Тя припъзля под невзрачната защита на близкото дърво. Сви се съвсем, за да се пребори със студа.

Хвърли поглед към океана и залязващото слънце. Изведнъж я осени, че знаеше къде се намираше! Една по една се появиха звезди със слаб блясък и действително затрепкаха като в детските приказки!

Падна нощта. След безчислените часове, прекарани в студ и глад, над водата изгря Луната.

Намираше се на Североамериканския континент, вираше се във вълните на Атлантическия океан. Бе стъпила на Старата Земя!

* * *

Пустошта бе сравнително равна. Лило се отправи на юг покрай брега на океана и вървя така в продължение на няколко часа. Веднъж навлезе на няколкостотин метра навътре в сушата, но затъваше в мека и влажна почва, а орляци насекоми се вдигнаха във въздуха и я изтормозиха. Цялата ѝ кожа се покри с червени ивици.

Не можа да измисли план за по-нататъшни действия, затова продължи да се придвижва. Надяваше се да открие що-годе сносен подслон и евентуално – съедобни растения. Междувременно пътят опита някакви стипчиви зелени плодове и вид кафява морска трева. Трябваше да поогладнее още доста, за да се принуди да ги яде. Избягваше упорито идеята да направи и заложи капани, с цел да улови местните животни. През живота си бе яла само месо от мутирала дървета. Не искаше и да помисля, че можеше и да не хване нищо. Все още подсъзнанието ѝ не се отърсваше от впечатлението, че се намираше в „Дисниланд“ дълбоко под повърхността на Луната. Щеше да повярва лесно, ако не чувствуваше постоянната тежест на земното привличане. Ставите и мускулите на краката ѝ пулсираха в изнемога от гравитацията и непрестанното свличане на пясъка под стъпалата ѝ.

Крайбрежният плаж се стесни и изчезна в точка. На запад се простираше северната ивица на широк залив. Приседна на пясъка и огледа земите отвъд. Отстояха твърде далече, за да ги достигне с плуване, затова ѝ се наложи да реши дали да се върне по следите си или да поеме през вътрешността на залива. Реши да продължи и да провери дали не се намираше на остров.

С изненада установи, че бе смъртно уморена. Мъчеше я жега, заболя я глава. Отпусна се на пясъка. Завъртя се и прикри лице от слънцето.

Почувствува се по-добре. Протегна се и скоро заспа.

* * *

Събуди се от непозната през живота ѝ остра болка!

Скокна на крака и запищя. Сякаш бе посипана с жарава и не можеше да я угаси. Всяко докосване до тялото ѝ докарваше ново, неопишуемо страдание.

Изпитанието ѝ бе напълно непознато и тя се случи неподготвена. Преди беше се наранявала няколко пъти, но болезката бе търпима, можеха да ѝ окажат помощ на всеки ъгъл. Мъчението ѝ продължи четвърт час, без да стихва, и я подлуди. Обладана от истерия, затича напосоки по плажа, без да гледа накъде. Спъна се и падна.

След малко усещането ѝ се промени. Болеше я не по-малко силно, но вече посвикна! Изправи се, избърса сълзите и се огледа от главата до петите. Цялото ѝ тяло бе вишневочервено, а по кожата на гърба бе получила радиационно изгаряне от първа степен.

Никога не ѝ бе хрумвало, че на Земята можеше да пострада по такъв елементарен начин! Предполагаше, че атмосферата предпазваше от ултравиолетовото излъчване, инак как биха оцелели живите твари? Не се бе замисляла върху вредните последици от прякото слънчево греене. В подобни ситуации биваше или в скафандър, или под защитен пластмасов филтър в обществен солариум.

Убеди се, че трябваше да очаква още изненади.

* * *

Почвата стана по-малко блатиста. Лило следва известно време пясъчната ивица от вътрешната страна на залива. Крайбрежието кривна на запад и тя реши да навлезе навътре в сушата. Не намери нищо годно за ядене край водата, затова реши да опита късмета си другаде.

Забеляза, че на север вървеше леко, на изток и запад земята бе разровена от огромни ями. Дърветата и храстите ѝ пречеха да добие цялостен поглед върху местността, ето защо изкачи невисок хълм и се огледа. Навлезе в развалините на град. Тръгна по широк булевард. От двете страни следваха правилни редици от трапове, повечето от които обрасли с гъст къпинак и полупълни с вода. От едновременните постройки бяха останали само наклонени лети циментови фундаменти.

Някой бе унищожавал методично, но не навсякъде. Намери следи от подземни комуникации, полупогребани предмети от бетон и

неръждаема стомана. На едно място част от изкривена медна водопроводна тръба стърчеше на два метра над земята.

Вървя през целия ден и когато остана не повече от час до залез слънце, намери място, където заливът се стесняваше подобно на пресъхнало устие на река. Учуди се, че узна малко за заобикалящата я действителност, въпреки че бе бродила толкова време досега. Пейзажът отвъд реката изглеждаше досущ като вече видяния. Различни подробности до около километър, но руините се простираха и по-нататък. Не можа да определи точно дали се намираше на остров в реката или просто брегът правеше специфична извивка.

Съвсем ясно видя пред себе си две островчета сред вълните и веднага разбра, че бяха създадени от човешка ръка. Вгледа се на по-близко разстояние от възвишението, на което бе застанала, и откри зидария. Несъмнено, някога над реката бе стоял мост.

Заслиза по хълма, оглеждайки се на всички посоки, с надеждата да открие проход към затрупано помещение. Здравчаваше се. Разчиташе да намери нейде приют, но всуе!

От клон на едно дърво я дебнеше огромна котка на петна. Освен чайките и раците, това бе първото срещнато животно. Познаваше донякъде животинските видове, но не можа да определи точно този. Изглежда, в жилите му течеше кръв на ягуар, но бе по-голям от африкански лъв. Тя му обърна гръб и спокойно закричи нататък.

Шестото чувство я накара да се обърне!

За миг звярът остана извън полезрението ѝ, след това съзря немигащия поглед. Хищникът бе вече на земята и се носеше към нея с невероятна скорост. Главата му се увеличаваше сякаш погледната от визьор на вариообектив. Отвори се озъбена пасть. Последва скок!

Събитията се развиха толкова бързо, че Лило не успя да ги осъзнае. Спомняше си само, че чу тъп звук от сблъсък и четириногото я повали на земята. Пред очите ѝ се мерзелееше неясния образ на животното, захапало задния си крак, откъдето стърчеше дръжката на дълго копие и шуртеше фонтан от кръв. Дивият звяр се надигна, но Лило го изпревари. Следващият ѝ спомен бе как се криеше сред клоните на високо дърво на три метра от земята с кървящи ръце.

Долу един човек се бореше с огромната котка. Бе ударен по ръката, но продължаваше да сече с малка брадва. Петнистият хищник най-сетне падна с разцепена глава и мъжът се изправи. Погледна най-напред към нея, а сетне към ръката си и мъртвото животно, което мърдаше в конвулсии. Генетичката бавно слезе на земята.

– Но ти си само момче! – възкликна Лило.

Обезпокоен, той вдигна неразбиращ поглед към нея. Тя започна да се чуди дали наистина бе дете.

Земният жител бе рус, невисок, нямаше и два метра ръст, стигаше едва до рамото ѝ. Носеше кожени дрехи и обувки. Жената порови из паметта си, за да определи типа на расата му, и реши, че бе скандинавец. Лицето му бе удължено, с високо чело.

– Благодаря, че ми спаси живота! – изрече прочувствено Лило. – Но май не ме разбираш, а?

Той я погледна и ѝ се усмихна. Три от предните му зъби липсваха.

– Никога не съм виждала по-мръсно същество от теб! – възкликна тя. – Освен може би мен! – Постара се гласът ѝ да прозвучи дружелюбно, а и в действителност не се страхуваше от него.

След това се сети, че може би аборигенът представляваше все пак някакъв източник на опасност и отстъпи крачка. Бе направила вече две грешки – относно слънцето и дивата котка – и не желаше новият ѝ познат да стане третата. Опита да си припомни нещо за нравите на примитивните племена на Старата Земя. Малкото откъслечни спомени не ѝ дадоха основания да му се довери.

Туземецът изговори няколко изречения. Стори ѝ се, че разпозна малко думи. Момчето кимна с глава и ѝ се усмихна, направи няколко жеста, които я зачудиха. Тогава той посочи с ръка слънцето няколко пъти и тя разбра.

Приказваше на развален до неузнаваемост американски и вероятно имаше предвид падането на нощта. Жената се успокои. Американският език имаше същите корени като английския. Или обратното? Никога не се бе изявявала блестящо по лингвистика. За своя майчин език знаеше само, че бе смесица от английски и руски. Вероятно можеше да се научи да му говори.

* * *

Реши да го последва, за да провери дали не би споделил с нея храна и подслон. Той се обърна да я погледне и изглежда одобри действията ѝ. Лило си повтаряше непрекъснато, че младежът можеше да се окаже опасен, особено ако я водеше в племе от аборигени. В действителност тя нямаше изработен защитен инстинкт спрямо непознати. Мисълта, че можеше да бъде извършена груба постъпка спрямо нея, бе толкова чужда на вътрешната ѝ нагласа, че тя скоро я забрави.

Момчето я заведе до скрита пещера. До входа ѝ се стигаше по

бетонени стълби под надвиснал гъст храсталак. Подът вътре бе равен. Отпървом тя помисли, че кухнята бе се образувала от основа на къща, запазила покрива си след срутване. Младият човек накладе огън и тя разбра къде се намираха. Дизайнът на железопътните гари за кратки експресни транзитни пътувания на Луната много приличаха на тукашната обстановка.

Лило се мъчеше да предвиди събитията. От беглите си познания за живота и обичаите на варварските племена си спомни, че на времето жените заемаха социално положение, различно от това на мъжете, особено в епохата преди смяната на пола да се бе превърнала в рутинна практика и да бе обезсмислила проблема за отношението между половете. Чудеше се дали младежът щеше да пожелае да полегнат заедно! Шокирана си зададе въпроса дали той не считаше, че бе в правото си да го изиска от нея. „Ще го изненадам страхотно при подобен случай!“ – обеща си тя. Но момъкът изглежда изпитваше страхопочитание поради външния ѝ вид. Гледаше козината по прасците ѝ, а когато тя се изправеше, зяпваше я с раззинала уста.

Лило скоро установи, че раните го наболяваха. Прегледа ранената му ръка и той не възрази. Когато му се усмихваше, за да му вдъхне кураж, връщаше ѝ усмивката. Нараняването не изглеждаше сериозно – само четири дълбоки дупки и няколко разкъсвания.

Тя се стресна. Подобна рана на Луната се считаше за незначителна, целта бе само да се спре болката. Но тук заздравяването може би щеше да продължи с дни.

* * *

Казваше се Мейкъл и почина след пет дни.

Раните му така и не зараснаха. Той се самолечуваше с вода и различни листа и мазила, но положението му се влошаваше непрекъснато. Гангрения.

Лило чак сега разбра пропуска си и се прокле за глупостта си. Съображенията за стерилност бяха тъй чужди за нея, както хищническите инстинкти на дивата котка, която едва не я прати в небитието. Луната още от самото начало на колонизацията от хората представляваше среда без никакви микроби. Ето защо гумените ръкавици, маските за лице и дори преварената вода бяха непознати за лунните хирурзи.

Момчето остана енергично и дейно до последния си ден и не обръщаше внимание на разпространяващата се инфекция. Всеки ден ходеше на лов, а тя го придружаваше. Времето не стигна, за да научи повече от

него, но успя да прихване някои основни тактики на оцеляване. Първо се приучи да бъде винаги нащрек. Бе попаднала в различен свят и моментното невнимание можеше да коства живота ѝ.

Накрая той рухна в треска. Тя стоеше неотлъчно до постелята му, бършеше потта от челото му и му даваше вода на малки глътки, когато я помолеше. Съблече го и го изкъпа. Разбра, че първите ѝ впечатления бяха правилни. Той не бе нито възрастен, нито дете. Може би се радваше на разцвета на своите деветнадесет години.

Посред нощ тя откри, че тялото му бе изстинало. Не знаеше от колко време бе мъртъв.

Лило положи главата на Мейкъл в скута си, залюля я напред-назад и тихо заридя. Никога през живота си не бе присъществувала на сетните жизнени мигове на човешко същество. Опита да си внуши, че тя нямаше вина за смъртта му, но така и не си повярва.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Злато! Всичко бе златисто.

Плувах, осветена от мъждива светлина. Осезанието ми се изостряше. Виждах навсякъде един и същи цвят. Резервоарът започна да се изпразва от течността, но аз продължих да се нося в безтегловност във въздуха.

Прониза ме електрически ток. Шестнадесет точки на агония, големи колкото върха на игла! Крайниците ми трепнаха конвулсивно, но сърцето ми не започна да бие. Усетих позната тъпа болка – бях си ударила коляното.

Още един електрически разряд и сърцето ми затупка. Оживях и то – навреме! По-скоро бих умряла, отколкото да изтърпя още един електрошок! Поех дъх и несекваща кашлица раздра гърдите ми. Блъснах неволно главата си в капака на резервоара. Попипах цинината със студени ръце, след това ги погледнах. Бяха опръскани с кръв. Кръвта шурна по лицето ми и напълни лявото ми око. Златистото придоби розов оттенък.

Поради гумените уплътнители капакът на резервоара изпука като извадена от бутилка тапа. Тялото ми бе привързано с колан по средата и аз се помъчих да го разкопчая с ръце, които усещах като надути гумени ръкавици. Приседнах и започнах да масажирям сбръчканите си ходила. Обсегът на чувствата ми се разширяваше. Стана ми зле. Прииска ми се да изплюя езика си.

Моите длани и стъпала изглеждаха като мумифицирани. Опитах да фокусирам погледа си и да се огледам из стаята. Наклоних глава и избърсах кръвта от очите си...

– Кои по дяволите сте вие?

* * *

Лабораторията бе миниатюрна и изглеждаше претъпкана, ако влезе трима човека. За щастие на никого не му се налагаше да седи в състояние на безтегловност, дори на Лило, която бе толкова слаба, че едва ли би успяла даже да вдигне ръка, ако съществуваше гравитационно поле. Тя заплува. Обви ръце около туба, пълна с бульон. Сърбаше на малки глътки през неголемия отвор, тъй като установи, че ако пиеше бързо, можеше да се задави.

– Предполагам, че пак сте ме загубили – изрече уморено. Спеше й

се, кръвта пулсираше в главата ѝ, чуваше гласовете неясно. – Коя година сме днес, не споменахте ли?

Катей въздъхна. На новосъбудения клонинг ѝ дотегна присъствието му. Все по-малко вярваше на историята, която ѝ бе разправил. Бе невероятна, а най-неубедително звучеше неговото твърдение, че мъртвата ѝ близначка го бе обичала!

Продължи Парамитър с нечовешко, безкрайно търпение.

– Годината е 571, месецът е Козирог. Ти бе арестувана през Стрелец 568 г. и екскутирана година по-късно. Тоест, бил е анихилиран твой клонинг, според Катей. Истинската Лило е живяла кратко време след това и е била застреляна. Вторият ти клонинг, очевидно приготвена предварително за подходящи времена...

– Туийд обичайно процедира по този начин! – намеси се учителят.

– Да! Вторият клонинг е била убита при опит за бягство. Третият била пратена на Юпитер, където срещнала Катей и...

– Да, тази част си я спомням най-добре! – прекъсна я Лило.

В действителност, не искаше да чуе отново, че последната ѝ двойничка била загинала. Подробностите, отнасящи се до приключенията ѝ на Посейдон, обаче, останаха неизяснени. Но празнотата можеше да бъде попълнена по-късно.

– Защо по дя... Струва ми се, че е трябвало да бъда разбудена по-рано! Каква е причината за забавянето?

Парамитър замълча, явно усети, че историята развълнува новородената.

– Дали не е по-добре да те оставим да си починеш, преди да продължим? – предложи.

Лило вдигна поглед. Тялото на Парамитър-Солстис будеше смях. Вероятно несръчно дете би опитало да извае човешка фигура от пластилин по подобен начин. Единствената видима част от физическата ѝ същност бе устата. Солстис беше се оттеглила, за да може партньорката ѝ да разговаря свободно. А иначе физиката ѝ се отличаваше с шръкнали тазови кости, тънък кръст и загатната шия. Огромна буца, която представляваше Солстис, покриваше главата и раменете. Но на Лило не ѝ бе до смях. За разлика от себеподобните си тя изпитваше известно страхопочитание от идеалната симетрия на техните жизнени отношения.

– Не, продължавай! Ще си отдъхна по-късно. Благодаря все пак!

– Много добре! Паметта ти е имплантирана в тяло на клонинг. Очакваше това. Само че не е същото клонирано тяло, което ти остави преди седем години, когато направи тази станция. То умря.

– Така ли! Защо?

– Сигурна ли си, че не искаш да прекъснем? Виждам, че моите приказки те разстройват!

Лелееше за сън, но предпочиташе да чуе всичко от игла до конец. Бе важно да разбере сериозността на обстановката, въпреки че се ужасяваше.

– Не знаем защо, наистина. Когато пристигнахме, твоята плът бе мъртва. Предупреди ни, че можеше да се случи такова нещастие, но не ни обясни какво да предприемем. Припомнихме си дискусиата, която водихме с теб и заключихме, че бяхме дали дума да те събудим. Особено бе да определим какво точно означаваше това. Решихме, че бяхме поели задължението да възпроизведем и разбудим друг клонинг. Не бяхме много наясно с твоята машинария, затова оживяването ти се оказа проблем. Опасявам се, че...

– Не се притеснявайте! Мина благополучно все пак! Значи аз съм втората. Да пресметна: с трите, отгледани на Луната, плюс моето оригинално тяло прави общо...

– Не е така! – възрази Парамитър. – Изучихме внимателно проблема, преди да започнем ново клониране, но явно се наложи да се поучим от грешките си. Не успяхме с втория клонинг. Умря в последния стадий, когато започнахме буденето. Ти си третата. Катей ни помогна. Пристигна тук преди три месеца.

– Но досега Туийд сигурно вече е изпратил друга твоя близначка на Посейдон! – заключи учителят.

* * *

Лило се сви до компютърната конзола. Изминаха пет дни от събуждането ѝ. Физически се чувствуваше значително по-добре. Прецизни упражнения заздравиха мускулите ѝ, но тя прецени, че нейното състояние бе далеч от задоволителното.

Спасителната капсула ѝ се струваше тясна. Парамитър-Солстис заемаха малко място. Симбионтките се задоволяваха да висят неподвижно в една точка по цял ден; движението за тях не бе самоцел. Но учителят бе съвсем различен.

Намери извратено удовлетворение във факта, че Катей не ѝ допадаше. Излезе от душевно равновесие, като научи от него за методите на Туийд за осигуряване на лоялността на своите агенти. Не бе приятно да чуе, че тя можеше да бъде предсказуема. Последното ѝ „аз“ бе харесвала този мъж или поне така твърдеше той. Може би дори бе влюбена. По

дяволите, настоящата Лило не го обичаше!

– Не можем ли поне да поговорим още малко? – отрони тихо учителят. – Проблемите ти няма да се разрешат с твоя инат!

– Няма какво да решавам, що се отнася до мен! – Седеше пред компютъра под претекст, че търсеше грешката при култивирането на първите два клонинга, не получили живот в капсулата.

Всъщност бе твърде ядосана, за да може да концентрира внимание то си върху цифрите, прелитаци на екрана. Остана на мястото си, само защото бе с гръб към него.

– Наистина много ти дойде напоследък! – Звучеше уморено.

Тя омекна за миг, мимолетно помисли, че неговите изпитания бяха не по-малко сурови. Мъжът помнеше нейната двойничка. Преди смъртта ѝ бе имал сериозна връзка с нея. Сегашната Лило изменяше коренно представите му.

– Така е! Но защото нямах друга алтернатива! Причината е...

– Имаме шанс да спасим множество хора, които ти бяха близки!... Вземам си думите обратно! Които би обикнала, ако можеше да ги срещнеш!

– Да вървят по дяволите! Същото важи и за половината човешка раса! Помисли само на какъв риск ме караш да се изложа! Може да ти прозвучи безсърдечно, но тези несретници не ме интересуват!

– Не би подобрила участието дори на своя клонинг? На Посейдон сигурно вече се подвизава твоя сестра!

– Да! – просъска ядно. – Все ми напомняш за нея! Но тя не съм аз! Нямам задължения нито към нея, нито към когото и да било. Съчувствувам ѝ. Но честно казано, кожата ми настръхва при мисълта да я срещна! – Обърна се пак с лице към конзолата и въздъхна тежко. „Изтърпах го за последно! – помисли. – Следващият път, когато отвори дума на тая тема, ще го изритам през люка навън!“ – Признавам, че идеята да превземем астероида и да напуснем опротивялата ми Слънчева система е привлекателна за мен. Може би е дори налудничава, но така ще се решат радикално всички мои проблеми... в случай че успеем! Не ми даде никакви гаранции за крайния изход на мероприятиято. Молиш ме да поставя съществуването си на карта! Да рискувам като на хазарт мой живот – ценност, за която предприех необичайни мерки, за да съхраня! – Катей остана мълчалив. Той не вдигна поглед и тя разбра, че вътрешно мъжът бе съгласен. – В момента не поставям под съмнение дали описаният от теб ракетен двигател би заработил. От минал опит зная, че това е възможно. Имах предвид начина на охрана, който ми описа, и по-

специално... онази Вафа... Изчадието, което има наглостта да претендира, че е човешко същество. И още една дузина като нея... – Задави се от възбуда. Беше се запознала със ситуацията на Посейдон. Отвратителна! Пое дъх, за да успокои нервите си. – По-добре ми разкрий как да се справим с пазачите и възможно ли е да построим реактивния двигател. След това ти обещавам да помисля!

– Предишната Лило... – Катей се спрепна напред думата. – Е-е, спомена нещо за лазерни пушки. Можем да ги атакуваме само във вътрешността, където техните нулеви скафандри са изключени.

– Никога не съм боравила с подобно оръжие! А ти?

– И аз! – призна унило.

Вдигна очи към нея. Погледът му издаде, че бе твърде различна от онази Лило, която познаваше. Всъщност, тя се опитваше да го убеди в същото в продължение на толкова дни! След няколко минути, преминала в неловко мълчание, учителят стана и тръгна навън, за да остане сам.

– Аз пък съм стреляла! – изстъпи се внезапно Парамитър.

– Наистина ли? – възкликна генетичката. Удиви се какво ли бе предизвикало прибързаното ѝ изявление. Познатата ѝ от Пръстените на Сатурн не хвърляше думите си на вятъра. – Добър стрелец ли си?

– Най-добрата във Вселената! – Отговори Солстис. Когато използваше гласните струни на Парамитър, гласът ѝ звучеше по-басово. Това стряскаше, докато човек не привикнеше. – Не е възможно да пропусна целта! Моите рефлексии и изчислителни способности превишават тези на човешката раса!

– Последното ми е известно! Но дали е достатъчно? Ще успееш ли да убиеш всички пазванти, преди някой от тях да те вземе на мушка?

– Не.

– Надявах се на обратното! Само си представи! Обзалагам се, че всеки един от тези чудовища е почти толкова добър, колкото и ти. А Катей и аз не можем да ти бъдем от помощ.

– Да. – Симбионтките останаха безмълвни за известно време.

Лило предположи, че двете си зашушукаха по телепатичен способ. Щеше да стане интересно, ако се справеха с дилемата. Не остана разочарована.

– Възможно е. – Обади се Парамитър.

– Да? Но нали се изразихте в смисъл, че борбата е безнадеждна.

– Не сме твърдели подобно нещо. Споменахме, че не можем да спечелим битката с лазерни оръжия. Но се сетихме за друг подход. Ние, разбира се, няма да участвуваме. В космическото пространство не

съществува нищо, което би заинтересувало симбиотична двойка. Причината е, че няма да получим достатъчно слънчева светлина.

– Очевидно! – Лило въздъхна и прокара ръка през косата си. Трепна и потърка ръка. Все още усещаше схващания тук-там и моментна обща слабост. – Е, добре! Признавам, че не съзирам друга привлекателна за мен алтернатива! Имах смътното желание да... се съеша и поема към Пръстените. Всъщност точно това имах наум, когато построих настоящата станция. Дойде време, въпреки че... живея в тяло на клонинг и...

– ... се страхуваш – довърши Парамитър. – Не съм учудена.

– Извини ме!

– Не се тревожи за моите чувства! – Парамитър се изсмя. – Свикнала съм с факта, че повечето хора крият опасения относно съвместния симбиотичен живот!

– Даже бях запланивала да извърша съешаването...

– ... но не си го обмислила достатъчно! – завърши пак вместо нея симбионтката. – Този живот не е за теб. Би било справедливо, но ти никога няма да погледнеш от тази гледна точка. Знаех го отпреди години.

Вътрешно Лило чувствуваше, че Парамитър бе права. Въпреки всички преめждия генетичката бе построила спасителната капсула на Пръстените, само за да осигури своето оцеляване, в случай че бъдеха разкрити незаконните ѝ експерименти. Тогава още не бе решила къде щеше да отиде след събуждането си. Беше се задоволила с неясни мечти относно бъдещ живот под формата на симбиотична двойка. В космическото пространство около Пръстените на Сатурн не можеше да я достигне дългата ръка на закона на Луната. Защото там властвуваше вечно беззаконие...

Но къде другаде можеше да се приюти? Никой от Осемте свята не би я приел. Щом откриеха нейния генотип, щяха да я арестуват и да ѝ отредят съдбата на нейното истинско „аз“.

Бе обявена извън закона. Но някъде там, на орбита около Юпитер, крееше колония от себеподобни, изпаднали в немилост като нея.

– Каза, че имало начин да победим! – Лило бе направила своя избор.

Парамитър показва усмихнатата си уста.

– По сърце приличаш на влечуго, което пълзи само по земята! Начинът ти на мислене не може да напусне схемата на ръкопашния бой, въпреки че нямаш никакво понятие от бойни изкуства! Не се налага да влизаш в катакомбите! Мисли в големи мащаби! В края на краищата възнамеряваш да преместиш цял един малък свят извън пределите на

Гореща линия Офиучи

Слънчевата система!

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

„СТАРЛАЙН ИНКОРПОРЕЙТИД“

СВРЪХСЕКРЕТНО: ДОСТЪП САМО ЗА НАЙ-ВИСШЕТО
РЪКОВОДСТВО

ПРЕДМЕТ: РАДИОПРЕДАВАНЕ ОТ ОФИУЧИ,
ЗАВЪРШИЛО В 1249 ЧАСА 44,3 СЕКУНДИ УНИВЕРСАЛНО
ВРЕМЕ; ДАТА: 8/ 14/ 570 Г.

СЛЕДВА ПРЕВОД (В СКОБИТЕ Е ПОСОЧЕНА
ИЗЧИСЛЕНАТА СТЕПЕН НА ВЕРОЯТНОСТ):

В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА (ПЕРИОД ОТ ВРЕМЕ –
ПРЕДПОЛОЖЕНИЕ: 400 ЗЕМНИ ГОДИНИ?) ИЗПРАЩАХМЕ
ДАННИ. ВСИЧКИ НОВИ АБОНАТИ (43 %) ПОЛУЧАВАТ
(НЕПРЕВОДИМО) ДА СЕ ПРИСПОСОБЯТ. ВАШИЯТ СРОК
(ИЗТИЧА?/ СВЪРШИ?/ СЕ УДЪЛЖАВА?). МОЛЯ, ИЗПРАТЕТЕ
(ДЪЛЖИМИЯ БАЛАНС?/ ОСТАТЪКА?). В ПРОТИВЕН
СЛУЧАЙ ЩЕ ПРЕКРАТИМ (45 %) ОБСЛУЖВАНЕТО.
ВАШАТА СМЕТКА (22 %) ЩЕ СЕ СЧИТА (45 %) ЗА
(НЕПРЕВОДИМО). ИЗПРАТЕТЕ СУМАТА (30 %) ПОД
ФОРМАТА НА (НЕПРЕВОДИМО) ПРЕЗ СЛЕДВАЩИТЕ
(ПЕРИОД ОТ ВРЕМЕ – ПРЕДПОЛОЖЕНИЕ: 10 ЗЕМНИ
ГОДИНИ?). ПРЕДЛАГАМЕ КРЕДИТ (58 %) ЗА СЪЗДАВАНЕ
НА (НОВИ?/ СТАРИ?) БОРЕЩИ СЕ ФОРМИ НА ЖИВОТ.
СУРОВИ НАКАЗАНИЯ! СУРОВИ НАКАЗАНИЯ! СУРОВИ
НАКАЗАНИЯ (97 %)!
КРАЙ.

СЪОБЩЕНИЕТО Е ПОВТОРЕНО ТРИДЕСЕТ ПЪТИ.
ОБЩ БРОЙ БИТОВЕ – ПРИБЛИЗИТЕЛНО: 2,3 x 108.

* * *

Злато!

Спомен и предчувствие за искрящо злато.

А също и за гора под синьо слънце...

* * *

Събуди се. Над нея бе се надвесило същото засмяно лице. Лило се усмихна, доволна, че неприятната манипулация бе приключила. Понечи

да се надигне.

– Почакай, не така рязко! – извика тихо Мари. – Най-напред трябва да откача проводниците от тялото ти и да затворя черепа ти.

Нещо бе по-различно. Огледа се. Обстановката бе променена. Изражението на лекарката не бе предишното!

Забеляза, че преди листата на дърветата зеленееха, а сега клоните бяха оголели.

* * *

Подложиха я на тренировъчен цикъл. Разполагаше с маса време, за да обмисли положението си. Трудно повярва, че се събуди през 571 г., тоест две години след като Мари започна да прави запис на паметта ѝ на полянката в гората.

Туийд ѝ показа част от видеозаписа на спомените ѝ. Досега беше я съживявал три пъти на едно и също място. Три пъти!!! Чу историята как нейното истинско „аз“ опитала да избяга скоро след освобождението си от Института и как била убита. Туийд я убеди със снимки. Узна как нейният първи клонинг, Лило 2, бе умряла. Бе последвала Лило 3, която умъртвила Мари, но след това била хваната и също убита. Не ѝ казаха какво бе се случило с Лило 4, но явно тя бе излязла най-умната от цялата плеяда. Или най-репресираната. Бе оцеляла почти цяла година.

Тя бе Лило 5. (Ами какво бе станало със спасителната капсула, оставена нейде на Пръстените? Дали там вече не се размърдваше номер шест?)

Реши да прояви максимална предпазливост.

* * *

Качиха я на космически кораб. Отпрати се към Титан заедно с жената-Вафа и мъж на име Ифис.

Пътуваха три дни. Внезапно Туийд изпрати съобщение. Не позволиха на Лило да го прочете. Ифис и Вафа се уединиха в кабината за управление на полета. Двамата се скараха, най-силно викаше капитанът. Спореше относно разписания, разминаване по време с другия кораб-фантом и цитираше някаква реактивна маса. Излязоха. По лицата им се четеше кой бе победил. Ифис бе намръщен, гледаше кръвнишки и изглеждаше благоразумно човек да не се изпречва на пътя му. Вафа, както винаги, бе запазила своя невъзмутим вид, но като че погледът ѝ бе станал леден.

Може би щяха да променят посоката си към Марс.

* * *

Вафа искаше да каже нещо на Лило. Имаше пряк и недвусмислен начин да я уведоми за това. Просто я сграбчи за глезена и я обърна към себе си като детски балон. Напъха я в тясното спално помещение и заключи вратата след себе си.

– Ще спрем на Марс и ще изчакаме полета с голямо ускорение към Плутон – започна Вафа.

– Колко интересно!

– Да. – Изглеждаше замислена и отпусната.

Внезапно експлодира! Генетичката изведнъж се намери привързана към леглото, а лицето на грубиянката се надвеси над нея. Бузата я засмъдя, почувствува вкус на кръв в разбитата си уста.

– Да! – повтори пазачката. – Интересно е! – Иронизира я, нямаше вид на заинтересована.

По-скоро бе разсеяна. Затворничката отдавна бе научила, че Вафа не бе от най-умните и затова рядко я спохождаха съмнения, когато трябваше да взима решения. Очевидно сега бе изправена пред дилема и се чудеше как да намери удовлетворителен подход. Лило опита да преглътне твърда, студена буца, заседнала в гърлото ѝ.

– Шефът съобщи, че се е създала извънредна ситуация! – започна жената-войник. – Наложително е да се намеся, а той не желае ти да се отделяш от мен. Понятно защо. Възникнал е проблем, а сама не мога да се справя. Затова ти ще го решаващ, а пък аз ще те вардя.

– Слушай! – Постара се да не повишава тон. – Несъмнено си способна да преодолееш всички трудности! Ще се задоволя да остана затворена на кораба, за да не ти създавам неприятности, докато ти...

Пазачката увеличи натиска си около врата ѝ едва забележимо, въпреки това едва не я задуши.

– Не! Ще постъпим, както нареди шефът! Моята задача се състои в това да те вардя да не избягаш. Ще посетим още едно лице, който също ще ни се притече на помощ, но трябва да следя и него. Обръщам ти внимание, че изучих подробно характера ти съгласно описанията на шефа. Познавам отлично твоя начин на мислене.

– Надявам се, че ти...

Вафа пусна гърлото ѝ, бързо се хвана за каишите от двете страни на леглото и сложи коляно върху твърдата кост между гърдите ѝ. Дръпна се и я притисна.

– Не желая да противореча на шефа! – Натисна по-силно. – Но ми се струва, че той прекалено вярва на описанието на характера ти, което е изготвил относно теб. Предполагам, че ще ми бъде по-лесно да те контролирам, ако започнеш да се страхуваш малко повече от мен!

– Вече се боя от теб! Честно! Но не мога да позная кога...

Вафа я умълча с леко движение на главата си. Веждата ѝ трепна. Бе първият признак, че можеше да стане по-лошо.

– По-добре е да те накарам да се ужасяваш от мен като ампутирам твоята ръка или крак, без да изключвам нервните ти центрове! Притежавам достатъчно умения да спася живота ти и да възстановя крайника ти! Ще те заболи повече, отколкото можеш да си представиш! Така ще те убедя ли да се държиш послушно?

Лило се удиви на искреността, с която ѝ бе зададен въпроса. Вафа наистина чакаше мнението ѝ, за да определи по-нататъшните си действия!

– Не! Не... Не зная. Моля те, не го прави! Мисля... че така само ще те намразя повече! – Видя се в чудо как да я откаже от намерението ѝ.

За най-голямо нейно облекчение пазачката кимна одобрително.

– Мислех си дори да те убия сега, на часа. Можех да излъжа шефа, че... Не, не бих могла! В такъв случай ще те заплаша! Предупреждавам те, че ако опиташ да избягаш от мен, имам достатъчно добри шансове да те хвана. Ще посветя цялото си време, за да те намеря и върна. Докопам ли те, ще те убия по много бавен и мъчителен начин!

– Разбирам!

Вафа все още се двоумеше. Потърка блестящата кожа на скалпа си и отпусна коляно от гръдния кош на Лило. Последната започна да диша по-свободно. Накрая мъчителката я развърза и ѝ позволи да стане. Но веднага я сграби за главата, макар и не така грубо, и обърна лицето ѝ към себе си.

– Декларирай ми под клетва, че няма да се опиташ да избягаш, докато сме на Плутон! Апелирам към твоята чест!

– А какво ще стане, ако не се закълна? Ще ме убиеш и ще уведомиш Туийд, че съм се опитала да избягам?

Вафа се изненада и немного се обиди.

– Не, няма да те нараня по-нататък, независимо какво се случи, освен ако не направиш опит за бягство. Не те заплашвам, с цел да ми дадеш дума. Обещанието, направено поради принуда, не обвързва! – Изрече тържествено сякаш направи изявление относно основния закон на Вселената!

– Е, добре! Заклевам се, че няма да направя опит да избягам на планетата Плутон!

Заздравиха клетвените обещания с кръв. Да пореже дланта си без обезболяване бе най-смелата постъпка, която Лило някога бе извършила през живота си.

По-късно затворничката стигна до заключението, че цялата история бе повече от детинска! Дали трябваше да спази обещаното, щом в залог стояха нейните живот и свобода? Отговорът бе ясен, въпреки това проблемът ангажира мислите ѝ повече, отколкото желаше.

* * *

По-късно Вафа разбуди Лило в спалното помещение. Ифис похъркваше.

– Трябва да поговорим!

Затворничката се опасяваше, че пазачката може би щеше да пожелает да полегнат отново заедно. На Лило ѝ допаднаше Ифис, но Вафа я ужасяваше. Преместиха се в малкия гимнастически салон.

– Най-напред прочети този факс! – заповяда Вафа и ѝ връчи лист хартия.

Отгоре имаше кодови групи, отдолу декодирани и записани с неумелия почерк на Вафа сякаш в условията на земетресение. Първото, което биеше на очи, бяха името „Старлайн“ и грифът „Свръхсекретно“.

– Не зная откъде шефът се е сподобил с документа! – обади се услужливо Вафа. – Явно има свои източници на информация.

Лило прочете внимателно съдържанието няколко пъти. Беше запозната със системата за изчисление на степента на вероятност на съобщенията, получени чрез горещата радиовръзка с Офиучи. Често сигналът, пропътувал седемнадесет светлинни години, бе значително изкривен. В случая, обаче, достоверността на превода бе голяма, тъй като информацията се повтаряше тридесет пъти. Следователно процентите на несигурност, следващи ключовите думи, бяха високи само заради неопитността на оператора, работещ с компютъра.

Лило не се изненада. Повечето хора считаха, че предаванията, осъществявани посредством горещата връзка с далечната звезда, представляваха някакво неразгадаемо закодирано съобщение. Изхождаха от предположението, че ако лунните компютърни програми се справеха с кода, то трябваше да се получи текст, правилен в граматическо отношение и то – на езика на Осемте свята.

Всъщност данните носеха белега на чужд на земната раса начин на

мислене. Информацията бе изключително от научно естество и изразявана с математически символи, което бе предпоставка за правилното ѝ декодиране. Въпреки това съществуваха обширни „сиви полета“, които се считаха за полезни, но засега нито една лунна компютърна програма не бе успяла да направи смислено тълкувание. Лило бе изградила собствено мнение относно сивите полета. Изследователските ѝ опити в тази област я бяха тикнали в затвора.

В малкото случаи, когато компютрите отбелязваха пристигналата информация като приличаща на речево съобщение, преводът биваше затруднен от множеството несигурни варианти на интерпретацията. Подобна практика бе обичайна за лингвистите. Езиците възплъщават културни обобщения, промени и дори – противоречия. С увеличаване на обема на изпратеното съобщение компютърните програми налучкваха все по-сполучливо смисъла на думите. Но офиучите демонстрираха явна незаинтересованост да приказват за себе си. Обикновено изпращаха океан от инженерни данни. Няколкото речеви съобщения останаха неразгадани и можеха да бъдат от различно естество – например, свързани с търговия, религия и евангелизъм или някакъв аналог на друга човешка дейност.

Лило прочете ръкописа за трети път.

– Какво целят с изстъпването относно „сметка“, „сума“ или „прекратяване на обслужването“! Какво всъщност искат? И можем ли нещо да им дадем?

– Може би информация, подобна на дадената? – предположи Вафа и сви рамене.

– Тоест?

– Разбирам го буквално. Като че ли сега сме получили телефонната сметка за четиристотингодишното ни обслужване.

– Но... това е чиста проба лудост!

– Дали? Какви основания имаме, за да си въобразяваме, че горещата връзка ще продължи во веки веков без офиучите да ни поискат нещо в замяна? Можем ли да очакваме те да бъдат по-малко користолюбиви, отколкото сме ние самите?

Лило утихна и размисли, преди да отговори.

– О-кей. Разбирам. Но какво можем да им дадем? И как? Предполагам, че бихме могли да построим мощен лазер, подобен на техния. Но какъв отговор да им изпратим? Информацията, която сме получили в началото от Офиучи, е била с две или три хиляди години по-напредничава от нивото на земната наука през онези години. Все едно е... да

попиташ неандерталец как да се построи ракетен двигател! Какво лично наше желаят да научат от нас?

Вафа направи гримаса и препрочете съобщението.

– Надявах се, че ти би си изградила някаква представа. Не бих могла да измисля каквото и да било и затова съм обезпокоена. Предполагам, че най-много ме учудват „суровите наказания“!

– Не виждам какво друго би могло да бъде освен прекъсване на връзката от тяхна страна. Имам предвид, че те отстоят на седемнадесет светлинни години от нас. Как могат да ни навредят?

– Не зная! – Вафа също се замисли. След това я осени блестящо хрумване. – Всички твърдят, че междугалактическите полети са невъзможни или поне са немислимо дълги. Ето защо би имало основателна причина за заплахата, ако офиучите са извършили вече галактическия преход и са вече тук, наблизно! Явно не са останали у дома си, за да ни заливат на вятъра с научна информация! – Поклати глава. – Сега се питам дали досега не сме ги разбирали неправилно. Вероятно е имало и друга причина да стоят все настрана. Не вярвам, че биха ни изпратили това съобщение, ако нямаха предвид да направят бизнес с нас!

Събеседничката ѝ понечи да разисква още на тази тема, но Вафа, уплашена, беше се вгълбила в себе си. Лило остана безразлична, но скоро тревогата щеше да обземе и нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Връзка със звездите“. Автор: Водещата дигитална програма за обществени контакти с чужди цивилизации на Главния бизнес-компютър. Публикувано от „Старлайн Инк.“. Файл със степен на секретност клас II.

„Кой си е въобразявал, че ще ни се размине? Не би могло да се разчита на подобно предположение! Хората са изследвали звездите от незапомнени времена. Преди да ни завладеят Нашествениците, е бил изпълнен проектът «Озма» за прихващане на чуждоземни сигнали. Провалил се е, защото техническото изпълнение е било на ниско ниво. По-късно сме насочили огромни радиотелескопи към Сентори, Улф, Лаланд, Присион, Еридани 40... Никакъв сигнал. Какво излиза? На някои от тези планети е съществувал живот, но не сме успели да го зарегистрираме.

След това сме започнали да разполагаме космически локатори извън Слънчевата система, например, на разстояние двойно по-голямо от Луната до Плутон. Най сетне – гласове!

Е, не съвсем. Само компютърни точки и тирета. Никой не бе в състояние да ги разшифрова в продължение на десетки години. (Погледнете колко е внушителен този обем информация! Листингите, отпечатани от принтерите, заемат зилиони декари битове.) Дори с помощта на компютри не успяхме да разчетем посланията. Но някои неща се изясниха. На Офиучи 70 живееха живи същества, притежаващи дяволски голям лазер. Те искаха да разговарят с нас от позиция на силата и заплахата им едва ли бе така безобидна, като например да се изпикаят над главите ни.

Стоп! Не се ли целеха зад нас? Но там имаше няколко звезди от съзвездието Орион. Е, добре, бяха ни сърдити! Но дали не бяха сбъркали целта? А мислите ли, че бяха способни да построят чудовищен лазер и да не бъдат в състояние да го насочат точно?

В никакъв случай! Някому щукна: «Хей! Вероятно не желаят да разговарят с нас, докато ние не сме готови! Например, докато технологията ни не напредне дотолкова, че да можем да отидем да ги посрещнем или нещо от тоя род?» Звучи логично. Изпращаха ни информация в продължение на четиристотин години. Тяхната наука е по-напред от нашата с около петнадесет билиона бита информация, сигурно техният лазер е по-съвършен от евентуалния наш в същата степен. Демек: «Желаате ли още научни данни, елате тук, при нас!».

Друг му възрази: «Не може ли да си построим подобен лазер и тогава да седнем на масата за преговори?». Трети се обади: «Абе ти шегуваш ли се? Откъде ще вземем толкова пари?...»

* * *

Дори когато икономическото положение на Плутон бележеше относителен възход, сравнително малко туристи избираха да посетят тази планета. Митото за внос бе най-високото в системата на Осемте свята, а наказателните такси за свръхбагаж, събирани от космоплавателните компании, бяха фантастични и човек със здрав разум оставяше целия багаж у дома си и купуваше всичко необходимо, чак като пристигнеше. Имаше смисъл да носи със себе си само информация, при това компресирана възможно най-плътно.

В момента, обаче, икономиката на Плутон бе в депресия. Неотдавна правителството беше загубило двугодишната стопанска война с Меркурий и резултатът бе потресаващ. Пазачката използва на Марс своята „Интерсистемна кредитна карта“, за да изтегли малко пари в брой. Така или иначе не трябваше да носят излишни лични вещи.

Лило и Вафа изскочиха от ускоряващия до пет джи междупланетен експрес на космодрума във Флорида в северната част на Плутон. Чувствуваха се съсипани и в лошо настроение от осемдневното плуване в ускорителната щерна. Генетичката не спираше да кашля от вредния прах, натрупан в белите дробове, а от носа ѝ течеше отвратителна лигава течност.

Потърси начин да подобри вкуса в устата си. Забеляза автоматична питиепродавна машина и постави в отвора ѝ една от марсианските банкноти, с която ѝ услуги нейната спътничка.

– Не мога да ви разваля! – изгъгна автоматът. – Съветвам ви да внесете парите на депозит тук, при мен, и тогава ще мога да ви обслужа!

По-нататък електронносинтезираният глас обясни, че машината представлявала упълномощен клон на банката „Флорида Планетари Банк“. Лило се съгласи да вложи парите си. Светна надпис: „Натрупване на лихвата“. Изгасна след няколко секунди. Появи се плоско шише с напитка заедно с шепя плутониански монети. Вафа я посъветва да ги изхвърли в рециклатора, тъй като бяха без никаква стойност и само щяха да ѝ тежат.

Икономиката на Плутон летеше шеметно по инфлационна спирала. Парите се отпечатваха с дата върху тях и трябваше да бъдат изхарчени моментално, в противен случай стойността им спадеше драстично.

Всеки понеделник хиляда стари плутониански марки ги приравнявах на една нова марка. Човек банкрутираше, ако задържеше пари повече от седмица. Даже не можеше да си купи хартия с тегло, равностойно на това на банкнотите.

Двете пасажерки престояха в чакалнята до фоайето на космодрума, докато медицинският екип удостовери, че двете бяха преодолели неблагоприятните ефекти от полета с голямо ускорение. В непосредствена близост се простираха редица магазини, специализирани да продават облекла на голи пътници, които пристигаха от интерпланетните полети. Лило се спря пред шикозен бутик.

– Не пазарувай в подобни дюкяни! – посъветва я Вафа. – Ще те измамат.

– Какво от това? Нали според тукашните стандарти сме богати? – Не послуша и влезе.

Вътре я сапунисаха, изкъпаха под душ, намазаха с благоуханно масло и ѝ направиха масаж. Тя се почувствува повече човек, отколкото като извадена от саламура краставица. Част от схванатите ѝ мускули се разхлабиха. Повечето от пътниците от полетите с високи ускорения страдаха от разстройства на костно-мускулната система. Накрая помоли да ѝ покажат различни дрехи.

Избра си червена рокля с кардирани ръкави и с катарамии на кръста, ръкавите и врата. Бе много шик, но от друга страна се отличаваха с утилитарност, особено ако се вземеха предвид многото джобове и вградения хронометър. Служителите искаха да пребоядисат козината на краката ѝ, но тя твърдо отказа. Купи шапка и пантофи, най-вече защото стъпалата ѝ бяха се сбръчкали като сушени сливи. Продавачите успяха да ѝ пробутат още боя за лице, холографска мъгла, предназначена за носене като костюм, ретропанталони и палто от жива норка. Лило плати и излезе. Не бе свикнала на агресивен начин на продажба, затова остана с лошо настроение. Вафа не си купи нищо.

– Не носиш ли дрехи понякога? – попита я измамената купувачка.

– Не ги харесвам. Само пречат по време на схватка. От време на време слагам колан със закачен кобур, но никога – публично.

Пазачката се оглеждаше неспокойно на всички посоки. Не обичаше тълпите, дори на Луната. Тук изглеждаше още по-нервна. Движенията ѝ бяха бързи и отсечени, тъй като опитваше да се прикрие от всички възможни посоки на нападение едновременно.

– Къде отиваме?

– На известен адрес. Може би е по-добре да намерим карта на

града.

Жителите на Плутон се гордееха, задето живееха на самата граница на Слънчевата система. След триста години непоклатимо колониално господство, подобен начин на мислене се срещаше все по-рядко. Тук населените места изглеждаха от градски тип, както и във всяка друга планета на Осемте свята. Все пак плутонианските градове се отличаваха със зашуменост и евтина пищност. Долавяше се атмосфера на показност и суетност. Минувачите страдаха от организирани пристъпи на лош вкус, комерсиализъм и себеизтъкване. Двете лунни жителки останаха отвлечени.

Преминаваха покрай стърчащи скелети на недовършено строителство. Килимите в коридорите бяха дебели и меки, но на места краищата не пасваха добре, бяха разнищени или не достигаха досами стените. В ъглите се виждаха натрупани храчки, прилични на светлокафяв катран. На едно място подвижният тротоар мина покрай гола скала, където работници поставяха противовакуумна изолация и пластмасова облицовка. Част от скалната маса бе покрита с нискотемпературен скреж. Лило почувствува студен полъх върху тялото си.

Стигнаха центъра на града. Тук се „стичаха“ всички подвижни тротоари и започваха главните транзитни транспортни артерии с предградията, анклавите и общините, осъществявани с подземни метрокапули. Таванът се извисяваше на два километра над главите им. Някои от дърветата в парка „Сентрал“ изглежда го достигаха с върховете си. Осем пасажа с колонади опасваха обширна цилиндрична територия. До там водеха остъклени асансьори с прозрачни въжета. Около тях всичко се движеше и привличаше вниманието им.

Лило се почувствува потисната, също като всеки чуждоземец. Зашемети се. Бе родена на Луната и разбиранията ѝ бяха закостенели в много отношения. Обличаше се заради удобството, а не от съображения за показност. Излишното и екстравагантното в облеклото смяташе за обида, насочена срещу обществото. Начинът ѝ на мислене бе формиран в резултат на далечното Нашествие. Поради същата причина лунните хора се отличаваха значително от себеподобните си, пръснати из Космоса.

Луната бе колонизирана директно от Земята. Когато нахлуха Завоевателите, няколкото хиляди човека, които се намираха на тази планета в трагичния момент, изкопаха канали под повърхността ѝ, борейки се за живот. Нещастията ги свари неподготвени. Автономията дойде чак след тридесет години. Шансовете за оцеляването на вида зависеше право

пропорционално на положените усилия.

Първите петдесет години преминаха тежко. Стана ясно, че населението на Луната бе прекомерно голямо и трябваше да се намали. Заселниците организираха лотарии за това кой да продължи да живее. В резултат бяха убити множество хора, мнозина загинаха, съпротивлявайки се на жестоката си участ. Оцелелите пожертвуваха много от себе си, за да не си отидат мърцина мъчениците.

Непрестанната борба за живот остави свой отпечатък върху лунните земяни. Проявяваха консервативност в политиката и морала. Придържаша се към демокрация, макар и само показно, докато в колониите бе се наложил селективизмът. Безполовостта, както и другите модни веяния от Марс и Меркурий, не намираха последователи на Луната. Средностатистическият жител на най-близката до Земята планета, почти подобно на страхопочитание от „табу“, бе облечен скромно с наметка, състояща се само от джобове, торбичка през рамо или ходеше чисто гол. Този класически икономичен начин на обличане се считаше за нещо като униформа и бе обект на подбив от страна на хората, разселили се на другите планети.

Хирург с добро въображение би фалирал на Луната. Интересуващите се от присаждане на крака на необичайни места, обърнати глави, причудливи носове или опашки с пръсти бяха малцина. Само сменяха пола си средно веднъж на осем години, което бе закон, приет в цялата Система. Съотношението между поддръжниците и противниците на козметичната хирургия бяха девет към едно. Повечето лунарианци извършваха пластичнохирургически операции върху себе си като хоби.

Плутон бе на другия край на Вселената в буквалния и в преносния смисъл. Лило намираше тамошните хора за вулгарни. Изпитваше дълбок, необясним неприязън. Плутонианците се държаха гордо като пауни. Дори татуираха социалния си статут върху своята кожа!

Лило и Вафа се придвижиха през лабиринт от подвижни реклами, проектирани върху призрачен пушек и холографска мъгла, които следваха натрапчиво всеки перспективен купувач и ангажираха вниманието му със секващи дъха триизмерни трикове, като през цялото време радиопредаваха звуковото оформление направо във вътрешното ухо на небезлязаната жертва, заобикаляйки по този начин законите против шумозамърсяване.

Успяха да се измъкнат от главния уличен поток и свиха в зелена спираловидна паркова зона. В ствола на високо дърво бяха изрязани скулптори във вид на седалки, израснали направо от кората. Лило

погледна нагоре и прецени, че щеше да ѝ отнеме поне пет минути, за да се изкачи до върха.

Към тях се спуснаха и завъртяха холографски реклами и двете като че се намериха в ядрото на зараждащ се ураган. Добре че рекламните обявления спряха сякаш пред невидима стена. Пред очите им минаха мимолетно най-различни картини и надписи. Например:

„ПЪТУВАЙТЕ С ФЕРИБОТА «ШАРОН»!“

„КУПЕТЕ СИ «ЕРОТИКОН»! ПРЕГЪРНЕТЕ Я, ЦЕЛУНЕТЕ Я, ИЗКЪПЕТЕ СЕ С НЕЯ, МАСТРУБИРАЙТЕ Я, НАПРАВЕТЕ СЕКС!“

„ИЗПОЛЗУВАЙТЕ САМО БЕЗНАЛИЧНИТЕ ЧЕКОВЕ НА «ПЕРСОНАЛИТИ БАНК»!“

„ОБЛЕКЧЕТЕ КРАКАТА СИ ДНЕС! КУПЕТЕ СИ НОВИ АВТОМАТИЧНИ СТЪЛБИ! СПЕСТЕТЕ ПРИ НАС!“

Паркът изглеждаше безлюден. Плутонианците, изглежда, не се нуждаеха нито от спокойствие, нито от тишина. Лило и Вафа си почиваха и зяпаха минавачите.

– Големите женски гърди като че са на мода тук тази година! – отбеляза след кратко наблюдение Вафа. – Досега всички носеха поне по две. Хей, а как се нарича онова?

– „Електрически тестикули“! Вече прочетох някаква реклама за тях!

– В известен смисъл са красиви – промълви замислено Вафа. – Приличат на фенери.

– Защото така можеш да убедиш най-бързо партньора, с когото полягаш, че си стерилен. Виж, имаш ли представа накъде да тръгнем? Нуждая се от още една баня и тихо местенце.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гравитационните влакове тръгнаха от едно ниво под парка. Лило купи два билета и пхна нервно ръката си в отвора на генопринтера. С изкуствената, присадена ръка на Туийд бе изминала пет билиона километра. Непосредствено преди това на Марс не бяха възникнали проблеми.

Машината простърга кожата на дланта ѝ, за да вземе проба, и забръмча. Някъде в архива на Централния компютър на Плутон бе създаден файлът: „ЮПИТЕРИАНКА-342 (ИД-Л-502-КЦ-98) СЕ КАЧИ ВЪВ ФЛОРИДА НА БОРДА НА СОВАЛКАТА ЗА БАРОУ В 03 ЧАСА И 49 МИНУТИ НА 4. 8. 571 ГОДИНА.“.

Проверката с цел охрана бе автоматична и скоро светна зелена светлина. Името „Юпитерианка-342“ явно не фигурираше в интерпланетарния лист за търсени престъпници. Ето защо контролът приключи дотук. Ако плутонианският компютър беше се разровил из записите на Луната, след дванадесет часа щеше да открие, че „Юпитерианка-342“ бе достопочтен член на Църквата за космоинженеринг, а също и че бе запалена туристка. В лунните компютърни файлове се съхраняваха данни, че въпросната жена бе емигрирала преди десет години и местонахождението ѝ бе неизвестно. По всяка вероятност беше се съшила на Пръстените и, откъсната от човешката цивилизация, очевидно не можеше да протестира за кражбата на нейната самоличност.

Генетичката тънеше в догадки относно механизма, посредством който Туийд успяваше да я снабди с нови идентификационни характеристики. Подозираше, че висшите чиновници, които обслужваха Главния компютър, бяха потенциално над закона въпреки строгата охрана срещу незаконно посегателство в архивните банки с данни. В миналото бяха станали известни няколко случая, подобни на нейния. В бъдеще сигурно щеше да има още.

Вътре купето беше облицовано с кафяв плюш и кадифе с тъмнохромов цвят. Лило потъна в едно кресло и се привърза с предпазния колан, а Вафа седна до нея. Потеглиха. Навлязоха в тунел и се плъзнаха леко нагоре. Дванадесетте входни шлюза се затвориха автоматично, щом набраха скорост. Навън през прозореца зърнаха звезди. Стана мразовито. Затворничката седна по турски и разтри зиморничаво краката си.

Вледенените газови пари във действуваха потискащо на

подсъзнанието ѝ. Мразеше студа. В тази част на планетата не ставаше никога топло, дори през деня.

Огромен мъжага приближи между двата реда пътнически места и приседна свойски върху подлакътника на креслото на Вафа. Той ѝ се усмихна широко и опита да ѝ продаде членска карта за клуб по групов секс. Вафа се раздразни, опита да го изблъска, но ръката ѝ мина свободно през него в пространството. Досадникът не бе единствен. Скоро двете пътнички бяха заобиколени от солидна тъпла холографски фигури.

Друг мъж докосна Вафа и тя подскочи.

– Извинете ме! – извика натрапникът. – За мен е ясно, че идете от Луната!

– Така е! – отвърна Лило. – Това толкова ли е очевидно?

– Да! Например носят ти! – Посочи. – По-остър е. – Неговият бе плосък като на професионален боксьор. Миглите му бяха дълги половин метър, което го караше да мига начесто и бавно. – Виждам и други отлики. Надявам се, не ви обидих! Само предположих, че вероятно бихте се заинтересували от стоките, които продавам!

– Знаеш ли, грозен си като халюцинация! – вметна Вафа.

– А какво можете да ни продадете, което не е обект на амбулантна търговия от страна на холопродавачи? – запита Лило.

– Антихолографски генератор! – дойде незабавният отговор.

Въпросното устройство представляваше гривна с неголеми размери с гравирани върху нея телефонни номера на сервизните бюра. Можеха да бъдат заемани, но не и купени също като компютърните терминали. Предлаганите типове бяха много и с различни цени. Някои просто държаха холограмите на една ръка разстояние. Повечето плутонианци го считаха за достатъчно. Ако не виждаха рекламите, как биха узнали какво бе модно?

Мъжът не се учуди, че Лило и Вафа избраха модела „Анихилатор“ с голяма мощност.

Влакът навлезе в Бароу и пред прозорците закълби мъгла. Слязоха от купето. Видяха, че бе покрито цялото с дебел слой кишав скреж. От двете страни капеше вода и се стичаше на ручейчета във водосточните канали от двете страни на покритата с килим платформа на стоянката.

* * *

– Разкажи ми нещо повече за бъдещия ни домакин! – помоли Лило.

Вафа шареше с поглед по стените. Изглежда, вътрешното неспокойствие ѝ бе вродено.

– Бивш учител. Необикновена личност. Всъщност, никога не е бил лишаван от членство в „Асоциацията по образованието“. Въпреки това шефът го остави да работи на Плутон съвсем сам. Работата му не е толкова важна. По-точно, не беше досега.

– Замесен ли е по някакъв начин с получаването на радиограмата от Офиучи?

– Да! Последните инструкции от Луната ми изясниха някои подробности. Учителят има достъп до данните от горещата връзка. Изпраща ги на шефа, а той ги получава по едно и също време заедно с борда на директорите.

– Но защо? Искам да кажа, че никой не би скрил държавна тайна от толкова високопоставена личност?

– Той обича да знае повече. – Вафа сви рамене. – Нали водим война!

Лило все забравяше. Трябваше непрестанно да си напомня, че Партията на Свободните Земни жители се бореше против Нашествениците. Въпреки че досега не бяха разменили и един изстрел! Генетичката криеше слаби надежди за изхода на евентуалната битка, дори ако Туийд успее да разгорещи интерпланетния конфликт.

От друга страна, обаче, постоянната бойна готовност бе станала жизненоважна за Вафа. Тя винаги душеше за врагове. В момента бе раздразнена, но причината бе друга. Бе пропътувала много пъти разстоянието до Титан, но никога не бе напускала пределите на космопорта. Познаваше добре само Луната. Ето защо сега страдеше от шок, дължащ се на сблъсъка на обособените култури на двете планети.

Явлението бе широко известно. Макар и разработени по еднакви проекти, обстановката на всяка от Осемте планети се отличаваше неуловимо от тази на Луната. Например, нямаше два сходни коридора под повърхността. Имаше и други едва забележими разлики, които въздействаха потискащо на подсъзнанието на пришълецата: формата на съединителните конструкции на таваните, разположението на бутоните върху будката за свеж въздух на всеки ъгъл, фонтаните в градските градини, освежителите на атмосферата, медицинските пунктове, аварийните шлюзове и дори пантите на вратите. Човек даже вдъхваше по-други миризи. Въздухът на Плутон биваше пречистваан седем пъти, преди да бъде рециклиран, затова бе прекомерно влажен и тежък.

Стигнаха предопределения адрес и натиснаха звънеца на вратата. Пантите скръцнаха, те пристъпиха навътре и попаднаха в абсолютен хаос!

Помещението, в което влязоха, бе огромно, но изглеждаше тясно за седемте или осемте деца, които беснееха и крещяха до бога. Случиха момент от надбягване с препятствия, като мебелите служеха за прегради. Лило и Вафа се притиснаха към една стена, за да не бъдат пометени, и зачакаха. В другия край на стаята мъж на средна възраст разговаряше с бременна жена. Той вдигна поглед и забеляза новодошлите.

– Забавата свърши! – извика учителят към дечурлигата. – Елате малко по-късно! – Обърна се към гостите. – Бихте ли им отворили вратата?

Вафа я отвори и учителят поведе невръстните хулиганчета навън. Те се закискаха и се втурнаха вкупом към него, но той простря ръка напред, те се блъснаха и изпадаха на земята, заливайки се в кикот. Сякаш упражняваше върху тях невидима, магическа сила! Скоро малките дяволчета излязоха.

– Вие също трябва да дойдете по-късно! – отпрати жената.

Хвана я галантно за ръката и я изпрати до вратата. По голия ѝ корем личеше, че скоро щеше да роди.

Когато помещението се опразни, мъжът се обърна към тях като към стари познати.

– Последната посетителка иска да наеме учител контрабандно! – обясни им. – Някои от бранша проявяват непочтеност! – Сви рамене. – Предполагам, че договорът ѝ с избрания преподавател не е достатъчно обвързващ. Все такива клиенти ми се влачат!

– Искате да кажете, че е необходимо човек да проявява бдителност, когато получава шанс веднъж в живота си да ангажира учител? – попита Лило.

– Това е самата истина! – Погледна я и се усмихна. – Въпреки че тя е неграмотна, трябвало е някой да ѝ обясни клаузите на договора. Аз... – Спря наред изречението и ѝ подаде ръка. – Казвам се Катей.

– Лило!

Здрависаха се. Той хвърли поглед към Вафа.

– Известна си ми – проточи с равен глас.

– Никога не сме се виждали! – отговори пазачката.

– Значи съм се познавал с брат ти! Ти си клонинг! Зная те добре... – натърти. Понечи да каже нещо повече, но се отказа. – Заповядайте, седнете! Намерете си удобни места. Да ви почерпя ли? – Гледаше само Лило.

– Предпочитам нещо слабо токсично! Оставям на твоя избор!

– Имам точно това, което желаш! – Мъжът изчезна в съседната

стая.

Пазачката изчака малко, а после се надигна и го последва. Върнаха се едновременно; Вафа с едно питие, а Катей – с две. И двамата изглеждаха напрегнати. Той поднесе на генетичката чаша със зелена течност.

Напитката я ободри. Тя се отпусна в креслото и огледа внимателно представителя на мъжкия пол пред себе си с други очи. Катей бе висок, слаб, с кафява, несресана коса, с дълги крака и по детски откровено лице, което контрастираше с буйни бакенбарди. Бе красив макар и не до съвършенство. Лило го хареса, усети определено плътско привличане, без изобщо да го бе докоснала или помирисала, а това бе рядкост за нея!

– На какво дължа неизмеримото удоволствие от вашата визита? – попита престорено-тържествено Катей. – Почакайте, позволете ми да отгатна! Туийд е бременен и търси контрабандно учител за нероденото си дете?

Вафа беше седнала с лице към вратата. При тази нахална, неуважителна реплика се изправи на мястото си. Лило се напрегна от лошо предчувствие и си отбеляза наум колко зле предвиждаше реакциите на жената-убийца. По време на пътешествието от Луната до Марс предпочиташе да не се изпречва на пътя ѝ, въпреки че това бе трудно поради малкото свободно пространство в космическия кораб, с който летяха.

– Предупреждавам те веднъж завинаги! – каза Вафа, без да повишава тон. – Няма да позволя да взимаш шефа на подбив! – Премести погледа си от мъжа към Лило.

Последната погледна безпомощно Катей и искаше с ням поглед да го увери, че второ предупреждение нямаше да последва. За нейна най-голяма изненада учителят като че ли разбра. Кимна ѝ почти незабележимо и седна на стола си.

– О-кей! Слушам ви. Предполагам, че става дума за горещата връзка? Какво друго би могло да бъде? Туийд е уплашен. На негово място бих изпитвал същото!

– Запознат си със съдържанието на последното послание? – От изненада Вафа чак подскочи на мястото си. – Нужно е да имаш специално разрешение, за да прочетеш дадена радиограма!

– В случая не зная дали съм бил упълномощен пряко или косвено! – отговори той. – Но когато получих съобщението, вече беше преведено от компютър. Туийд уведоми ли те е, че моят източник на информация работи в отдела за преводи? Няма достъп до непреведени данни!

Вафа се отпусна, но не много.

– Да, спомена ми нещо такова. Въпреки това не биваше да го

четеш! Твоята функция е да препратиш информацията на шефа!

– За да я изпратя, трябваше предварително да я кодирам! – Сви рамене. – От друга страна съм любопитен не по-малко от самия получател! Освен това никой не ми е разпореждал да забравя прочетеното! Но занапред ще го имам предвид. Друго не мога да разбера – каква е целта на посещението ти. Все си задавам въпроса какво смята Туийд, че ти можеш да свършиш по-добре от мен? Тук съм обвързан с редица договори. По поставената ми тайна задача действувам със заобикалки. Докато ти... разчиташ на грубата сила. Дали бившият президент не възнамерява да натика горещата връзка с Офиучи в задънена улица?

Лило се размърда неспокойно, но изглежда Вафа не сметна изявлението за обида срещу големеца.

– Не. Пред нашата мисия е поставена проста задача. Спомена, че шефът бил уплашен. Това не е точно. По-скоро е загрижен. Съобщението от офиучите е важно и потенциално много опасно.

Генетичката не можа да съдържи смеха си.

– Това не са твои думи! Ти само би се учудила, нищо повече!

– Моето мнение е, че от Офиучи са ни изпратили сметката за телефонното обслужване – продължи съвсем сериозно Катей.

– Но човешката раса никога не се е абонира! – изтъкна Вафа.

– Отклоняваш въпроса! – възрази учителят. – Наистина, нито веднъж не сме ги помолили за някаква услуга. Но нали сме използвали част от информацията? Черпехме безплатно данни в продължение на четири столетия, а даже не им се обадихме.

– Но какво би ни струвало...

– В момента не обсъждаме това! Мисля върху съдържанието на съобщението, още откакто мина през ръцете ми. Удивих се, че никой не предвиди подобна възможност. Отнасяхме се към горещата връзка с Офиучи като с природен ресурс или даденост, например – космическия вакуум. Колебаехме се как да изградим отношението си към офиучите, но щом те не споменаха нищо за себе си, то ни се прииска да вярваме, че те изпълняваха някаква интергалактическа благотворителна програма.

– Всъщност прилича много на културен обмен? – предположи Лило.

– Допустимо е. Дори и така, те биха се обидили, задето досега не им изпратихме нещо в замяна.

– Но какво притежаваме, което представлява интерес за тях? – посочи основателно Лило. – Науката им е толкова напреднала в сравнение

с нашата!

– Кой знае! Може би и те са си задали същия въпрос. Логично е да предположим, че са ни изпратили всички знания, с които са разполагали. Ние използвахме новите изобретения, инженерни биологични технологии и така нататък. Все още не можем да декодираме повече от деветдесет процента от изпратената ни информация. Която би могла да бъде в областта на изкуството, философията... Да е просто клюки или обяви на девет билиона жители на Офиучи, които търсят сексуален партньор! Интуитивно усещам, че горещата връзка не осъществява културен обмен. Склонен съм да вярвам, че текстът на съобщението трябва да се разбира буквално: става дума за бизнесначинание. Партньорите ни очакват да платим равностойно за полученото. Само бих искал да зная какво представляват „суровите наказания“!

Вафа все повече смръщваше вежди, докато следваше хода на мислите на Катей. Бръчките ѝ се изгладиха, щом темата стана по-достъпна за нивото на интелекта ѝ.

– Отклонихме се много от изходната точка на разговора! – отбеляза. – Започнахме да обсъждаме нашата мисия, тоест защо аз и Лило сме изпратени, а ти ще ни придружиш. Лесно разбираемо е. Ситуацията е взривоопасна. Шефът се нуждае от по-подробна информация. Несигурно е да се базираме само на данните от последното съобщение. Тъй като не можем да получим директен отговор от офиучите на интересуващите ни въпроси, то нужно е да опитаме да си отговорим, като разшифроваме сами оригиналната радиograma.

– Има смисъл – намеси се Лило.

Вафа я погледна и затворничката разбра, че пазачката остана благодарна да чуе похвалата ѝ. Досега бе приемала преценката на шефа си върху ситуацията на доверие, въпреки че вътрешно не бе съгласна, и се подчиняваше сякаш на заповедта му.

– Исках да кажа – продължи, – че те едва ли не биха вложили в съобщението пълния смисъл, който биха искали да ни предадат. Защото дори ако им зададем въпрос, ще изминат тридесет и четири години, преди да получим отговора.

– Точно така. Нали забелязваш, че в текста има множество думи, които са преведени със степен на вероятност по малка от сто процента?

– Нормално е за данните, получени посредством горещата връзка – додаде Катей.

– Разбирам! Но ние се нуждаем от оригиналното получено неразшифровано съобщение. Шефът желае да го анализира самостоятелно.

– Няма да е лесно! – Учителят се намръщи. – В действителност даже не е възможно!

– Обясни ми, моля те!

– Е... добре. Моята информаторка работи в отдела за преводи на „Старлайн Инкорпорейтид“. Тя... Знаеш ли как получават данните от офиучите? – Погледна замислено двете жени, кимна и продължи. – „Старлайн“ е разположила космическа станция в зоната на максимална сила на приемания сигнал, за да осъществи гореща информационна връзка. На времето там са съществували и други подобни бази, но в момента компанията е единствена, тъй като си е издействувала монополно право от правителството на Плутон. Висшите кръгове на Луната опитаха да се намесят на няколко пъти, но предполагам политическата конюнктура не е била благоприятна за крайния успех на предизвикателството. На практика Плутон контролира всички обекти около своята орбита. – Пое дъх. – Служителите от тази космическа станция не препредават приетите съобщения към Плутон, тъй като биха могли да бъдат прихванати от радиопирати. Ето защо всичко, пристигнало по горещата връзка, се архивира и изпраща посредством дроунракети с голямо ускорение, които кацат тук при пълна секретност. – Събра мислите си и продължи. – На времето, когато са имали конкуренция, са създали изключително бързи ракети от този клас. Служителите на станцията пропускали информацията избирателно. Когато забележели нещо важно в предварителния превод на компютъра, слагали механическия носител в подобна ракета, за да опитат да изпреварят конкурентите в състезанието за патенти, нови пазари и така нататък. Съображенията за конкурентноспособност сега са изгубили значение, но въпреки това за специални доставки все още се използват дроунракети. Настоящото съобщение е било пренесено точно по такъв способ. Всичко това научих при контакта си с моята информаторка, а тя счете, че не би могла да ми осигури дори „първичното“ съобщение. Упражних натиск върху нея и тя най-накрая успя. Но твърдо заяви, че била достигнала предела на своите възможности. Охранителната система е толкова строга, че дори не съществуват разпечатки на принтер на оригиналната радиограма. Всички данни се съхраняват в Главния компютър на „Старлайн“. Ако си въобразявате, че можете да влезете несанкционирано на територията на космическата станция и да ограбите компютърната памет – на добър час!

– Не, немислимо е! – Вафа се намръщи. – Шефът вече бе направил проучване на тази възможност, преди да ме изпрати на Плутон. Подготвя рейд върху тяхната информация, но програмите им за защита са

страховити!

– Най-добрите на Плутон! – възкликна Катей. – Нищо, че не знам с какви разполагате на Луната.

– Какво ще кажеш твоята информаторка да направи рейда вместо нас, тъй като е вътрешен човек?

Катей се замисли.

– Само двайсетина души знаят за съществуването на съобщението. А до въпросната зона имат достъп четири или пет човека. Очевидно, никой няма да ѝ даде кодовете за висша степен на секретност, а тя няма как да ги научи!

– Не можеш ли да попритиснеш малко тази дама?

– Хм! Синът ѝ е мой ученик. Беше изпаднала в затруднение, подобно на жената, която току-що излезе оттук. На времето дойде при мен бременна и не можеше да намери учител за бъдещата си рожба. След консултация с Туийд я подкупих със солидна сума пари и я заплаших, че ако не работи за мен, ще зарежа обучението на детето ѝ. – Не издържа и свърна поглед встрани.

Лило почувствува срам заради него! Единствената уважителна причина за прекъсване на образователния процес на подрастващ можеше да бъде само смъртта на учителя му!

Вафа изглеждаше невъзмутима.

– Изнуди я пак!

– Последният път получи от мен достатъчно пари, за да наеме с подкуп учител с разрешително. На практика това може да стане, независимо какви изявления прави „Асоциацията по образованието“.

– Не е зле да опиташ пак!

– О-кей!

Вафа се намръщи.

– Да приемем, че твоята оценка на ситуацията е прецизна. Затова нека помислим за други възможности.

Катей се опули. Лило се озадачи.

– Какви са алтернативите? Нали спомена, че единственото копие на оригиналното съобщение се съхранява в архивната памет на Главния компютър на „Старлайн“? Откъде другаде бихме могли да го вземем?

– Отникъде! Шефът вече е направил проучвания независимо от Катей и е установил, че не съществува по-добра възможност от използването на информаторката на Катей. Тя би могла да опита да получи достъп до данните с по-голяма степен на секретност, но едва ли ще успее. Затова ние ще вземем информацията насила. Ще купим космически

кораб и ще отлетим на орбиталната станция на „Старлайн“, осъществяваща горещата връзка с Офиучи!

* * *

Катей явно не бе свикнал със стила на налагане на Вафа и затова отначало дори не предположи, че пътешествието в Космоса щеше да бъде извършено от тримата. Той спори с часове и накрая твърдо заяви, че нямаше да отлети от Плутон.

– Невъзможно е! Дори ако не сключа договор за преподавателска дейност с майката на някое друго дете, не ще мога да напусна в продължение на поне три години. След този срок приключва последната задължаваща ме договореност.

– Не си получил пълномощия да се обвързваш – посочи съвсем резонно Вафа. – Направил си го на своя глава. Не забравяй, че трябва да си лоялен единствено и преди всичко към шефа!

– Не ми продавай боклук! Не можеш да ме накараш да нарежа тези деца! Вярата им в мен е свещена! Затова когато учителят се ангажира, то трябва да изпълни обещанието си!

– Но ти няма да приключиш точно тези договорености! – отговори съдържано Вафа и я обзе външно спокойствие.

Лило забеляза реакцията ѝ и успя само да помисли: „Внимавай, Катей!“.

– Ще ги свърша! Не можеш да ми попречиш... – Учителят не довърши.

Жената-войник му нанесе страхотен разсичащ удар отстрани на врата, прилекна в готовност и се обърна мигновено с лице към Лило. Тя обаче не помръдваше. Вафа се отпусна постепенно, седна на пода и потъна в размисъл, без да обръща внимание на проснатия в безсъзнание мъж. Генетичката го вдигна и го привлачи до спалнята. Сложи го върху леглото и приседна до него в тъмнината, без да пали осветлението.

– Ела тук! – Лило се подчини и стана.

Отиде във всекидневната.

– Стигнах до извода, че трябва да го убия! – смънка Вафа повече на себе си.

Затворничката приседна бавно.

– Но защо? Не е направил нищо нередно!

– Тревожат ме неговите намерения! – Въздъхна и потърка врата си. Изглеждаше нещастна от своя избор, но бе твърдо решена да изпълни заканата си докрай. – Стана грешка, че ме изпратиха тук сама! –

продължи след кратка пауза. – Не мога да вярвам и на двама ви, а трябва да ви вардя. Един от вас трябва да си иде от този свят!

– Но защо той да не остане на Плутон? Досега през цялото време е бил все сам.

– Шефът е загрижен, че действията му са неуправляеми. Освен това знае много за последното съобщение от Офиучи. Като изключим ръководството на „Старлайн“, мен и теб, той е от малцината посветени.

– Но Катей не е ли осъден престъпник?

– Не. Само е лишен от правото да упражнява своята учителска професия. Шефът се свърза с него, когато той бе закъсал, и му обеща, че ако свърши тая-оная работа за Партията, след това щял му даде възможност да преподава пак, но с нова самоличност. Налага се да поизчака още някоя и друга година. Не ни бе уведомил за предприетото от него контрабандно упражняване на професията учител. Изглежда, че става неспокоен, а не бива да се издава с нищо, докато ние... – Замълча, хвърли изпълнен с безпомощност поглед към Лило и се хвана за главата.

Затворничката предположи, че Вафа бе изгървала нещо тайно, но пазачката явно чувствуваше нужда да се изприкаже.

– Не бих могла да ти помогна да вземеш решение, ако не споменеш и подробностите! – подтикна я.

– Не съм казвала, че се нуждая от помощта ти!

– Така е, но нали ми доверяваш! Сключихме кръвен договор!

– Зная! Иска ми се да ти вярвам. По-точно, принудена съм, ако трябва да си позволя да не взимам живота му.

– Не можеш да прецениш доколко съм благонадеждна! От друга страна няма смисъл да съобщаваш на Туийд за нашата спогодба. Направи я изцяло по своя инициатива, нали?

– Да! – Вафа изглеждаше нещастна.

Целият ѝ жизнен път се основаваше на следване на заповеди. Безпокоеше се дълго, след като извършеше нещо на своя глава.

– Все пак, в случая е по-добре да се посъветваш с Туийд! – предложи Лило. – Провери какво мисли за Катей. Може би все още му е нужен? Но не е необходимо да му споменава за сделката, която сключихме.

Вафа мисли дълго време. Кимна с глава. Генетичката си отдъхна. Учителят получи дванадесет часа отсрочка – за колкото време щеше да пристигне отговорът от бившия президент.

* * *

Катей все още не идваше в съзнание. Лило принесе леген със студена вода и приседна до него. Намокри челото му на мястото, където беше се ударил при падането. Той изстена, отвори очи за миг и пак ги затвори. Тя го включи към медицинския монитор до леглото и получи информация, че спеше и че нямаше мозъчно сътресение.

Лило се съблече и легна до него. Прегърна го отзад и се притисна до тялото му.

Не помръдна повече от час. Опита да заспи, но мисълта ѝ отскачаше пак към спящия и това, което можеше да направи за него.

Реши да го събуди. Прокара бавно ръце по гърдите и корема му. Бяха твърди и плоски. Установи, че имаше ерекция. Хвана го за члена и потърка леко с пръст половите му жлези, еластични като гума. Мъжът се размърда.

– Как е главата ти?

Катей се попипа внимателно.

– Не толкова зле, предполагам. Но бузата ми ме боли.

– Не говори на висок глас! – предупреди го. – Добър ли си в бойните изкуства?

Той се обърна по гръб.

– Предполагам, че бих се справил малко по-добре от това, което вижда. Тя ме изненада. Но, всъщност, не умея да се бия. Вафа ще ме размаже. Ами ти?

– И аз съм така. Знаеш ли, ще ти се наложи да ни придружиш. Получила е заповед от Туийд да не те оставя сам тук. Нямах избор.

– Зная. Допусках го от самото начало.

– Как ще постъпиш? Между впрочем, да махна ли ръката си?

– Не, моля те! Чудесна си! – Обърна се с лице към нея и започна да я гали по тялото. – Не желая да говорим повече на тази тема! Душата ме боли!

– Нека уточним някои неща. Искам да знам намеренията ти. Разполагаме с време до края на деня.

Мъжът се претърколи на гръб и сложи ръце под главата си. Лило продължаваше да разтрива нежно пениса му.

– Изясни ми защо питаш! – проговори най-накрая.

– Ако твърдо си решил да останеш, тя ще те убие. Можеш да измислиш нещо, за да я спреш и да опиташ да изпълниш плана си... Нищо повече от изброяване на възможностите! По дяволите! Всъщност се чудех дали да не поема риска заедно с теб! Може би ние двамата... Не че ти го предлагам. Само си мислех, че бихме могли да разискваме...

– Доверяваш ми се чак дотолкова? Дори не ме познаваш! Ако реша да остана, няма да загубя много. Може би даже ще запазя живота си. Но защо ти е на теб да се замесваш в заговор?

– Може би това би бил единствения шанс в живота ми да избягам. Знаеш ли поне нещичко за мен?

Обърна се пак към нея.

– Нищо конкретно. А и не бих желал. Не ме интересува какво си направила. Зная само, че си една от клонингите на Туийд. – Забеляза изненадата, изписана на лицето ѝ. – Да-а, понаучил съм някои нещица за него и ако си развържа езика, бих могъл да го вкарам зад решетките. Прав е, че иска да се отърве от мен! – Въздъхна и полегна пак на гръб, този път далече от нея.

Сключи ръце зад главата си.

Лило помисли, че той сложи край на разговора, но не намери вътрешни сили да го подтикне да продължат да говорят. Можеха да споделят мисли и след това. Точно сега се възбуди сексуално. До нея лежеше красив мъж. Харесваше мириса и докосването до кожата му. Последва го в неговия край на леглото. Опря се на лакът и се наведе над него.

– Туийд колекционира клонинги от кол и въже! – възкликна Катей, като я галеше разсеяно по главата. – Държи повече от дузина на тайна база нейде из Космоса. Бедните! Принудени са да участвуват в комплота му за отхвърляне на господството на Нашествениците! – Изсмя се горчиво и я погледна. – Но ако ти членуваше в Партията на Свободните Земни жители, не би се страхувала от Вафа! Исках да кажа, че щеше да имаш основания да се боиш от нея, но уважението ти би взело връх.

Тя въздъхна и внимателно положи буза върху корема му. „Е, добре, желаете да приказва в края на краищата!“ – помисли.

– Почувствувах на свой гръб проявлението на способностите ѝ. Предполагам, че зная за някои от нейните слаби страни. В момента тя е объркана. Туийд не трябваше да я праща сама на тази мисия.

– Но ти я придружаваш! – възкликна учителят.

– Какво искаш да кажеш? Че съм от Свободните земляни?

– Нямам предвид това. Има основателна причина да пристигнеш чак дотук.

– Присъствието ми на Плутон се дължи на случайност. Пътувахме за Титан, когато бившият президент научи за радиограмата на офиучите, която е получил с твоя помощ...

– Не е съвсем така! Изпратих му съобщението преди три месеца! Няма значение кой какво ти е казал. Била си предопределена да дойдеш.

Вероятно дори и пилотът не е знаел. Заповедта на Туийд е дошла точно навреме, за да можете да обърнете полета към Марс!

– И по-късно нямаше да представлява проблем да се прехвърлим на друга планета!

– Съвсем не! Излиза, че бившият президент желае да изпълним мисията съвместно. А Вафа е единствената негова лоялна агентка сред нас. Ако е преценил, че тя не би могла да се справи с двама ни, положително е пуснал някой по дирите ти още на космопорта.

– Не разбирам. Изглежда ми като разиграване на театър! Дали иска да направим нещо в действителност или неговата цел е да си станем антипатични до такава степен, че да се разкъсаме един друг със зъби и нокти?

– Замисълът му не е ясен. – Катей въздъхна. Хвана ръката ѝ и нежно я придърпа нагоре до себе си. Тя се притисна до тялото му, сгушена в прегръдката му. – Правих пазарлъци с него в продължение на петнадесет години! Ще имам вземане-даване с негова милост още пет... Е, беше ми обещал нова самоличност. Вече се съмнявам, че някога ще я получа, но нали човек трябва да следва някаква цел в живота!

Сега наистина му се отщя да приказва. Привлече я и я прегърна. Свлече се надолу и зацелува гърдите ѝ. Но Лило на свой ред го отблъсна, вдигна глава и се взря в очите му.

– Не разбрах какво ми каза!

– Е, добре. Вафа е жена-войник, но не става за генерал. Липсва ѝ инициатива. В това се състои твоята скрита от теб задача – да взимаш бързи решения при трудна ситуация, която не търпи отлагане и е важна за Туийд. Нямам предвид някаква битка на живот и смърт или нещо, свързано с етиката на неговата партия. За тия неща той напълно се доверява на Вафа. Преценил те е отлично. Подразбрах някои неща за теб и ми е известно, че той те познава прекалено добре! Например, не се съмнява, че ти не би се съюзил с някого против него!

– Как узна? – изиска отговор тя.

Изчерви се и от гняв, и от срам. Тъкмо бе стигнала до извода, че съпротивата в настоящия момент би била безплодна и че трябваше да изчака за по-добър шанс, докато се върнеха пак на Плутон след изпълнението на мисията!

– Само по един начин! Възможностите ти за бягство ще се разкрият по-късно. Не може да не си го разбрала. В момента си затворничка, но повече на думи. Затова няма да извършиш глупост и да поставиш на карта независимостта си. Твоят стил е да разширяваш свободата си

стъпка по стъпка, като търсиш различни възможности, които после да обединиш в едно окончателно успешно спасение! Правдоподобно е, макар и да не е доказано досега. В момента с голяма степен на вероятност може да се счита, че Вафа не е сама. Не е необходимо Туийд да я успокоява, че и още някой те наблюдава. Разчита, че ти ще се досетиш и няма да правиш опити да се измъкнеш.

„Положението наистина прилича на примамливата ситуация, която се е открила пред моя първи клонинг Лило 2! Доверчивостта ѝ се е оказала фатална!“ – разсъди Лило. Спомни си за своето твърдо решение да се съмнява във възможностите за лесно бягство и да търси необичайни способности за постигане на свобода.

– Какво ще стане, ако пратя по дяволите всички съображения на здравия разум? Ако сега се съюзим и пречукаме Вафа, следва ли че нашето решение е неразумно? Но само при положение, че не сме подложени на някоя от безкрайните проверки и в действителност не е пристигнало никакво съобщение от офиучите!

– Наистина има, но аз се радвам, защото ти не пропусна и тази теоретическа вероятност. Довери ми се прекалено бързо, но е за твое добро, ще знаеш!

Облиза пак с език зърната ѝ и този път тя не протестира. Погали го по гърба и бавно притвори очи. Последният ѝ схванат от междузвездния полет мускул се отпусна от топлината, която започна да извира от дълбините на тялото ѝ. Усети възбуда, която премина нежно като поток от главата до петите ѝ.

– И все пак не отговори на въпроса ми!

– От разстояние Туийд не може да предвиди добре. Вероятно е най-добрият ти шанс да се разкрие точно сега. Той не е застрахован от твои действия, извършени нарочно без никаква логика.

– В такъв случай защо рискува с мен?

– Защото ме познава също прекалено добре! – Катей въздъхна. – Ако не желая да придружа Вафа, ти би могла да се присъединиш към мен. Само че аз ще се подчиня на волята ѝ, защото още ми се живее. Предпочитам да напусна учениците си, да забравя самоуважението или това, което е останало от него... Сега, след като ти разкрих душата си и изложих на показ своя срам, би ли си затворила устата и разтворила краката! – Завърши небрежно и с полуусмивка, но когато навлезе в нея, прояви бруталност, решен да излее своя изблик от чувства.

Лило се предаде и му позволи да установи темпото макар и на първо време. За нейна най-голяма изненада, тялото ѝ отговори с готовност

и веднага се приспособи. Отчасти чувствуваше необходимост, от друга страна го съжаляваше. Едва ли му бе приятно да признае за компромисите, които трябваше да направи, с цел да удължи живота си. От трета страна усети нещо неуловимо – може би зараждането на емоция, която някой ден щеше да преобрази елементарния, здравословен полов акт в действена любов!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Как да направим кариера“. Говорещ справочник. Запазени авторски права на фирмата „И. З. Едюкейшгънъл Перифералз Кампани“.

КЛИЕНТ: Не мога да чета.

ГОВОРЕЩ СПРАВОЧНИК: Няма значение. Отсега нататък слушайте само моя синтезиран глас. Не обръщайте внимание на буквите, изписани на екрана.

КЛИЕНТ: Хм! О-кей! Как мога... искам да кажа какво трябва да направя, за да стана ловец на черни дупки?

ГОВОРЕЩ СПРАВОЧНИК: Това е най-често срещаната амбиция за кариера в Осемте свята. Изглежда романтично, нали? Ставаш господар сам на себе си, направляваш космически кораб, накъдето пожелаеш, и можеш да станеш богат. Това ли ви привлича към тази професия?

КЛИЕНТ: Да. Предполагам.

ГОВОРЕЩ СПРАВОЧНИК: Не е препоръчително за млади хора да се насочват към лов на черни дупки, тъй като съществуват множество проблеми. Например, колко предполагате струва необходимия ви летателен апарат?

КЛИЕНТ: Навярно доста!

ГОВОРЕЩ СПРАВОЧНИК: Много повече, отколкото можете да си представите! Трябва да разполагате с пари в наличност, за да направите първоначална инвестиция за космически кораб. Оборудването за експедицията е многократно по-скъпо! Освен това подобно предприемачество крие опасности. Ако за първи път се интересувате от този бизнес, ще ви обясня. Представете си, че излитате толкова надалеч в Космоса, колкото ракетните двигатели биха издържали. Заставате на постоянна орбита и включвате маспектрометъра. Така можете да проседите безрезултатно петнадесет години и повече! Един ден начинанието ви омръзва и вие се връщате по обратен път. Статистически само една от четири експедиции се оказва успешна. Така че като пристигнете отново тук, ще бъдете разорен. Първото ви пътуване би могло да се окаже и последно. При това – ако оцелеете!

КЛИЕНТ: Какво имате предвид?

ГОВОРЕЩ СПРАВОЧНИК: Рисковете са неизброими! Например, намерите ли черна дупка по щастлива случайност, нужно е да забавите хода на кораба и внимателно да проследите траекторията ѝ. Ами ако

попаднете в обсега ѝ! Но да предположим, че се справите с това изпитание. Тогава трябва да се върнете и да вземете мощен електромагнитен влекач. Но на Плутон се навъртат космически пирати, които дебнат плячка. На обратния път ще ви последват тайно и ще ви нападнат. Какво ще направите, щом се намирате на разстояние половин светлинна година от Слънцето? Ще извикате полиция? Ясно е, че трябва да се биете!

КЛИЕНТ: Ако се стигне до престрелка, едва ли ще съм по-лош от другите! Безпокои ме единствено въпросът дали ще ми се наложи да чета?

ГОВОРЕЩ СПРАВОЧНИК: Не! Че за какво служи личният ви компютър!

* * *

Присъдата над Катей бе безмилостна и съвсем конкретна. Вафа ми показва декодираното съобщение от Туйд. Опитваше да оправдае пред мен своите бъдещи действия? Надявах се, да е така! Щом се грижеше толкова много за моето мнение за нея съзнателно или не, то моите позиции се засилваха! Бившият президент не се нуждаеше от човек на Плутон с информираността на учителя. Да му позволи да живее означаваше да дойде с нас.

Считам, че Вафа скрои свой план само няколко минути, след като получи указанията. Мислеше праволинейно. Затова започна мъчително и трескаво да прехвърля в ума си различни варианти, когато я уведомих, че нашият домакин щеше да ни придружи.

* * *

– Но ще иска нещо в замяна! – изтърси неочаквано Лило, без да изпуска удобния момент.

– Няма да подобри положението си с ултиматум! Какво желае?

– Катей съзнава, че не може да се пазари – импровизира. – Но в миналото е бил полезен на Туйд. Би могъл да продължи да му оказва услуги и в бъдеще, когато се завърнем, в случай че ти не го изправиш срещу нас като враг.

– Продължавай!

– Подписал е три договора за образование. Не са били законни, разбира се. Бил е контрабандист, но за него договореностите имат силата на закон. Щом веднъж обещае, застава зад думите си. Внезапното му напускане е равностойно да бутне майките на тези деца в кратер с лайна!

Учителите са недостатъчно на брой и излъганите родители не биха могли да намерят когото и да било да продължи обучението на детето им. Катей твърди, че хората се записват предварително и чакат десет години, за да им дойде реда. Малчуганите ще станат възрастни, преди да се намери някой заместник. Всички преподаватели са обвързани с договори за деца, които дори още не са родени!

– Проблемът не е мой!

– Така е. Но Туийд е богат. Могат да се намерят и други контрабандни учители, но съгласието им ще струва скъпо.

Вафа обмисли.

– Ще се допитам до шефа! – отвърна кратко.

* * *

Следващият ден донесе съгласието на Туийд да плати парите за майките и децата. Вафа се изненада до немай-къде, бе отправила запитването повече, за да удовлетвори затворничката, тъй като донякъде бе започнала да се съобразява с преценките ѝ.

Катей остана удивен в не по-малка степен, въодушеви се, но се посара да не се издаде. Лило, обаче, забеляза и също повиши настроението си. Щукна ѝ, че завършилата ѝ инициатива бе комай единствената успешна, откакто избяга от Института. Въпреки това се питаше дали бившия президент бе предвидил реакцията ѝ или просто беше се съгласил прекалено бързо. Може би парите не означаваха много за него? Дали бе повярвал на нейния аргумент, че учителят щеше да се успокои и щеше да продължи да му бъде полезен и след завръщането си? Страхуваше ли се, че ако не платеше, майките щяха да изобличат измамника, с което щяха да предизвикат съдебно разследване и евентуални трудности за мисията? Както обикновено, мотивите на висшия държавен служител останаха мъгляви.

Сега намирането на космически кораб стана непосредствена тяхна задача. Вафа не знаеше откъде да започне. Лило също нямаше понятие, но налучкваше верния подход и несъмнено бе по-добра от пазачката.

Набирайки различни абонати от телефона в жилището на Катей, те бързо узнаха какви възможности предлагаше пазара за космически кораби втора употреба. Употребяваните космолети се продаваха периодично. Излагаха се за продан, когато се завърнеше от безплоден полет някой банкрутирал ловец на черни дупки и трябваше да се прости с имуществото си, за да компенсира щетите. Търговията бе оживена, а цените – неизменно високи. Лило отправи запитване към поне дузина

брокери и чрез Вафа съобщи резултатите на Туийд. Най-окуражаващото бе, че ако направеха предплащане, три пъти по-голямо от инфлационната пазарна цена, можеха да се сдобият с кораб до четири или пет месеца.

– Защо е толкова скъпо? – попита жената-войник.

– Сложно е да се обясни – отвърна Лило. – Има повече купувачи, отколкото продавачи. Изготвят се списъци на чакащите. Съдът разпродава имуществото на банкрутирал ловец на черни дупки чрез брокер, който получава комисионна. Корабът на разорения ловец бива продаден моментално, още с кацането на космодрума. Цената е произволно висока. Ако чакаш реда си по списъка, ще те огрее чак след три-четири години. За да се придвижиш напред, подкупваш брокера. За да станеш първи по реда, подкупът надхвърля три пъти стойността на кораба!

– Не е ли незаконно?

– Най-странното е, че не! Навсякъде разговарят съвсем свободно на тази тема. Брокерът изготвя списъка. Съдът не възразява на кого да бъде продаден кораба. Така че посредникът няма проблеми с властите. Въпреки че действията му са чиста проба изнудване!

– Не може ли да се осъществи директен контакт с ловец на черни дупки?

– Изключено! Платежоспособните не продават на никаква цена. Фалиралите не притежават вече кораба си, тъй като се намесва съдът и продава чрез брокери. Казах ти вече, следва изнудване.

– А как стои въпроса с новите кораби?

– Листът от чакащи е още по-дълъг, цените – по-високи, а подкупите – по-глъсти!

Вафа клюмна и увеси нос. Бизнесът не бе най-силната ѝ страна.

– Ще предам на шефа – рече вяло.

– Спомени му и още нещо – продължи замислено Лило. – Нуждаем се от кораб само за едно пътуване. Глупаво е да го купим. Освен това ти можеш ли да го пилотираш?

– Мислех, че компютърът управлява сам полета.

– Вярно е. Но ловците на черни дупки навлизат в дълбокия Космос. Някои от тях не се завръщат, само защото нещо се поврежда, например бордовият компютър, и те не знаят как да го поправят. Повечето ловци са наивници и си въобразяват, че ловът на черни дупки е толкова лесно занимание, колкото да пропътуваш от Луната до Марс, но остават горчиво излъгани. Петдесет процента от смелчаците не се завръщат от първия полет. Ние тримата не можем да се справим с управлението на космолет. Ето защо ще се нуждаем от пилот. Донякъде мога да заместя

компютър, в случай че не се касае за сложна маневра. Но пък не разбирам нищо от ракетни двигатели. Трябва ни специалист в тази област.

– Какво предлагаш? – Вафа въздъхна.

– Не зная дали е възможно, но бихме могли да наемем космически кораб за чартърен полет. Дори една десета от цената на употребяван космолет би задоволила ловец на черни дупки. В случай, разбира се, че нашите пари не представляват проблем! Не зная какви разходи би могъл да си позволи Туийд.

* * *

Не считам, че в днешно време човек можеше да стане толкова богат, че да не се съобразява с цените. Ако твоето правило бе: „Нищо не е скъпо, щом може да се купи с пари!“ или нямаше да забогатееш, или щеше да се разориш! Туийд бе приказно богат, но се заинтересува от моя начин за спестяване на пари! Не го обвинявам. Някои от цените, които му цитирахме, биха стигнали на управата на голям град за цялостната му поддръжка в продължение на година!

Хич не ме бе грижа за парите на бившия президент. За мен по-важно бе леснината, с която клиент можеше да си купи космически кораб направо по телефона. Но за да наемеш космолет за чартърен полет, бе необходимо да търсиш и се пазариш пряко с ловци на черни дупки, тъй като нямаше агенции, които извършваха този вид услуга. А и едва ли някой би наел летателен апарат с подобни размери.

Стана ясно, че Вафа нямаше да се справи, поне не сама. Това означаваше, че се налагаше аз да поизляза навън, да се поразшета насамнатата и да установя координатите си. Ако ми паднеше сгоден случай... Кой знае?

* * *

След две седмици не я бяхме докарали доникъде. Ден след ден Вафа и Катей ставаха в ранни зори. Завръщаха се, когато светнеха светлосините неонов лампи, и се строполяваха в леглата.

Туийд започна да проявява нетърпение. Спомена и за край на неуспешната мисия. Пристигнаха нареждания, ако не успееш да ангажират чартърен полет до две седмици, да закупят някакъв летателен апарат. Но дотогава щяха да изгубят два месеца!

Лило също се чувствуваше неудовлетворена, но по други причини. Тревожеше се от мисълта, че ако се наложи да купят космолет,

трябваше да наемат и пилот. На Плутон имаше мнозина с тази професия, но щеше да бъде трудно да уговорят някого да се съгласи по същите причини, поради които не можеха да наемат кораб. Вафа плашеше хората и ги отблъскваше от себе си!

Ловците на черни дупки бяха чудато племе. В много отношения действаха не по-малко странно от съешена двойка човек-симбионт. И наистина, трябваше да притежават особен характер, за да се запечатат в едноместен космолет и да се отправят в полет, който би могъл да продължи от двадесет до четиридесет години! Обичайно космонавтите разполагаха с не повече от петдесет кубически метра жизнено пространство. Крайната точка на пътуването можеше да се окаже отдалечена на половин светлинна година от Слънцето. Човешко същество, издържало на подобна дива самота, се преобразяваше напълно.

– Повечето не обичат хората, даже преди да са се отправили на първото си пътешествие – обясни учителят. – Когато се върнат, оказва се, че не са виждали човешки лик в продължение на поне две десетилетия. Обичайно считат, че не са загубили чак толкова много!

Един ден Вафа и Катей се завърнаха след претърсване на игралните заведения около космопорта. Понижиха температурата в стаята по предложение на Лило. Бе уютно да се сгушат край камината със скрит в нея електрически нагревател. Тримата намазаха гениталиите си с халюцинодизиаичен крем и смръкнаха отпускащ мускулите прашец. Обвиха телата си със светещо с различни цветове масло. Лило избра лилаво, Катей – перленобяло, а Вафа – яркочервено. Прекараха повече от час, като се плъзгаха със забавени движения и добро настроение. Легнаха по лице.

Лило застана в средата. Чувствуваше се прекрасно. Усещаше как по тялото ѝ се разливаше тонизиращо спокойствие, както например след изнурително десеткилометрово бягане, само че без болката и изтощението. Искаше да предразположи Вафа, след което да предложи следващата своя инициатива. Може би успя. Полегна с пазачката, ала тя прие изживяването съвсем небрежно. Може би през живота си не бе привличала интимен партньор и вероятно бе стигнала до извода, че секса не трябваше да се надценява. Въпреки че през тази нощ сигурно бе изживяла полягането като извор на чувствено удоволствие, а не само като преследване на оргазъм!

Внезапно Вафа даде израз на своите мисли за служебните си задължения.

– Е, наистина не ги разбирам!

– Така е, защото досега не си срещала себеподобни, които да

мразят хората не по-малко от теб! – отвърна дръзко Лило.

Надяваше се пазачката да не го възприеме като обида, тъй като никога не се бе преструвала за обратното.

– Като че си права! – жената-войник опита да се усмихне, но устните ѝ нямаха опит и не знаеха как.

Затворничката се привдигна на лакът, главата ѝ натежа. През целия ден бе се тъпкала с психотропни напитки, цигари и прахове. Обърна лице към слабо флуоресциращото привидение. Къси огнени езичета играеха върху голия гръб на Вафа. Лило ги събра, събра с пръсти и ги втри в гъвкавите ѝ гръбначни мускули. Вафа изстена доволно и се изви чувствено като дъга.

– Ловците на черни дупки са с нежна душа – започна предпазливо и отдалече Лило. – Права ли съм?

– Дори прекалено! – измънка с надебелял език Катей.

Тръсна глава, за да се поразбуди, и от косата му захвърчаха перленобели искри.

Лило остана доволна от поддръжката му и се обърна към жената до нея.

– Мисля, че те реагират така поради присъствието ти!

– Какво искаш да кажеш? – Вафа вдигна глава.

Успя да заприлича на любимия си питон!

– Не съм съвсем сигурна. Струва ми се, в годините на самота развиват телепатия. Не виждат хора в продължение на поне двадесет години. Когато се върнат, са много раними, обидчиви...

– И много възприемчиви! – обади се пак на място учителят.

– Благодаря! Изглежда долавят, когато някой представлява потенциална опасност. И считам, че ти предизвикваш у тях подобни опасения.

Вафа размисли, после сведе глава.

– Най-вероятно си права...

Лило масажира гръба и врата ѝ с две ръце.

– Ти си убийца! И двете го знаем. Нека назоваваме нещата с истинските им имена!

– Несъмнено...

– Не е само това! Ловците на черни дупки може и да не виждат кръв по ръцете ти, но подушват заплахата!

– Не грешиш!

– Ето защо възниква проблемът какво да направим. Как да наемем кораб и да спестим на бившия президент много пари? – Можеше да

продължи, но бе по-уместно да спре.

Най-добре беше агентката на Туийд сама да стигне до идеята! Катей се усмихна и смигна съучастнически на Лило. Обърна се, преди пазачката да успее да го види. Настъпи тишина, която продължи половин час! Накрая Вафа се претърколи настрана и положи глава на ръката си.

– В такъв случай се налага ти да излезеш и опиташ сама – рече сякаш в просъница.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Казиното „Свети Петър“ гореше, също като последния път, когато Лило го посети. От долните краища на висящите гоблени се извиваха нагоре огнени езици покрай набъбнала дъбова ламперия. Редовете пейки в нефа изглеждаха същински ад. Там огънят бушуваше и достигаше чак до тавана. Част от мебелировката бе потрошена, скупчена около разпънатия на кръст Христос, и пламтеше като факла. Белият мрамор бе покрит със сажди. Лило си взе сандвич и питие от бара, помещаващ се на олтара. Цялата нощ бе простояла край масата за игра на зарове и краката я боляха. Отегчаваше се. Но скоро щяха да затворят. Предстоеше явяването на Исус.

Върна се на мястото, където трябваше да се намира хорът, като с труд си проправи път в посока към масите. Една от стените на заведението се напука и рухна. Пушекът, който до този момент се кълбеше, хванат в капана на купола на параклиса, се разрези и чак тогава се видяха произбледените рисунки, сътворени от Микеланджело. От пробитите за закачане на кристалните полилеи дупки над всяка маса се разбъгваха пукнатини. Зад изчезналата стена разярен Везувий бълваше огън и лава. „При оформянето на обстановката дизайнерът е проявил повече чувство за драматизъм, отколкото за историческа и географска автентичност!“ – помисли Лило.

Седна от лявата страна на мъжа, когото бе дебнала през цялото време. Той бе загубил цяло състояние на зарове и сега бе се преместил на рулетката, отчаян да промени хода на съдбата си.

– Залагам двадесетачка на петнадесет! – извика тя.

Колелото се завъртя и топчето попадна на „осем“. Жената проследи мълчаливо с поглед как крупното прибра жетоните й с лопатката заедно с тези на мъжа до нея.

– Извинете! – обърна се към Лило някакъв тип. – Свободна ли сте?

Гледаше я със стъклен поглед, от дъха му лъхаше на „Зонго“, мощен препарат, усилващ половото желание. Очевидно, не бе погълнал цялата доза и генетичката се питаше как ли изглеждаше тя в очите му. Сведе поглед и се изсмя. Гениталиите му бяха видоизменени до неузнаваемост съобразно каприза на плутонианската нова мода.

– Я ми се махай от главата! С това не можеш нищо да направиш! – подигра му се.

– Много си е добро! – отговори завалено натрапникът и едва не се строполи върху й. – Към него имам адаптер! – Размаха под носа й мек, розов предмет, който сякаш дишаше.

Лило го блъсна и прелюбодеецът политна право в ръцете на бияча на заведението.

– Хей! Ти ми донесе късмет! – извика мъжът до нея.

Крупното прибута висока купчина жетони към него.

– Че как успях?

– Посегнах да поставя на двадесет и шест, ти бутна лакътя ми и от инерцията неволно заложих на двадесет и осем. Казах си: „Каква разлика има, по дяволите! Вече не може да стане по-лошо!“ и оставих всичко така!

Ако агресивният донжуан се мяркаше още пред очите й, Лило трудно щеше да се сдържи да не го целуне от благодарност! До тоя момент ловецът на черни дупки бе пренебрегвал всичките й опити да го заговори, тъй като потъваше във все по-мрачно настроение.

– Ще прекратиш ли, преди щастието да те е напуснало?

– Не зная. Ти си щастливката, не мислиш ли?

– Смятам, че нямаме голям избор. Идва Исус Христос!

И наистина! Яви се окървавена, гола фигура с брада и трънен венец на челото, която трябваше да пропъди сарафите от храма, преди да бъде сграден наново.

– „Свети Петър“ ще се пържи в преизподнята в продължение на час, чада мои! – извика гръмовно новодошлият. – Не напускайте! Само освободете игралната зала, докато ангелите небесни почистят. Преместете се нагоре по стълбите в библиотеката на папа Агнис, където сервират разхладителни напитки. Върнете се пак с пълни джобове! – Дръпна шалтер на стената и обстановката коренно се промени.

Половината от редовните клиенти напуснаха веднага като по команда. Изчезна и част от холографската катедрала. Белнаха ниски тавани с обикновени, голи лампи. Роботи-чистачи забръмчаха между редовете и пибипкаха ядно, когато срещнеха по пътя си крак или мудно придвижващ се посетител.

– Какво ще кажеш? – попита Лило. – Омръзна ли ти все да изпразват кесията ти?

Той се разся.

– Може би се нуждая от смяна на обстановката! Ти ми донесе късмет, затова съм на твое разположение!

– Е, добре. Май една съвместна баня ще ни се отрази не зле. От

колко време протъркваш столовете на това заведение, между впрочем?

Знаеше, че той бе проседял в казиното тридесет и седем часа. От време на време Вафа и Катей я отменяха и го следяха, без да се набиват в очи. Известно ѝ бе също, че се казваше Куинс, но и това премълча. Бе ловец на черни дупки, при това – не много ексцентричен, което стана причина за проявения от нея интерес.

Откакто Вафа ѝ даде малко повече свобода, Лило беше работила усърдно в продължение на цяла седмица. Пазачката ѝ бе разрешила да действа самостоятелно, тъй като се доверяваше по-малко на Катей. Но взе решението трудно, а и още се потеше и колебаеше.

Задачата не бе никак лека. Куинс представляваше най-добрият избор за момента. Проблемът бе, че ловците на черни дупки, които притежаваха космически кораб, не проявяваха ни най-малък интерес да го заемат за чартърен полет. „Ловецът на дупки лови дупки!“ Навсякъде посрещаша Лило с този професионален каламбур и неприкрито презрение. Малцината ловци, които се намираха на Плутон, само изчакваха да бъде извършен последния технически преглед на корабите им, преди да отлетят, и нямаха намерение да спират на космическата станция на „Старлайн“, осъществяваща горещата връзка с Офиучи.

Куинс бе замесен от малко по-друго тесто. Вафа го бе открила с големи усилия. Бе събрала за него информация, че бил направил три ловни експедиции с обща продължителност тридесет години. Късметът му бил проработил още първия път и той станал богат. Парите му стигнали да финансира още две неуспешни експедиции. Когато ловец на черни дупки се завърнеше с празни ръце, обикновено попадеше в съда заради неплатени дългове и имуществото му биваше разпродадено. Но Куинс все още притежаваше кораба. Бяха му останали малко пари, които, обаче, не бяха достатъчни, за да си купи оборудване за четвърто сафари. Не бе успял да намери спонсори, тъй като хората извън тоя бранш изпитваха в голяма степен суеверие и се въздържаха да подкрепят човек, загубил два пъти поред. Ето защо той бе опитвал да спечели на хазарт в продължение на цяла година.

Катедралата „Свети Петър“ се намирал на осемнадесетото подземно ниво в увеселителния комплекс под космопорта. Двамата взеха асансьор и се качиха на булеварда. Скоро намериха обществена баня. Съблякоха се и се потопиха в басейна. Лило заплува по гръб и заслуша търпеливо оплакванията му от лошия късмет. От време на време му отговаряше съчувствено. Неусетно пренесе темата върху собствената си персона. Бе по-лесно да го увлече в разговор в сравнение с всички

останали ловци, които бе срещнала, най-вероятно защото той се намираще на твърда земя от доста време.

Преместиха се в сауната и замълчаха. Телата им завряха в горещата пара. След това се гмурнаха в ледена вода и се отпуснаха лениво в плитък басейн с топла минерална вода. Лило търкаше гърба му и внезапно заговори за пътуването.

– Как така заникъде? – учуди се той. – Какъв смисъл има? – Не бе пропуснал да забележи пачката твърда лунна валута, която тя бе изпуснала уж небрежно, докато се излягаше подпряна на лакът до него.

Затворничката бе опитала да създаде у него впечатлението, че бе „богата туристка, пристигнала от Луната“.

– Нямам определена цел. Търся само забавлението. После ще се похваля на всичките си приятелки колко надалече съм отишла в Космоса! Всички са летели до Плутон!

– Колко далеч имаш предвид?

– О-о, не зная! Мога да помисля за това по-късно! – Приседна на брега на басейна, докато той насапунисваше краката й. – Но ти като че не си много заинтересован?

Мъжът не отговори нищо. Тя не пожела да настоява. Ловецът изглеждаше зает със собствените си мисли и затова те се разходиха мълчаливо из миниатюрна тропическа градина с много фонтани и водоскоци, които отмиха сапуна от телата им. Спряха на дървен мост и се надвесиха над перилата. Зад пръските на водопада се мерзелееше друга самотна двойка. Тя го прегърна през кръста и го погали, докато съзерцаваха, но той не реагира. Придвижиха се през коридор, обдухван от вентилатори с горещ въздух и накрая бяха посипани с козметичен прах. Лило си купи четка от автомат-продавач и седна на възглавница, за да срене козината на краката си.

– Колко си готова да платиш за исканото пътешествие? – дойде неочаквано въпрос.

– О, господи! Не зная! А колко мислиш би струвало? – Той започна да мисли и мълчаливата пауза се разтегна. Реши да го подтикне. – Предполагам, че цената би включила разходите плюс някакво възнаграждение.

Облегнаха се на дълга маса редом с още доста хора и се подложиха на облъчване с кварцова лампа. Отстрани приличаха на розови и кафяви ивици бекон, наредени върху скара. След десет минути се обърнаха по гръб.

– Все още не ми каза докъде искаш да отидеш?

– Какво ще кажеш за горещата връзка с Офиучи?

Тя сякаш чу как стотици колелца се завъртяха в главата му като на изчислителна машинка, оценявайки разходите и времето. Лило вече знаеше с големи подробности каква бе сумата в зависимост от постиганото ускорение и големината на даден кораб.

– Наистина ми се иска да отида там и да послушам! Представи си: хора, отдалечени на хиляди светлинни години говорят лично на мен!

– Разстоянието е седемнадесет светлинни години! – отвърна нехайно ловецът. – И ти не можеш... – Промени бързо мнението си. – Вероятно би се наслаждавала! – заключи.

Изплакнаха се още веднъж под душ, обдухаха телата си до сухо и се напръскаха с прах. Пропуснаха масажа, облякоха се и излязоха на булеварда. Изглежда, Куинс още обмисляше крайното си решение, затова Лило не го обезпокои с излишни въпроси. Както бе унесен, насочи го към едно фоайе и поръча напитки за двамата. Намериха уединено сепаре със затъмнени светлини. Генетичката погледна нервно фосфоресциращите цифри на хронометъра, вграден в ръкава на роклята ѝ. Закъсняваше! Вафа я следеше през първите два дни на относителна свобода. Затова възнамеряваше да бъде точна на уговорената с пазачката среща. Скоро Вафа щеше да започне да я търси и не бе ясно как щеше да постъпи, щом намереше Лило. Най-малкото можеше да връхлети и да развали сделката, затова тя реши да прояви настойчивост.

– О-кей! Ще платя всичките ти разходи плюс... да речем... – Назова сума, достатъчна за закупуване една втора от оборудването и гориво за предстоящата ловна експедиция.

Куинс се изкуси. Рефлекторно назова по-висока сума. Бе половината от тази, която Лило бе упълномощена да договори.

– Съгласна съм! Сделката е сключена! – Жената протегна ръка.

Той я стисна и тя почувствува облекчение. Вафа едва ли щеше да ѝ се скара заради закъснението!

– Ще ти донеса парите, веднага щом ги преведат от банковата ми сметка на Луната. Подир туй ще чакам да ми се обадиш, че си готов за полета. – Замълча за миг и небрежно вметна: – О, за малко щях да забравя! Ще ме придружат моите съпруг и съпруга. Ако трябва, преизчисли теглото на ракетата или там, каквото е нужно!

– Трима ли сте!

Не бе въпрос. Сякаш ѝ каза, че сделката нямаше да стане!

* * *

– Къде беше! – Вафа си отдъхна, но остана ядосана.

Прикри чувствата си добре. Беше чакала повече от половин час в края на парка „Сентрал“ на уговореното място. Тъкмо размишляваше колко минути закъснение трябваше да счете за опит за бягство. Сграби генетичката за ръката и едва не ѝ счупи китката. Придърпа я навътре в парка. Взеха въжен лифт и се изкачиха на височина триста метра на едно високо дърво. Лило искаше да пие още, но вместо да се отбият в местното заведение, агентката на Туийд я изведе на широк, плосък клон. Скоро се скриха от погледите на случайните минавачи сред гъст листак и висящи лози.

– Не ми харесва гледката! – извика Лило, изтръпнала от опасната висина.

– Така трябва! Политаш право надолу, ако не ми дадеш приемливо обяснение защо закъсня! Предупредих те, че няма да допусна...

– Стига! Можеш да ме хвърлиш долу, ако решиш, но няма да допусна да ме заплашваш повече! По дяволите! Направих най-доброто, което можах, и затова искам да се отнасяш с мен като с човешко същество! – Замълча, за да провери ефекта от думите си.

Вафа бавно разхлаби хватата си. Изглежда ѝ костваше неимоверни усилия.

– Благодаря ти! – продължи. – Все още е валидна сделката, която сключихме. Имам предвид обещанието, което ти дадох, преди да стъпим на плутонианска земя. Трябва да ми вярваш. Ако не ми доверяваш, какъв е смисълът да се споразумяваме?

– Не зная доколко мога да ти имам доверие. Инстинктът ми подсказва, че си неблагоприятна!

– Вътрешното ти чувство не те е излъгало! – Сви рамене. – Но сега не е времето да му се поддаваш. Предполагам, че ще си поиграем на криеница по-късно! Вече реших, че ще дойда с теб на станцията на „Старлайн Инкорпорейтив“!

– Означава ли, че ти...

– Почакай, не съм свършила! – Лило дишаше тежко.

В душата ѝ се надигна желание да смаже Вафа, но физически не бе в състояние да ѝ устои. Затова реши да използва думи вместо оръжие. Малко ѝ просветна. Току-що спечели първия си словесен двубой! Бе отвърнала дръзко и пожъна успех!

– Влудяваш ме, ще знаеш! Не си схождаме по характер, а непрекъснато си правим компания. Когато ти обещах да не бягам, откровено казано, не знаех дали щях да спазя обещанието си. Но сега се убеждавам в

ценността на постъпката си – в случай че и ти удържиш на думата си!

Вафа се измъчи. Ритуалът с пролятата кръв вероятно означаваше много за нея и тя се чувствуваше неловко да се съмнява в „кръвна сестра“.

– Как да ти хвана вяра? Поставям се на твоє място и се убеждавам, че не бих мечтала за друго, освен за бягство!

– Не мисля за това, въпреки че никога не е далеч от вниманието ми! Ще ти посоча две причини, поради които няма да побягна. Ако не успея да те успокоя, по-добре ме бутни от високото! Първо приемам, че ти не си единствената, която Туийд е пратил по петите ми тук, на Плутон! Най-вероятно още поне двама-трима ни следят навсякъде. Дори ако това не е така, той разчита, че аз ще приема, че е постъпил именно по този начин. И двете възможности са вероятни, първата – май малко повече. Това означава, че ако избягам, шансът ми да оцелея е петдесет на петдесет. Ако вземем предвид и твоите усилия да ме върнеш, вероятността да успея намалява значително.

– А втората причина каква е?

– Не зная дали ще го сметеш за истина по-нататък, затова обмисли добре, което ти изтъкнах дотук. От друга страна съм разтревожена, не ми харесва тона на съобщението от Офиучи. Трябва да се намеси някой по-опитен в декодирането и най-добре е това да съм аз. Затова искам да получа оригиналната приета радиograma и да я дешифрирам лично!

За момент Вафа сведе поглед в дълбок размисъл и по обичай потърка голото си теме. Кимна и седна с кръстосани крака върху клона.

– Добре... Извинявай! Дадох дума, затова отсега нататък ще ти доверявам. Но при уговорените условия, не забравяй! Ако ме предадеш, ще те преследвам и убия, независимо колко дълго ще продължи!

– Точно за туй те помолих! – Лило седна до нея и се опъна с ръце, заключени зад главата.

– Потръгна ли ти с ловеца на черни дупки?

– Забрави го! Няма да свърши услугата!

– Какво-о?

– Закъснях, защото го поставих натясно. Разговаряхме за условията.

– Тогава какъв е проблемът?

– Ти! О, не лично, а вие двамата с Катей. Категорично отказа да качи повече от един пасажер. Никой от нас тримата не може да тръгне сам по обясними причини, поради което сделката пропадна!

– Но защо? Проверих всичко за него! Корабът му би поел четирима

на такава разстояние.

– Зная. – Лило въздъхна. – Опитай да вникнеш в странния характер на ловците. Не обичат хората! За него бе истинско мъчение да разговаря с мен, даже насаме! Като му споменах за три пътника, загуби и ума, и дума!

– Опасявам се, че не разбирам!

И Лило не бе съвсем наясно, но опита пак.

– Постави се на негово място! Прекарал е по-голямата част от живота си в своя космически кораб, който е станал едва ли не част от тялото му. На Плутон бавно полудява и той го усеща. Иска да полети. Но от друга страна да сподели своя космолет с друго го отвращава подобно... – Зажестиккулира безпомощно. – ...все едно да ползува чужда четка за зъби... Измисли своя, по-силна метафора. Няма да се съгласи за нищо на света!

– Следователно се озовахме там, където започнахме!

Лило сви устни, обърна глава към нея и засия.

– Не-е! Поради чиста случайност! Наех го за експерт-консултант. Дадох му солидна сума, която да заложи на хазарт. След това му зададох най-важните въпроси: „Познава ли някого, който би могъл да ни свърши работа по-бързо, отколкото ако си купим свой космически кораб? Безнадеждно ли е нашето търсене? Дали всеки ловец би реагирал подобно на него?“.

– Продължавай! Какво ти отговори?

– Назова ми едно име. Не ми обеща нищо, разбираемо защо. Само тя би приела да го направи. Съвсем изперкала е, дори по стандартите на ловците на черни дупки. И след два часа ще отида да я посетя със следващата совалка.

– Но защо не започна с тази вест... Не, няма значение! Предполагам, че аз не бих могла да отида!

– Точно така! Няма смисъл да я подплашваме, като нашето трио се яви в пълен състав. Нужно е да проявим малко хитрост!

– Значи, очевидно, ще идеш ти!

Лило обърна глава и я погледна в очите, за да провери дали Вафа не се шегуваше. Щеше да ѝ бъде за пръв път в живота. Но лицето ѝ бе като издялано от камък, както винаги.

– Как се казва?

– Джавлин!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Необикновената Джавлин живееше в своя космолет на име „Кейворайт“, понастоящем на стоянка в космодрума на Плутон близо до площадката за излитане, а не нейде из широката равнина във Флорида, където се приземяваха космическите совалки. Лило потегли със скутер. На екрана на радара веднага пролича, че областта бе пренаселена, въпреки огромната площ, която заемаше. Работеха хиляди фабрики, електроцентрали, радиолокатори и ферми. Тук бе съсредоточена цялата тежка индустрия и по-голямата част от земеделието на Плутон. Генетичката предаде с облекчение управлението на бордовия компютър.

Скутерът се скачи със шлюза на „Кейворайт“. Лило се удиви от размерите на летателния апарат. Изкачи се по стъпките към отворения люк и влезе. Испита смущение. Космическите кораби на ловците на черни дупки обикновено се състояха главно от ракетен двигател и резервоар за гориво. „Кейворайт“ не се различаваше много от предварителните й понятия за летателен апарат от този клас, но все пак...

Бе доста по-голям. Системата за поддържане на жизнените функции, отстрани на масивния горивен резервоар, бе с аеродинамична форма поради непонятни причини и се издаваше напред като зърно на женска гърд. Лъщеше като златна поради месинговия си обков. Силуетът на цялата конструкция противоречеше на представите на Лило относно кораб за далечния Космос. Вместо безразборно свързани съставни части видя корпус, приличен на куршум с тъп, покрит с остъклена материя нос и леко заострен в другия край. Около външната обшивка на равни разстояния бяха разположени четири неголеми перки. От едната страна в права линия се виждаха кръгли илюминатори.

На пръв поглед люкът също бе обикновен, но направата му се отличаваше с пириначени уплътнителни пръстени, затегнати посредством винтове със спирална резба. Лило отвори вътрешната врата и разхерметизира скафандъра си.

Озова се в малко помещение, три пъти по-голямо от самия шлюз. Двете стени отпред бяха облицовани с червен килим, а останалите четири – с махагонова ламперия. Дълбоко кожено кресло и гравирана масичка от ебонит бяха прикрепени с винтове малко на калкан. Върху масата бяха поставени лампи в стил „Тифани“, кристални полилеи и няколко списания. Прегледа ги, най-близката дата бе отпреди двеста години!

Стаята имаше един-единствен вход, но нямаше изход! На стената, противоположна на шлюза, зееше кръгъл отвор, широк, колкото Лило да пхне главата си. Не че възнамеряваше. Седна в креслото, правейки по този начин стената временен „под“, и вдигна поглед към другия стол на „тавана“. Беше й все едно дали бе направила вярно своя избор.

Огледа се. Отсреща синееше плосък телевизионен екран на сканиращо електронно оръдие. Джавлин явно сама бе произвела кинескопа, други подобни едва ли съществуваха извън музеите! Мониторът засвети. Появи се живият образ на жена. Бе привлекателна и повече зряла, отколкото модерна. Лило рядко виждаше някоя, която поддържаше външния си вид на възраст над двадесет и пет. Джавлин изглеждаше в средата на своите тридесет години. Картината предаваше само лицето й и посетителката малко се разочарова.

– Значи искаш да наемеш моя космически кораб! – отвори уста домакинята. – Молбата ти ме изненада, признавам! Вероятно съм единствената измежду ловците на черни дупки, която би проявила някакъв интерес. Но засега не съм заинтригувана достатъчно, за да сключим сделка. Нека чуя условията ти, надявам се да са достатъчно атрактивни!

Лило беше се настроила за дълъг разговор с много заобикалки. Това бе в стила на ловците на черни дупки. Краткото предисловие я извади от равновесие.

– Ъ-ъ, мога ли да ви задам един въпрос? От предварителния разговор разбрах, че пожелавте да дойда тук, за да говорим лице в лице. Но ми се струва, че дори не мога да вляза в кораба ви!

– В момента разговаряме точно по този начин! Досега не съм си дала труда да инсталирам видеопредавателна уредба. Трябваше да дойдеш до тук, за да те видя. А сега, къде възнамеряваш да летиш? Ще ти издам един ефикасен подход към мен: карай направо! Не започвай с последното най-напред, изложи ми съвсем точно какво желаеш!

– Добре... Аз... тоест аз, жена ми и... Чакайте да започна отново! – Лило се изпоти.

Получи неприятното усещане, че Джавлин знаеше нещо компрометиращо за нея и затова я попита за истината. Може би Куинс беше й се обадил предварително и си бе развързал езика повечко.

– Аз и още двамина желаем да отлетим до горещата връзка!

– Къде по-точно? Имаш предвид предавателя на... звездата Офиучи 70? Би било доста дълго пътешествие! Предполагам, обаче, че искате да достигнете до точка в областта на най-голяма сила на приемания сигнал, произващ Слънчевата система!

– Точно така! Можеш ли да ни закараш?
– Несъмнено! А защо искате да отидете там?
– Не мога да ви кажа, съжалявам! Просто не е възможно!
– Няма значение! Човек трябва да остава верен на своите малки тайни! – Доби замислено изражение.

Лило се разтревожи. Усети, че пред нея стоеше умна, хитра личност, може би на преклонна възраст. Нямаше как да отгадае. Винаги получаваше странно усещане, когато се случеше в близост до човек, надхвърлил триста години.

– Откъде си?
– От Луната.
– Как се казват другите двама, които ще дойдат с теб?
– Катей и Вафа. А вие на колко години сте? – Въпросът ѝ се изплъзна на неволно.

– Дали да ти отговоря? – Лицето на телевизионния екран се усмихна. – Достатъчно възрастна съм, за да представлявам липсващото звено в твоето родословно дърво! Родена съм през 1979 година по стария стил. Тогава се казвах Мари Лайза Бейли. Стъпих първа на Марс, ако това те интересува! В историята на човечеството не съм оставила други значими следи.

Лило не бе сигурна дали жената лъжеше. И преди бе попадала на екстравагантни твърдения относно възрастта, но обичайно не им даваше вяра. Доколкото ѝ бе известно, вече не съществуваха хора, родени на Земята. Нашествието бе станало преди пет и половина столетия, когато науката биология била в своя зачатък. И все пак...

– Това означава...
– ... че съм най-старата сред човешката раса! Но за този факт си дръж езика зад зъбите! Не желая да стана обект на внимание от страна на масмедиите. Между впрочем, реших, че ще кача на борда и теб, и твоите спътници. За колко време ще се пригответе?

– Ъх, чакай да видя! Не мога да мисля толкова бързо! – Не трябваше да издава това пред ловец на черни дупки!

– Добре, ще ти помогна! За мястото, където отиваме, не се нуждаете от снимки или паспорти. Позволявам на всекиго от вас да вземе със себе си не повече от тридесет килограма багаж. Кога ще бъдете готови да тръгнете?

– Какво ще кажеш за утре? А ти не трябва ли...

– В такъв случай излитаме след осемдесет и четири хиляди стандартни секунди. Носете в наличност бордови пропуски. Ще си готвите и

чистите сами. Сега те напускам. Трябва да извърша някои структурни промени из кораба, за да можете вие, хората, да се придвижвате свободно във вътрешността. Ще изкъртя някои стени, ще издигна други и така нататък. Донеси шампанско, за да отпразнуваме сделката!

Екранът угасна.

* * *

– Не зная защо Джавлин отстъпи толкова бързо! – възкликна затворничката. – Престани да ме тормозиш с този въпрос! Попитай лично нея!

Тримата приближаваха огромното туловище на „Кейворайт“ с голям скутер. Всеки носеше скафандър и неголям куфар с лични вещи.

През целия ден Лило преповтори многократно пред Вафа разговора си с необичайната жена-ловец. Даде отзиви, че Джавлин бе само ексцентрична и че вероятно причината да ги вземе на борда бяха само съображения за нейно собствено забавление.

Но вътрешно я спхождаха тревожни мимолетни мисли, които не можеше да определи. На първо място също се питаше защо ексцентричката беше се съгласила. Все повече се убеждаваше, че решаващо се оказа споменаването, че бе жителка на Луната и че щеше да пътува заедно с Вафа. Безизразното лице на жената-ловец трепна, когато чу името на пазачката!

След това разговаряха за горещата връзка. Джавлин попита за точните координати на местозначението им. Защо? Може би прояви особено чувство за хумор, щом предположи, че пътуването можеше да има за цел звездата Офиучи 70? Хората бяха навлизали в Космоса на разстояние не по-голямо от половин светлинна година. Галактиката Офиучи отстоеше на седемнадесет светлинни години. На това място домакинята като че замълча и чак тогава изговори името на звездата!

Приемната бе коренно променена в сравнение с първото ѝ посещение. Стената срещу шлюза бе разрушена и нямаше столове, завинтени за стените. Помещението бе натъпкано с антични мебели. Бяха толкова много и нагъсто, че тримата не знаеха как да се промъкнат.

От другия край се появи Джавлин. Гостите я видяха за първи път, но не цялата, защото бъркотията от вещи препречваше погледите им.

– Здравейте, вие там! – извика домакинята и погледна през пролука измежду мебелировката. – Преди да се настаните, ми помогнете да натоваря тия вехтории на вашия скутер. Така ще освободим допълнително място за вас. – След това за време, по-кратко от едно мигване на окото,

тя се озова непосредствено до тях!

– Свещена майчице Земьо! Недей да правиш същото втори път! – извика Вафа.

Изглеждаше втрещена. Лило също се замая. Бе свръхестествено и не за вярване начинът, по който домакинята се промъкна през непроходимия на пръв поглед лабиринт.

Тялото на Джавлин представляваше двуметров цилиндър, изтънен в двата върха и издуващ се плавно към средата. Всеки край завършваше с две ръце. Имаше четири сгъвки – по една за нейните коляно, таз, рамо и лакът. Главата ѝ „израстваше“ от „раменната част“ под лек ъгъл. Кестенявата ѝ коса бе подстригана късо. Дрехата ѝ приличаше на тръба, ръката и ръката-крак оставаха голи.

Така изглеждаше Джавлин, ако се протегнеше. Прибереше ли ръката до тялото си, обаче, наподобяваше сгъваем нож.

Жената не просто беше се отървала от дясната си ръка и левия си крак. Лишаването от два крайника, обикновено – нозете, бе обичайна практика всред астронавтите. Бе положила усилия да изглежда „стройна“. Костите на гръдния ѝ кош, дясното рамо и левия хълбок бяха заменени с гъвкави пластмасови структури. Освен това бе премахнала левия си бъбрек, десния дял на белия си дроб и по-голямата част от червата. Лакътят и коляното ѝ бяха снабдени с допълнителни ябълковидни стави.

В резултат бе станала пластична като змия! Остатъкът от тялото ѝ можеше да се провере през дупка с диаметър двадесет сантиметра!

– Какво по-точно? – попита невинно Джавлин.

– ...!!! Това! Не обичам да ме приближават толкова бързо!

– Ще го имам предвид! А сега бихте ли ми помогнали?

Преместиха мебелите ѝ в скутера. И тримата можеха да работят по-бързо, но се заплесваха по необичайните ѝ движения. С едната ръка тя сграбчваше дръжката отстриани на люка, протягаше ръката-крак и се хващаше за мебелите, дърпаше се и се извиваше като змиорка през отвора.

– Оттук, моля! – покани ги, след като свършиха.

Последваха я тронаво поради безтегловността. Минаха през дълъг коридор, в който две стени бяха с килими, а другите две – с дъбова ламперия и месингови парапети.

– Там, отзад, са съоръженията за поддържане на живота. – Посочи. – Вашите каюти са в предната част. – Тръгна пак напред, като се отгласкваше с две ръце, което в нейния случай означаваше, че се хващаше за

перилата и огъваше тялото си в дъга, докато се хванеше с другата ръка, имплантирана на глезена ѝ. След три такива змиевидни извъртания, тя се стрелна по средата на коридора с ръката-крак напред, като гледаше назад към тях с широка усмивка на лицето. Стигна отсрещната стена, омекоти инерционното движение и изчезна зад ъгъла.

– С какво ли още ще ни сюрпризира съвременната наука! – възкликна Катей.

– Недей да злословиш! – скара му се Лило. – Тялото ѝ е много функционално! Знаеш ли, кара ме да се чувствавам някак... демоде!

– Да, но не бих ѝ завиждал, ако трябваше да се придвижва в нормално гравитационно поле!

– Доколкото схващам, тя никога не слиза долу!

Джавлин ги изчака в края на коридора пред първия от два люка. Проводи ги и мимоходом направи някои забележки относно мерките за безопасност, свързани с херметичността на кораба, които тя очакваше от тях да спазват стриктно. Влязоха в жилищните помещения.

– Съжалявам, че са толкова малки! – рече Джавлин, след като отвори вратите на миниатюрните каюти. – Но и моят кораб не се казва „Кралица Мари“! Всъщност, наложи се да преместя оттук моята колекция от марки. Двама от вас трябва да споделят една стая, при условие че никой не пожелае да спи в солариума. Настанявайте се, натоварете си багажа. Сега елате оттук!

Лило остана поразена. Не можеше да прецени до каква степен Джавлин омаловажаваше възможностите си. Например, съжали, че разполагаше само с две „гостни“, при условие че поради съображения за икономичност не трябваше да има нито една.

Помещенията бяха малки, но с ламперия, килими и разточителна мебелировка. Минаха през още две облицовани врати. Първата водеше към малка работилничка, а втората – към медицинска лаборатория. Лило хвърли поглед и на двете.

Солариумът бе най-голямата дневна стая. Там Джавлин влезе първа и продължи да се движи напред.

– Сега ще се върна! – извика. – Чувствайте се като у дома си! Кафеени зърна има ей-там! – Посочи. – А напитките съхранявам в бутилки на срещуположната стена. – Хвърли се през малка дупка в преградата към носа на кораба.

– Тук е истинска лудница! – провикна се Катей.

Лило се съгласи. Бе пропътувала билиони километри с най-различни космически кораби, но като „Кейворайт“ нямаше втори!

– Какъв е този стил? – попита го. – Ранен викториански? Или а ла „капитан Немо“? – Но Джавлин я нямаше и никои не й отговори.

Солариумът бе дълъг десет и с диаметър четири метра. За разлика от останалите обитаеми пространства в кораба тук имаше дюшеме, а това бе пълна безсмислица! При условия на безтегловност можеше да се икономиса толкова много обем. Не стигаше това, но и подът бе паралелен на корпуса на ракетата, така че при движение със запалени двигатели никога нямаше да съвпада с посоката „надолу“! Дори недосетливата Вафа го забеляза.

– Като си помисли човек, все пак някаква малка част от пътуването преминава с включени двигатели... – Въпреки това замисълът остана неясен.

Таванът бе извит и следваше външната форма на корпуса на космическия кораб. По средата преминаваше богато украсена с резба дървена греда, на която бяха закачени шест от общо дузина огромни стъклени пана. Веднага разбраха защо тя наричаше стаята на жаргон „солариум“.

Навсякъде висяха като гирлянди растения, лозници и цветя. В единия край се намираше духов орган с две клавиатури, а в другия – бавно въртящ се аквариум. Лило погледна отблизо миниатюрния воден свят и срещу лицето й стръвнво зинаха паст малки акули. Между тези две забележителности имаше много плюшени столове и дивани с инкрустирана дървена част, поръбена с месинг. Възприятията потъваха във въртоп от фино изработени детайли и изобилие от изящни заврънкулки!

Лило провря глава през дупката, където изчезна Джавлин, и се изненада. Както и подозираше, помещението отпред се оказа зала за управление на полета, но много странна. Инструментите бяха с месингов обков и показваха със стрелки, а не с цифри. Няколко други уреда изглежда изпълняваха функции на ръчно управление. До съвсем тясното пилотско кресло стърчеше дълъг лост с кристална капачка с огромни надписи „СТОП“ и „ХОД“. Чудно! Стаята бе почти празна, а навярно се намираше в самата носова част на кораба, тъй като отвъд сигурно започваше Космосът!

Отдръпна се и то – навреме, защото Джавлин влезе в солариума, но през коридора откъм кърмата. Значи тя имаше и други пътища за обикаляне из космолета!

– Изумен съм от кораба! – сподели с нея Катей.

– Наистина ли? Благодаря ти за комплимента! Аз също го харесвам! Не би могло да бъде обратното, тъй като бе мой дом в продължение на почти триста години! Основния дизайн – външния силует –

избрах от корицата на древно списание от времето преди Нашествието, даже още отпреди първият човек да бе излетял в Космоса.

– Това е чиста проба лудост – отбеляза с равен тон Вафа.

– Смяташ ли? Не мисля! Очевидно, художникът, нарисувал проекта, не е разбирал нищо от летателни апарати. Явно е опитвал да направи списанието по-продаваемо, затова рисунката му е станала по-сексапилна, отколкото съобразена с логиката. Точно това ми хареса!

– Но така не се ли утежнява много конструкцията на корпуса? – запита объркана Лило. – Ако формата не се подчинява на функцията, не страда ли ефикасността?

– Смешно! Като правило е вярно, но не чувствуваш ли поетическа жилка в душата си? Боря се със закостенели в разбиранията си инженери, още откакто човечеството основа първата колония на Луната. Станахме раса от подобни инженери! Изглежда никога няма да осъзнаем, че след като построим железопътна линия, то следващата стъпка е да я разкрасим. Изкуството напредна в достатъчна степен, можем да си позволим да заплатим за красотата с малко неудобство. Конкретно космическите кораби, предназначени за излизане в далечния Космос, все още изглеждат като коледно дръвче, което е... окачалка за шапки.

– Моля?

– Полегнало... Извинявайте, употребих архаична дума. Като си помисля, всички идеи, вложени в тази метафора, са старинни! Но „Кейворайт“ е по-малко неефективен, отколкото изглежда на пръв поглед. Щом веднъж взех екстравагантното решение да летя сама на кораб, пет пъти по-голям от необходимото, паднаха всички пречки пред фантазията ми! Например, мебелите изглеждат масивни, но не са. Дървото, всъщност, е само тънък фурнир, залепен над стандартна пенеста плоскост. Металът не е истински, а само фина метализация. Органът функционира още като клавиатура на главния корабен компютър и библиотеката, която не се вижда в момента. Аквариумът представлява част от система за рециклиране и ако рибите се чувствуват добре, то за мен важи същото. Ще се убедите сами. Много е функционално!

Лило все още таеше съмнения. Но Куинс бе говорил за тази жена със страхопочитание. За нея се носеха легенди, че била ловецът с най-много ловни трофеи на всички времена.

– Ако сте готови, ще включа компютъра на предстартово броене. Остават малко неща, за които да се разберем. Претърсих вашия багаж и разучих рентгенограмите ви...

– Какво си направила? – изрепчи се пазачката.

Лицето ѝ почервения. Джавлин я огледа от главата до петите.

– М-да-а! Не се изненадвам от твоята реакция! – отбеляза сухо. – В личните ти вещи открих няколко кристала и други компоненти, които набързо можеше да сглобиш и превърнеш в ръчни лазерни оръжия. Изхвърлих ги в интерес на безопасното, спокойно пътуване!

Вафа вкопа крака в задната преграда на помещението, присви се и подскочи към домакинята. Прелетя цялата стая с изпънати ръце, с див рев и изкривено от ярост лице. Лило понечи да затвори очи. Джавлин изглеждаше толкова малка и крехка! Жената-войник започна да се превърта във въздуха, подготвяйки се да нанесе удар в средната част на цилиндричното ѝ тяло.

Развръзката настъпи мигновено, преди някой да успее да отреагира. Джавлин се изви, огъна се на невъзможни места. Постави едната ръка на пода и се отблъсна. Обърна се и щом Вафа мина покрай нея, ѝ нанесе мълниеносен разсичащ удар по врата. Нападателята се блъсна в тръбице на органа и заплува бездиханна.

Джавлин я погледна само веднъж, след това обърна вниманието си към Лило сякаш нищо не се бе случило.

– Бих желала да узная предназначението на устройствата, имплантирани в корема и тазовата ти кост!

– Не зная за какво служат! – възкликна генетичката. – Подозирам, че може би има нещо в мен!

– Е, добре! Едното прилича на несложен радиопредавател за определяне на твоите координати в пространството. Отпървом предположих, че другото бе бомба, но размислих. Прилича повече на ампула с наркотик, задействувана от предавателя. Как мислиш?

– Сигурно е така! – Бузите ѝ пламнаха.

– Чудесно! – Джавлин явно също се чувствуваше неловко и смени темата. – Ако желаеш, отстрани ги, за която цел използвай моя хирургически комплект! Мога да ги изхвърля зад борда, ако не се сетиш какво друго да правиш с тях. – Премести поглед към Вафа, която все още висеше неподвижно във въздуха, след това се усмихна на Лило. – Двигателите ще се включат след около шестстотин секунди! По-добре е да отидеш в каютата си!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Катей и аз преместихме Вафа в една от каютите и решихме да споделим другата. Тъкмо привързахме пазачката с колан към леглото и в космическия кораб започнаха да се извършват някои преобразувания. Леглото се премести от пода на кърмовата преграда. В солариума резервоарът с рибите се изпразни.

Потеглихме с малка тяга. Ускорението бе едно джи, с каквото бях привикнала на Плутон. Умивалникът и климатичната инсталация се обърнаха на сто и осемдесет градуса. Живеехме на стената. Когато се придвижвахме, осветлението винаги избързваше пред нас и не ни заслепяваше очите.

Отвън коридорът приличаше на вертикална шахта. Летяхме вече цяло денонощие. Свикнах с измененията, дори за толкова кратко време.

* * *

Прекарвах в своите кабинни почти през цялото време. Джавлин не се вестяваше. Лило се изкачи по осемметровата стълба, която се показва от стената, и отиде в солариума. Тук обстановката не бе така задушевна, както преди. Органът висеше на тавана, на повече от десет метра над главата ѝ. Видя ново стълбище. Покатери се и мушна глава, за да огледа контролната зала. Бе празна. Предположи, че едва ли щяха да видят Джавлин, преди корабът да спре ускорението. Тя се придвижваше наоколо в система от тесни канали, където тримата пасажери не можеха да я последват.

Катей и Лило виждаха Вафа през коридора и отворената врата на каютата ѝ. Тя не благоволеше да ги посети. Само се разхождаше с нервни крачки. Затворничката също се разтревожи. Трябваше да поеме част от вината за ситуацията. Може би пазачката подозираше тайна сделка между нея и собственичката на ракетата? Щеше да направи живота ѝ непоносим!

Скучаеха. Единственото развлечение бе спането. Прекараха една бордова „нощ“, по време на която осветлението навсякъде бе намалено.

Джавлин им се обади сама след повече от двадесет и четири часа от старта. Появи се на плосък телевизионен екран, този път закрепен на тавана в каютата им.

– Може и да ме намразите, но сега е момента да се вземат важни

решения, деца! – каза тя. – Нека всички сложим своите карти на масата и разкрием скритите си мотиви. По всяка вероятност желаете да научите защо с такава готовност приех да ви взема на тази малка екскурзия?

– Имаме някаква смътна идея. Все пак, би ли уточнила! – Лило хвърли поглед през коридора.

Вафа застана до вратата и се облегна. Заслуша напрегнато.

– Да. И така, аз познавам себе си много добре. На въпроса „Защо взех вас, напълно непознатите?“, мога да отговоря: „Поради своята своенравност!“. Направих го, само защото не е в мой стил да го извърша. Когато станете на възраст колкото мен, ще започнете да се самонаблюдавате. Ще трябва да опитвате да вършите и несвойствени неща поради единствената причина, че са просто нови. В противен случай „хващате ръжда“!

– Откъде си толкова сигурна? – запита Катей.

– Не съм. Но досега с тази тактика постигнах задоволителни резултати. Трябва да бъда последна глупачка, за да изменя стила си. На въпроса „Защо искам да отида при горещата връзка?“, в смисъл с или без вас, отговорът е: „Заради интерес, възникнал през последните няколко месеца!“.

Вафа бързо се вмъкна в стаята и вдигна поглед към монитора.

– А защо се интересуваш? – попита.

– По същите причини, по каквито и вие. Всеки би се заинтригувал, не смяташ ли?

– Откъде знаеш за случая? Информацията е ограничена за малцина...

– По-големи основания имам да запитам как така знаете вие! – Джавлин вдигна вежда. – Но тая свои предположения за това. Известно ми е всичко за Връзката. Във всяко време по пътя на сигнала от Офиучи се намира все някой и друг ловец на черни дупки. Не може да се намеси и затова само слуша. Разговаряме един с друг. Възможно е разговорът да се проточи в продължение на години, но ние разполагаме с достатъчно време, тъй като не бързаме. Обществото на ловците знаеше за последното съобщение, пристигнало по горещата връзка, още преди бордът на директорите на „Старлайн“ да го бе получил. Обсъждаме го вече в продължение на няколко месеца. Загрижени сме. Затова ще направя проверка.

– Искаш да се убедиш, че преводът е точен?

– Не, не! – Джавлин се засмя. – Няма съмнение за верността на компютърния превод! Заплашват ни, така е! Единственият мотив вие да

желаете да отидете на космическата станция на „Старлайн Инкорпорей-тид“ е да се доберете до оригинала на радиограмата. Е, аз пък го съхранявам в моя компютър! От неделя до сега го проверихме пак по шест различни начина. Не сме наясно само какво означава израза „Сурови наказания!“ . Трябва да разберем. Бях... да го наречем, избрана да отида на място и да видя с очите си. Ако офиучите притежават сила, с която да осъществят заплахата си, то ние, обществото на ловците, трябва да се пренасочим към някои други купувачи на черни дупки...

Лило се шокира. Вафа се възмути.

– Просто така, а? Да се обърнете, накъдето духа вятърът?

– Горедолу...

– На кого ще продавате? – изсумтя пазачката. – На офиучите? Или на Нашествениците?

– На който и да е, стига цената да е добра!

– В такъв случай плюя на вас и цялото ви общество! Изменете на расата ни!

– Пикая на твоята раса, Свободна Земна жителке!

Лило бързо се намеси.

– Очаквате ли някакво второ съобщение? Например, предвещаващо нови наказания?

– Възможно е! Но не такава е целта на моята мисия!

– Тогава не разбирам! Какво би постигнала с подобно пътешествие?

– Дойдохме си на думата! – Джавлин се усмихна. – Зоната е необятна! Сключихме сделка да ви закарам до някоя точка по протежение на предаването от Офиучи. Може и да сте имали предвид най-близката, но не уточнихте, спомняте ли си? Сега ви предлагам да отидем на място, отдалечено на половин светлинна година от Слънцето, също в зоната на горещата връзка. Очаквам, че там ще бъде много интересно!

– Но защо?

– Ще се срещнем с офиучите лице в лице!

Вафа се зачуди, Катей се усмихна като на неумела шега. Лило остана сериозна. Тъй като я заболя вратът да се взира нагоре, последва примера на учителя и се излегна на пода, вперила очи в монитора на тавана. Сключи ръце зад главата си и зачака търпеливо обяснението.

– Вероятно проявявате любопитство относно защо считам, че местонахождението им е точно там? – Джавлин изглеждаше леко разочарована от липсата им на конкретна реакция.

– Права си! – Катей реши да го обърне на шега.

– О-кей. Обществото на ловците на черни дупки има малко по-различно виждане за проблема, отколкото ръководството на „Старлайн“. Космическата станция на компанията е разположена напречно в средата на пространството, в което силата на сигнала, идващ от Офиучи, е максимална. Стратегията им е логически издържана, тъй като съобщенията са изкривени в голяма степен. Недостатък е, че тяхното ползрение е доста стеснено, тъй като слушат от една неподвижна точка в Космоса!

Моите колеги по професия кръстосват линията за гореща връзка във всички възможни посоки, както и на различни отстояния от Слънцето. Което означава – и по-близо, и по-далече от звездата Офиучи 70 – в сравнение със станцията на „Старлайн“. Какво се случва с нас, ловците? Когато засечем сигнала, започваме да слушаме. Нашите компютри отбелязват координатите на местата, където прихващаме и изгубваме радиосъобщението.

Преди повече от столетие забелязахме странно явление, което успяхме да си обясним впоследствие. Все още не сме сигурни в своята хипотеза, тъй като данните, с които разполагаме, са получени при различни скорости на космическите кораби и в различни интервали от време. Анализирахме продължително информацията и сега сме уверени в достоверността на направените изводи.

Ще започна обяснението малко по-отдалече. Сигналът, който изпраща един лазер, представлява тесен конус. Върхът му започва от самия лазерен кристал, след което конусът се разширява постепенно. Отпървом засвидетелствувахме паралакс, тоест отместване на сигнала в пространството. От едната страна на конуса изглежда, че сигналът пристига от Офиучи 70, но когато достигнем другата страна на конуса, тя вече се е преместила! Начертахме графики на външната конусовидна повърхност. Събрахме и други доказателства. Съставихме карта на различни градиентни разрези на интензитета на приетата радиограма. И в двата случая получихме един и същи резултат: сигналът от горещата връзка не идва от Офиучи 70, както смятат всички, а от място, отдалечено на половин светлинна година от Слънцето!!! Наистина, посоката е звездния рой Офиучи! Едва ли е случайност. Офиучите са искали да си мислим, че отстоят от нас на много светлинни години. Което ни е въвело в заблуждение и сме допуснали грешки!

– Трябва да се обадя по радиото! – извика унило Вафа.

– Предвидих това! Чакай да видя дали мога да ти услужа, телефонният номер на Туийд бе някъде тук из моите файлове...

Вафа смрази с поглед двамата си спътници. Лило тъкмо понечи да

протестира, но Джавлин я прекъсна.

– Те не са ми казали нищо. Проверих записите на телефонните ти разговори, които си водила, преди да се качиш на борда, и установих, че си се обаждала многократно до Луната. Бях сигурна, че си членка на Партията на Свободните Земяни и ти го потвърди преди минута. Изпълняваш сякаш заповеди и не мислиш самостоятелно! На кого друг би могла да се обадиш, ако не на шефа си?

– Това не е твоя работа! – викна Вафа. – Предиизвикваш ме. Ние наехме този космолет и...

– Не ти ли е хрумвало, че не бива да държиш такъв език на своя капитан? В случай, че не си забелязала, контролирам напълно кораба си. Дори не можете да проникнете в залата за управление на полета! Можеш да пхнеш главата си, но не и тялото! „Кейворайт“ ще лети, накъдето аз заповядам, а ти ще си затваряш устата от сега нататък, ако желаш да не намаля порцията кислород в каютата ти!

Лило скочи на крака и смуши силно Вафа в ребрата. Пазачката не й се озъби, което показваше колко много бе израснала през последния месец в разбиранията си за ситуацията.

– Ние все пак трябва да направим наново своите сметки – каза Катей. – Удълженото пътуване, за което спомена, ще изисква по-големи разходи, а никой от нас няма толкова пари в наличност! Наистина Туийд трябва да ни разреши!

– От една страна си прав, от друга – грешил! – отвърна спокойно Джавлин. – Осъзнайте, че положението ви е коренно различно. Зная причината за присъствието на Вафа! – Направи гримаса. – Единствено тя е лоялна на бившия президент на Луната! Ако трябва да се доверявам все още на инстинктите си, вие двамата не сте! Е, дотук! Не намирам оправдание за робството, а от друга страна няма да се подчинявам на заповеди на някого си, отдалечен на шест билиона километра! Свържи се с шефа си, но няма да го питаш за каквото и да било. Ще му продиктувам моите условия! Слушай внимателно, защото не желая да повтарям!

Предай му: „Космическият кораб «Кейворайт» се отправя към предавателя, осъществяващ горещата радиовръзка.“ Тук можеш да включиш обяснението, което ви дадох. Той е умен. Ще се досети. „Ето защо разходите за пътуването ще възлязат на сума, четиристотин пъти по-голяма от първоначално дискутираната. В скоро време от катапултната площадка на Плутон ще бъде изстрелян дроунтанкер с гориво, който за кратко време ще развие ускорение девет джи. Ще се стикова с нашата ракета след двадесет милиона секунди. Без извършването на тази

маневра не бихме имали достатъчно гориво за обратния път. Известно ви е, че този тип космически танкери са предназначени за еднократна употреба. Това е причината за драстичното увеличение на цената.

Ако вие, господин Туийд, желаете да бъдете представяван на тази експедиция, депозирайте на моята сметка в банка «Лоуел» сумата, която моите банкери ще ви съобщят. В случай, че откажете да платите, интересите ви ще се считат за анулирани, а корабът ще продължи по предначертания курс. Ще поканя вашата агентка Вафа да се завърне самостоятелно и ще я изхвърля зад борда. Подписано от Председателя на «Асоциацията на ловците на черни дупки» със седалище в Лоуел – факт, който можете свободно да проверите.“

– Не можеш да искаш това от мен! – Вафа стисна юмруци до потичане на кръв, вените на врата ѝ се издуха.

Катей изглеждаше напълно удовлетворен. На Лило ѝ се искаше да ликува, но бе още рано. Докосна леко пазачката по рамото. Ако тя избухнеше, можеше да се окаже фатално!

– Слушай, Вафа! – изшептя. – Трябва да действуваш в посока на най-доброто за интересите на Туийд, нали! Не прави, което ти е на ума! Пусни ме! – Захващането на ръката ѝ се поотхлаби за момент.

Учителят дойде съвсем близо до тях и прошепна:

– Права е! Сдържай се! Премисли! Наистина, Джавлин изненадва шефа, но пък му предлага добра сделка! Освен това ще те лиши от живот, ако не привикнеш да ѝ се подчиняваш, а и Туийд няма никога да достигне офиучите и не ще узнае намеренията им...

– Не може да ме убие! Тази капризна, недоразвита малка...

– Разсъди, преди да кажеш нещо необмислено, Вафа! Корабът е неин. Дори не можеш да проникнеш в стаята ѝ! Нямаш и оръжие, а с какви средства разполага тя, можем само да гадаем. Спомни си, че тя те победи с голи ръце! Преглътни гордостта си и приеми нещата, каквито са. Правиш го заради Туийд, запомни!

Бавно и мъчително Вафа пусна ръката на Лило. Раменете ѝ хлътнаха. Свлече се на пода и се хвана за главата.

Генетичката вдигна поглед към екрана и безизразното лице на Джавлин. Излезе в коридора, изкачи се по стълбата и влезе в солариума. Там светна друг екран, досами краката ѝ.

– Благодаря ти от сърце! – промълви тихо и сълзи покапаха от очите ѝ.

Дори не си направи труда да ги избърше.

– Няма нищо! Все някога трябваше да изясним отношенията си!

– Още не е свършило! Точно за това исках да те попитам. Хрумна ми, че можеш да изхвърлиш всички ни в Космоса... след като получиш парите...

– Няма да го направя! – Джавлин сви рамене. – Трябва да рискувате! Не бих спестила пътни разходи по този начин! Не е в стила на ловците на черни дупки! Няма да разваля договора! Споразумяхме се да ви закарам на горещата връзка и ще го изпълня!

– Но защо?

Джавлин малко се обърка.

– Ще срещнем извънземна цивилизация, може би. Струва ми се, че лично аз не съм много лоялна към човечеството. Затова не е редно да отида сама. Стори ми се, че съм длъжна да взема със себе си и представители на човешката раса. Ако мога!

Лило прихна.

– Представители! Ловец на черни дупки, убийца, учител, лишен от професионални права, и осъдена на смърт престъпничка.

– Ти ли си такава? Ще трябва да ми разкажеш за себе си, но някой ден по-нататък! Ще разполагаме с много време!

Лило се задави от ридания. Пареше я нужда да сподели с някого болката си. Не можа да разкрие сърцето си на Катей, може би щеше да успее с Джавлин!

– Ами Вафа? – изплъзна ѝ се неволно.

– Не зная. Ще я взема с нас, ако се държи добре. Но не бих счела, че съм прекратила договора с Туийд, ако ми се наложи да я убия като бясна кучка, в случай че заплаши сигурността на кораба!

– Значи, такава била работата! Загрижена съм за нея! Тя не умее да разсъждава абстрактно. Отвлечени понятия като добро и зло мога да ѝ обясня само като изгодно или обезпокояващо за Туийд! Ако я убиеш, бившият президент ще загуби. По дяволите! Защо ми трябва да се опитвам да я спася? Толкова пъти се е заканвала да тури край на живота ми! Вече е застреляла две от моите клонинги!

– За да я унищожиш, просто остави събитията да се развиват от само себе си – отбеляза Джавлин. – Започне ли конфликт с мен – това ще бъде края ѝ. Какво мислиш?

– Права си! – Лило въздъхна. – Не зная дали мразя да видя смъртта ѝ или се страхувам да не си отида от този свят, преди ти да се отървеш от нея. Ситуацията е взривоопасна! Знаеш ли какво измислих! Вафа не е способна да не се подчини на директна заповед на Туийд! Към твоего послание към бившия президент прибави още едно изискване. Да ѝ

заповяда да не наранява нито теб, нито мен или Катей. Така ще бъде психически облекчена, че е освободена от обязаностите си да ни пази. Той трябва изрично да наблегне на факта, че тя е неговата единствена представителка на кораба и че всичко зависи от нея. Необходимо е да се върне жива, за да може да му докладва, следователно нека живее мирно и тихо сред нас!

– Съгласна съм! Тогава тя дали ще постъпи по очаквания от нас начин?

– Убедена съм! Ще се успокои и ще приеме новата си роля. Туийд също ще се съгласи. Не ще остане доволен, но пък няма друг избор, нали?

– И аз виждам развоя на събитията в този план! – рече самодоволно Джавлин.

Лило се усмихна плахо. Най-сетне посмя да повярва, че бе свободна! Бе затворена зад стените на космическия кораб, но живееше на свобода!

– Между впрочем, колко време ще пътуваме?

– Още около триста милиона секунди.

– Колко прави обърнато в стандартни земни месеци?

– Приблизително сто и двадесет. Или кръгло – двадесет години!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Можехме да стигнем Посейдон за много по-кратко време. Дори ако влачехме на буксир цялата ми спасителна капсула от Пръстените на Сатурн с помощта на космическия влекач, който Катей беше откраднал. Космолетът бе извънредно мощен. Бе пригоден да тласка микроскопични черни дупки с минимум енергия.

Забавихме се, защото трябваше да приближим целта в определено време и под точно изчислен ъгъл. Възпрепятстваха ни взаимното местоположение на Юпитер и Сатурн в момента на старта ни, високата орбиталната скорост на Посейдон и въртенето около оста му.

Никога не се бях замисляла как да нарека скалата, в която бях скрила моята капсула. Когато доближихме съвсем астероида и угасихме двигателите, Катей предложи да я назовем „Отмъщение“!

* * *

Космическият влекач застина на петдесеткилометрова стационарна орбита над астероида Посейдон. През илюминатора се виждаше с просто око малко, сивкаво парче скала. На екрана на локатора, обаче, се открояваха повече подробности. Различаваха се тъмна, неравна повърхност и неголям купол, в който бушуваха адски сини пламъци.

Лило си спомни последния път, когато видя Парамитър-Солстис. Помоли ги да я придружат, въпреки че това бе немислимо. От една страна възнамеряваше да напусне пределите на Слънчевата система, а от друга – ако двамата с Катей успееха да осъществят замисъла си, нямаше да има време да оставят симбионтките на безопасно място. Съжали, че жителките на Пръстените нямаше да присъствуват на пускането в действие на техния план.

„Дано успеем!“ – самоуспокои се и преглътна нервно.

* * *

– Текаат последните десет секунди! – предупреди възбудено Лило.

Беше се вързала с жици към компютъра и следеше действията му чрез камерите на „Отмъщение“. Навигационната компютърна програма измени леко курса. Корабът потръпна от краткото запалване на помощните реактивни двигатели. Приближаваха целта с шеметна скорост, което Лило почувствува само благодарение на осъществяваната си мозъчна

връзка с бордовия хардуеър. Екранът светна яркосребристо и угасна поради повреда на фотокамерите от страхотния удар.

– Улучихме! – каза спокойно и извади куплунга на компютъра от контакта на главата си.

При последната маневра хвърлиха спасителната капсула „Отмъщение“ във формирания от нулевото поле купол, задържащ черната дупка. За части от секундата цялата скала се превърна в лава, горещи газове и плазма. Последва експлозия.

Едновременно с взрива черната дупка започна да поглъща разтопената скална субстанция. Относителната разлика на гравитационното привличане причини свиването и разпадането на материята, намираща се най-близо до центъра на черния микрообект, и започна да я въвлеча в бездънната си яма, като компресираще веществото, при което се отделяше енергия. Подир първоначалния разпад останалото вещество също изпита огромната сила на привличането, но и част бе изблъскана извън видимия хоризонт под въздействието на налягане, създадено от атомните реакции. Бързото изхвърляне на материя предизвика експлозия и деветдесет процента от масата на „Отмъщение“ излетя във от пределите на гравитационната орбита на Посейдон. Остатъкът претърпя нов цикъл свиване и разпадане.

Нулевото поле с форма на полусфера остана незасегнато. Бе предвидено да издържа при всякакви ситуации, които човешката раса можеше да предизвика. Ето защо реактивната тяга, създадена от изхвърлянето на „Отмъщение“ извън орбита, разтреса цялата огромна маса на астероида, без да нанесе други видими щети.

Лило съсредоточи вниманието си върху генераторите, формиращи електромагнитното поле. Единственото слабо място в плана на Парамитър-Солстис бяха именно тези устройства. Те удържаха въздействието на черната дупка. Не бе известно дали щяха да издържат на натоварването, причинено от внезапното ускорение вследствие на експлозията. Ако генераторите се повредеха, черната дупка щеше да започне да потъва навътре в Посейдон, поглъщайки всички съоръжения под нея. В такъв случай бяха се подготвили да опитат да уловят микродупката от другата страна на астероида.

– Не виждам раздвижване, а ти? – запита Лило.

– И аз. Изглежда, генераторите издържах!

През няколко секунди последваха още, по-малки експлозии. Разтопените останки от скалата се свиха до размери, при които ядрената реакция започна да протича в равновесие. В синия електромагнитен купол

сега грееше гореща, бяла звезда с диаметър около метър и по-ярка от Слънцето.

– Нека позачудим астрономите с новия природен феномен! – пошегува се генетичката и включи радиото. – Чувате ли ме там, долу? Ей, Вафа, слушаш ли ме?

За известно време не дойде никакъв отговор и тя повтори няколко пъти повикването. След малко долетя мъжки глас.

– Кой е там?

– Тук е Лило! Идвам от света на мъртвите! С мен е Катей! Върнах-ме се с вашия кораб и ви донесохме подарък! Надявам се, преди малко почувствахте изненадата! Има ли ранени?

– Не зная! – Гласът на Вафа звучеше раздразнено.

Тя потръпна. Бе първият ѝ контакт с мъж-войник. Разбра, че охранникът не го бе грижа за затворниците.

– Какво смяташ да постигнеш, между впрочем? Знаеш, че не можеш да ни убиеш, каквото и да предприемеш! В най-добрия случай би затрупала неколцина от нас, което вече се е случвало, но нашите скафандри ще ни защитят, докато някой ни се притече на помощ. А ние си помагаме един-друг! – Гласът звучеше властно като на човек, свикнал да му се подчиняват.

Все пак долавяше се и нотка на несигурност.

– Много добре знае, че не си глупава! – ободри я Катей. – Понякога човек изпада в истерия и недооценява надвисналата опасност!

– Може би си прав! – прошепна Лило. След това каза гласно в микрофона: – Вече променихме орбитата на Посейдон! Свършено е и нищо не можете да направите! Погледнато отгоре бе много атрактивно, уверявам те! Само след няколко минути хората по цялата Слънчева система ще се чудят и маят какво става тук! Сещаш ли се каква ще е развързката? – От другата страна настъпи продължително мълчание. – Преди прибързано да се консултираш с Туийд, нека ти кажа някои нещица. Планът ни е прост. Всички ще опитат да си обяснят. Ще предположат, че Нашествениците кроят нещо. Наблизо е Юпитер, не забравяй! Няма да посмеят да изпратят кораб, за да проверят. Попитай шефа си дали ще се съгласи с мен! – Отговор не дойде и Лило продължи: – Обръщам вниманието ти на факта, че на наше разположение има мощен радиопредавател. Несъмнено, бившият президент е прекарал не една и две безсънни нощи, разтревожен от мисълта какво ли сме си наумили с учителя! Той вероятно е готов да изпрати веднага ракета в случай на провал тук, на тази база. Чудесно! Но нека го попитаме следното: „Колко време иска

да купи от нас?“.

– Обясни ми по-подробно, моля!

– Смятах да го направя. Най-напред ми отговори ти! За колко време можеш да се свържеш с Туийд по радиото, да разговаряте и да получиш отговора му, без да броим деветдесет и шест минути, дължащи се на забавянето на сигнала, вследствие на изминатото голямо разстояние? Не се колебай! Дай ми незабавен отговор! – Катей бе наблегнал на важността именно на този момент.

Според него Вафа не бяха много умни или пък добри лъжци. Затова не трябваше да им се дава достатъчно време за обмисляне. В случая за бунтовниците работеше фактът, че отвориха дума за рутинна дейност, а именно – получаване на заповеди от Туийд.

– Е, аз...

– Отговори веднага! Животът на Туийд зависи от бързата ти реакция! Не ни карай да се съмняваме в твоите думи!

– С него комуникирам, като закодирам моето съобщение и го изпращам с помощта на лазер до сателит, висящ на стационарна орбита над Луната. Там сигналът се ретранслира, за да не бъде засечена посоката му. Поради тази причина забавянето днес ще бъде деветдесет и седем минути. След това връзката става по-бърза. Обикновено не съм чакал повече от три минути за директно свързване с него.

– Много добре! А сега нека направим следната сделка. Катей и аз сме загрижени за съдбата на хората под твоя опека. Съзнаваме, че ако ти заповядат, те ще бъдат убити. Реши ли, Туийд би могъл да издаде такава заповед! – Лило дори и сега не вярваше на подобна възможност, но се довери на Катей, който явно познаваше бившия президент по-добре. – Обърнете внимание на шефа си, че такава алтернатива би била извънредно глупава!

С помощта на нашия мощен предавател възнамеряваме да уведомим обществеността на Осемте свята за всички факти, свързани с Посейдон. Ако властите хванат Туийд, ще го осъдят на „вечна смърт“!

В разговора си с него наблегнете на момента, когато ще започнем радиопредаването. Сега внимавай! Ако постъпи съобразно нашата воля, ще задържим компрометиращата емисия в продължение на един стандартен месец. Очевидно е, че ние също нямаме интерес да правим публично достояние нашето пребиваване на Посейдон, тъй като до един сме във от закона, в това число и вие, пазачите. Който и да е кораб от Осемте свята, достигнал нашия астероид, ще ни екскутира незабавно!

Затова нека работим съвместно в посока на нашите взаимни

интереси. Нуждаем се от време, също и бившият президент. Но освен това имаме нужда и от гаранции, че хората под нас няма да попаднат в касапница. – Пое дълбоко дъх. – Условията ни са следните: Туийд трябва да издаде заповед до всички Вафа, твои клонинги братя и сестри, да напуснат станцията и да се съберат на открито пространство, отдалечено поне на километър от най-близкия вход. При това – невъоръжени. Преди да излезете, дезактивирайте нулевата бариера, препречваща достъпа до спалните ви помещения. Найоби и Виджей ще влязат там и ще се убедят със собствените си очи, че вътре не се е скрил никой...

– Току-що научих, че Виджей е в неизвестност – пресече я мъжът. – Повидимому е затрупан по време на ядрените експлозии. Налице е само Найоби.

– Е, добре. След като тя влезе във вашите стаи и види, че се отдалечавате от станцията, ще ни уведоми. Тогава ще се приземим и ще ви вземем като заложници. По-нататък Туийд трябва да ви заповяда в присъствието на Найоби и още някой, когото тя избере, вие да не наранявате никого сега и за в бъдеще!

В замяна ти и твоите братя и сестри-клонинги ще им бъде разрешено да живеят, при условие че се придържат към получените заповеди. Бившият президент ще разполага с точно един месец да се скрие на Луната и да мине в нелегалност.

– Какви гаранции можем да получим, че вие ще удържите на думата си и няма да ни убиете? – попита Вафа.

За пръв път гласът му прозвуча разтревожено и Катей шляпна весело Лило по рамото. Тя му отвърна с усмивка.

– Очевидно, не можете да бъдете напълно сигурни. Ще ви се наложи да повярвате на обещанието ми. В противен случай, тоест ако нараните затворниците или ако тук дойде кораб от Осемте свята, ви чака сигурна смърт. Разберете, ще излъчим съобщението, само ако ни се наложи. Ако Туийд не приеме нашите условия, което е равносилно хората долу да бъдат избити, ние няма какво да губим. Ето как вие също получавате шанс да оцелеете.

За бившия президент съществува единствена разумна възможност. Разполага точно със сто и петнадесет минути, считано от момента, за да удовлетвори нашия ултиматум. Не чуем ли до това време гласа на Найоби, започваме радиопредаването.

– Вече подготвяме съобщението! – обади се Вафа. – Само един въпрос! Как да разбера, че сте извели Посейдон извън орбитата му? И какви доказателства за това да дам на шефа?

– Хм! Мисля, че не мога да ви докажа, че не бльфирам. Но с това положението не се променя! Предаването в ефира започва след вече сто и четиринадесет минути!

– Много добре! – Последва тишина. – Все пак подозирам, че казваш истината. Почувствавахме страхотен тласък!

Лило приседна назад в креслото си. Чак беше се изпотила. Погледна Катей с надежда да чуе одобрението му.

– Как се справих?

– Никак не бе лошо. – Изглеждаше замислен. Току-що осъзна, че при неблагоприятен развой на събитията двамата бяха обречени. Освен това там, долу се намираше и синът му Кас. Не можеше да му помогне. Всичко зависеше от волята на бившия президент. – Какво ще стане, ако Туийд реши събитията не в наша полза? Сега почти съжалявам, че се набъркахме в тази каша, въпреки че инициаторът бях аз! Чувствувам... непосилното бреме на отговорността!

Генетичката се пресегна и леко го докосна. Тя не рискуваше толкова много. Въпреки това разчиташе, че планът им щеше да успее. Първоначалната ѝ антипатия към учителя беше се изпарила, когато започна да мисли еднакво като него и интересите ѝ се преплетоха с неговите. По време на пътуването от Сатурн станаха интимно близки. Зачака с нетърпение да се запознае със сина му, за когото узна, че бил най-добрият приятел на предишното ѝ „аз“. Надяваше се и тя да спечели благоразположението на момчето.

– Не може да се измъкне! – успокои го. – Премислихме всички възможности милион пъти!

– Зная. Опасявам се само да не е приготвил предварително някакъв трик.

– Виж какво. Когато Туийд получи неочакваното съобщение от Вафа, ще разполага с два часа. Ще вземе решение за две минути. Четиридесет и осем минути пътува отговорът му дотук. Следват още толкова, за да може сигналът на нашето радиопредаване да достигне Луната. Той е обществено значима фигура. Полицейските компютри знаят по всяко време местонахождението му, тъй като е потенциален обект на нападение. Ако той се изплъзне бързо от поглед, без да го забележат, компютърната машинария ще започне да го издирва след точно шестдесет секунди.

– Сигурно си е подготвил резервен вариант. Знаел е, че мога да се върна всеки момент с мощен предавател на мое разположение и желание да извадя на показ кирливите му ризи!

– Но е предвидил, че няма да го направиш! Чувствувал се е достатъчно сигурен, защото твоите действия срещу него биха причинили смъртта на сина ти...

Катей се разтресе от вълнение и Лило го погали по раменете. Кабината за управление на полета на космическия влекач бе твърде тясна, дори за да се обърнат с лице един към друг, но тя успя да го целуне по бузата.

– Туийд няма избор! – възкликна Лило. – Ако не приеме нашия ултиматум, ще разполага само с два часа, за да потъне в нелегалност. Но с мащабното търсене, което ще предизвикаме, няма да успее да се скрие!

– Но дори да не приеме условията ни, дали да излъчим радиопредаването? – Катей се мятеше в агония.

Сто и двадесетте минути щяха да протекат мъчително бавно.

Лило не отговори. Вече не контролираха ситуацията. Изгубиха контрол, още когато „Отмъщение“ избухна в пъкъл на черната дупка. Ако до два часа не получеха потвърждение от Найоби, това означаваше, че Посейдон щеше да се превърне в масова гробница.

И тогава нищо не можеше да ги спре да си отмъстят чрез излъчване на радиопредаването.

* * *

Туийд имаше обичай да се мярка често на обществени места в град Кинг, а и това занимание му харесваше. Големият плакат с лика му на булевард „Кларк“ бе любимо място за разходка на повечето от бившите му избиратели. На времето президентът се разхождаше уж безцелно и с приятелска усмивка сред тълпата и потупваше по гърба всички свои доброжелатели.

Но понякога любовта на хората се налагаше да се държи на ръка разстояние. Политикът трябваше да дружи с простолюдието, за спечели всички мандати по време на изборите. Но от друга страна имаше нужда да се движи необезпокоявано. Всеизвестно бе, че шапката му изпълняваше специални функции. Щом я грабнеше в ръка, хората свободно можеха да разговарят с него. Ако я нахлупеше, всички разбираха, че бе зает с общественополезна дейност.

С шапка, смъкната ниско над челото, шефът Туийд изтрополи надолу по централните коридори, подобно на разярен носорог, като разпръскваше сини кълба дим от пурата си.

Вървеше бързо и завиваше зад ъглите с тромавата грациозност на космически влекач на черни дупки. Напредваше неотклонно към

безлюдните части на града. В края на глуха отбивка на отдалечен от центъра коридор, той отвори замаскирана от човешки поглед врата, като удостовери самоличността си с натискане на палеца си върху фотоклетка. Влезе в малка стая и залости след себе си. Докосна бутон и помещението започна да се спуска бавно в дълбините на планетата.

Мъжът съблече раираното на черни и сиви ивици сако, шалварестите панталони, кожените обувки и белите гети. Скоро се изправи чисто гол сред купчина от дрехи. Бос се оказа с девет сантиметра по-нисък, но все още можеше да мине за внушителен.

Направи нещо на лицето си и увисналата му долна челюст провисна още повече, падна и той я улови с ръце. Изкуствената тъкан бе топла при допир. До преди малко бе поставена на границата между живата и мъртвата кожа. Хвърли трептящата материя върху облеклото и тя попадна върху цилиндъра му във вид на кюнец, който бе носил в продължение на петдесет години. Шапката се сви по размери.

За миг той остана прав с втрънен в купа поглед и се разтресе от нервен тик.

– Не! – извика тихо. – Това не е краят, а само незначителна пречка!

Облегна се назад на стената и изчака да мине моментната слабост. Зарови лице в ръце и още късове пластмасово месо се откъртиха и паднаха. Накрая вдигна глава. Чувството му за ясна цел бе се възстановило, сега бе съвсем различен човек. Беше се разделил с тридесет години от привидната си възраст, както и с фините бръчки и издатини по лицето си, които го определяха като същество от мъжки пол. Сега бе станал двуполов, голямото му шкембе не можеше да скрие факта, че нямаше полови органи. Две подутини на съответните места на гръдния му кош можеха да принадлежат на жена или много дебел мъж.

Изпъна се. С мокър, плъзгащ звук от тялото му се откъснаха двадесет и пет килограма пластмасово месо и коремът, краката и ръцете му станаха по-тънки. Женският бюст щръкна над плоска коремна част, която не бе виждал в продължение на половин столетие.

Сега Туийд външно приличаше на жена, но внимателен оглед на лабиалните му гънки, скрити под триъгълника на срамните му косми, щеше да разкрие липса на влагалищен отвор. През тялото му не циркулираха никакви хормони, които биха могли да го отклонят от неговата заветна цел. Беше се решил на безполов начин на живот твърде отдавна, но никога не бе съжалявал за избора си. Първата стъпка при придобиването на нова самоличност винаги ставаше козметичната хирургия, стигаща до крайност. Като начало включваше се и промяна на пола.

Последното не бе достатъчно, за да заблуди компютрите на контролно-пропускателните пунктове, но бе важна първа стъпка. Направи я за рекордно кратко време, тъй като беше я подготвил отдавна в случай на извънредна ситуация като настоящата.

– ... като настоящата... – промърмори.

Отново го обзе слабост. Люшна се и едва не падна на хлъзгавия под. Пластмасовото месо беше се разтворило, също и дрехите. Водата и сивата утайка от разрушаването на органичното вещество потъгна във водосточната инсталация, монтирана на пода.

През вътрешния му поглед преминаха като на кинолента годините, когато животрептящият образ на бъдещата освободена и обновена Земя завладя съзнанието му за първи път. Знаеше, че някои го считаха за използвач, който се носеше на гребена на вълната на общественото недоволство, формирана в продължение на векове. Но всъщност бе искрен.

Бе до такава степен предан на избраната кауза, че своя единствен невръстен син отгледа и възпита с инстинкти на убиец, подчиняващ се само на неговите заповеди, независимо от какво естество бяха те. Беше се заровил в продължение на години над древни книги, но в крайна сметка успя да създаде истински войник! Методите, използвани във Военноморските сили на Съединените щати и Съветската Червена армия бяха свършили добра работа, съвместно с лекарствената терапия и поведенческата психология. Вафа не го разочарова. Само дето неговите клонирани братя и сестри представляваха скучна компания!

Предстоеше да избухне скандал, но какво от това! След отсрочката от един месец щеше да излезе на бял свят фактът, че Туийд бе изчезнал. Хората щяха да го дирят, компютърните търсещи програми щяха да затягат обръча около него – най-напред загрижени за неговата безопасност. Въпросите щяха да се нароят, някои негови задкулисни деяния може би щяха да станат явни. Вафа щеше да бъде първият му провал, но щяха да последват и още. На Луната живееха още двама Вафа и нищо на света не можеше да ги спаси от смърт!

Започна да обмисля почти непостижимата цел да се върне към нормален живот и да стане жителка на някой град, регистрирана в архивите на Главния компютър. Не можеше да се появи отново под името на шефа Туийд. Трябваше да се свре между цепнатините на интегралните схеми на неумолимите компютърни мрежи – орисия, на която бе обрекъл до живот шепа осъдени каторжници с единствен шанс да работят като роби за него. Можеше да го постигне. Партийни членове заемаха ключови позиции при повечето от мощните компютри. Но за това трябваша

месеци!

– Спънката е преодолима! – ободри се той/ тя.

Но защо направи такъв пропуск? Неговото/ нейното ново лице се намръщи при спомена за фактите. Все още имаше време да отмени заповедта, дадена на Вафа на Посейдон, но то бързо изтичаше. „Лило!“ Бух на юмрук в стената с изкривено от злост лице.

Туийд допускаше, че бе възможно някой от затворниците да се измъкне на свобода. Преди няколко месеца дойде съобщение от Плутон. Бившият президент се раздразни до крайност, но нямаше избор. А сега последва нов удар и то – отново от Лило! Но коя? Учителят Катей беше освободил пилота на космическия влекач и той бе паднал на повърхността на астероида. Бе дал уверения, че нападателят бил сам на борда, когато завзел кораба, а генетичката била паднала или в черната дупка, или на Юпитер. Как бе възкръснала?

Туийд си спомни, че затворничката си бе построила спасителна капсула на Пръстените на Сатурн. Може би тук бе ключът на загадката! Онази Лило сигурно бе умряла...

Стисна комуникатора в ръка, готова да се свърже с радиорелейната станция и да заповяда на Вафа да избие всички. Тази мисъл ѝ доставяше сатанинско удоволствие. Постапи палеца си на бутона.

Два часа! Щяха да изминат сто и двадесет минути, за да стигне заповедта ѝ до Посейдон. След още толкова време въстаниците щяха да разтръбят новината за каторжния лагер на астероида в орбитата на Юпитер и полицията щеше да се впусне по дирите на бившия Туийд. Можеше ли да рискува? Беше се подготвила по начин, който Лило и не подозираше. Промяната на пола изменяше телесната миризма, което можеше да обърка властите за три или четири часа.

Но при условие, че никой не тичаше по петите ѝ! Ако дадеше заповедта на Вафа сега, преследването щеше да започне само след два часа! И буквално щяха да дишат във врата ѝ. Потърка палец по бутона, осъществяващ радиовръзката.

Не! Имаше нужда от поне няколко дни, докато излезеше извън обсега на преследвачите си. За четири дни или за два – ако извадеше късмет – щеше да се превърне в дама със съвсем нова самоличност и генеалогично дърво, започващо отпреди седемдесет години и надлежно съхранено в банките данни на компютрите на Луната. Туийд умря, но жената, в която се превърна, жадуваше да отмъсти за него. Мъстта щеше да струва скъпо! Трябваше да се съобразява и мисли в перспектива. Можеше да се появи на публично място чак след две или три години. Щеше

да бъде друга личност, но нямаше да отпочне съвсем от нулата. Партията на Свободните Земни жители щеше да просъществува и тя щеше пак да я оглави!

Комуникаторът падна на пода. Вратата на стаята-асансьор се разтвори. Една чисто гола жена излезе и забърза по коридора. Предстояха й важни дела...

* * *

Навалицата бе претъпкала столовата малко над технически допустимото, въпреки това множеството не изглеждаше многолюдно.

На Посейдон липсваха просторни места за срещи. Вафа разпръскваха групи, по-големи от десет човека. Съществуваха огромни мъртви пространства, но нямаше време да бъдат култивирани. Първото събрание се проведе в подобна скална пещера, но на хората не им хареса да стоят непрекъснато с включен нулев скафандър, без да виждат лицата си.

Затова избраха столовата, но тук също бе неудобно. Трябваше да седнат равномерно по периферията на въртящия се цилиндър, така че високоговорителите да звучат точно над главите им. Хората се извъртаха, за да чуят по-добре, и скоро ги заболяха вратовете.

– Обещахте ми две седмици! – оплакваше се Виджей. – Направих най-доброто, на каквото съм способен. Ако ми дадете още четири дни или дори само три, то аз...

– Всички разбираме желанието ти да ни построиш най-добрия ракетен двигател! – срязва го Катей. – Но нали спомена, че настоящата конструкция е годна да функционира задоволително...

– Но гарантирам, че в най-добрия случай ще действа само няколко месеца. След това ще трябва да...

– Послушай ме, без да ме прекъсваш...

– Все още съм облечен с властта на вашите пълномощия, нали?

Лило се сви на стола си още повече. Събранията я отегчаваха. Защо Катей просто не му креснеше да замлъкне и да му определи краен срок за довършителните работи? „Защото е по-добър ръководител от мен!“ – реши тя. Признаваше безспорните му ръководни качества. Даже когато я предложиха за лидер, тя даде отвод. А учителят засега се справяше отлично. Бе успял да прокара всяко решение, което му бе възложено от групата съветници, които всъщност не можеха да го изпълнят без неговата намеса. В крайна сметка извършеното изглеждаше справедливо в очите на всички. Ако той не бе способен водач, то кой ли можеше да

бъде!

Лило никога не си бе представяла, че да се накарат осемдесет човека да уеднаквят мисленето си, бе значително по-трудно от победата над Туийд!

Ракетната установка бе готова, независимо от увъртанията на Виджей. Той бе влюбен във фината машинария и съоръжението, което бе сглобил криво-ляво, обиждаше чувството му за съвършенство. Но най-важното бе, че двигателят работеше и можеше да ги изведе извън обсега на евентуална потеря. А това бе критичният момент, както изтъкна убедително Катей още веднъж.

– Туийд знае, че ако сега отстъпим и му дадем още един месец, после ще бъдем съгласни и на още два и така нататък. Няма да спечелим преимущество, ако просто го злепоставим. Зная, че измежду вас има малцина, които лелеят да направим точно това, но ви напомням, че нашето малко общество от поставени извън закона все още не е прескочило трапа. Вие, които мразите Туийд най-много от всички, знаете по-добре от останалите, че ако бившият президент може да ни победи само с предателство, основано на чиста злост, той ще го направи! Ето защо още от самото начало запланувахме да потеглим след не повече от десет дни! Зная, че ви е трудно да удържите решението си... – Чу се хор от одобрителни възгласи. – ... но ние току-що започнахме да завоюваме свободата си! След броени часове ще успеем да припалим реактивния двигател и щом веднъж стартираме, нашият шанс за нов живот ще расте с порядъци с всяка изминала минута!

Лило престана да го слуша. Огледа неспокойните лица на събрали-те се. Не познаваше мнозина, въпреки че повечето проявяваха влудяващия навик да предлагат приятелството си въз основа на своето познанство с мъртвия й клонинг. Усмихна се на Кас, седнал на шестдесет градуса спрямо извивката на вратата. Досега той се оказа един от малкото, които не разчитаха на личните си отношения с предишното й „аз“. Явно, възнамеряваше да изгради връзката им от самото начало. Ако това бе така, то тя щеше да положи усилия да се сближи с него като по-голяма сестра.

Пред нея, притиснати плътно един до друг, седяха жените и мъжете-Вафа. Бяха общо осмина, не чак толкова много, колкото първоначално допускаха, но представляваха сила, с която трябваше да се съобразяват. Деветият от групата им бе загинал при линч, което всеки би определил като първа криза на новото свободно общество. Останалите Вафа, обзети от страх, се залостиха в една стая и се заклеха да се бият

до смърт. Наложил се Катей дълго да ги увещава, преди те да посмеят да излязат отново. В крайна сметка спазил обещанието си и не вдигнал ръка срещу никого. Оставал да проверят как щяха да се държат за по-дълъг период от време. Имало множество пречки. Най-съществената била, че вече ги считали за измет на обществото, за което те не възразявали, щом не ги закачали. Но щяха да бъдат време.

– Сега да чуем новините от комитета по екология! – завършил ораторствуването си Катей. – Криста, би ли докладвала?

Младата жена била добра познайница на Лило. Двете обиколили целия Посейдон при подготовката за предстоящия полет на астероида. Бяха посветили много време да отстранят повредите на хидропонните градини, възникнали в резултат на тласъка, с който изведоха Посейдон от орбита. Криста работела здраво. Била една от похитените учени, които Туийд бил обрекъл на каторжен живот, тъй като не бил успял да намери човек с необходимите му качества измежду затворниците на Луната. Харесвал я с изключение на празното ѝ любопитство относно дейността, която била тикнала Лило зад решетките.

– Не бих желала да ви залъгам с по-солидни гаранции – започнала Криста. – Туийд нарочно ни държи в пълна зависимост от месечните доставки с космически кораби. Предполагам, вършил го е с далечна цел. Например, в резултат на предвидливостта му не бил достигат важни микроелементи в малки количества, които са били изхвърлени във вторичните рециклатори. Двете с Лило възстановявали досега само маловажни системи, но ако скалите на Посейдон не съдържат тези вещества, които да изкопаем, в бъдеще ще се окажем пред нерешими проблеми.

– А какви са перспективите за изграждане на нова хидропонна система? – попитал учителят.

– Е, не бих искала да давам твърди уверения, но...

– Ще я направим! – извика нетърпеливо Лило. – Щом трябва, ще се справим! Седни, Криста!

Повечето от докладите продължили в същия стил. Щетите не били отстранени на няколко места, но работата напредвала.

Всеки се оплаквал от липса на време, но накрая всички стигнали единодушно до мнението, че нищо не пречело на скорошното им отлитане.

Катей изслушала внимателно всеки един поотделно и закри събраниято с удар на председателското си чукче.

– Вие ме избрахте. Облякохте ме с властта да взема решение кога да стартираме. Сега ще упражня тази власт! Потегляме след

Гореща линия Офиучи

осемнадесет часа!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Как бих могла да опиша накратко пътешествие, което продължи цели десет години?

Ако просто кажа, че скучаехме и че през цялото време не се случи нищо интересно, ще бъде прекалено сдържано изказване, а освен това – и невярно.

Сигурна съм, че Джавлин започна да съжалява, че ни взе, още преди края на първия месец. Решението ѝ явно се дължеше на моментна нужда да извърши лудория, с която да разчупи шаблонната форма на живот, който водеше от доста дълго време. Но в действителност тя едва ли би оцеляла до преклонна възраст, ако начинът ѝ на мислене и действие не бе ефективен. Измина месец. Започнахме да я виждахме рядко. Нямахме достъп до нейните спалня и дневна. Когато случайно я заваряхме в солариума, тя се оттегляше в своята част на кораба.

Вафа живееше като вълчица. Нямахме намерение да спи през цялото време на пътуването, тъй като се опасявахме от събуждането на първичните си инстинкти, което в устата ѝ звучеше така: „Ако скоро не се отлека с някакво занимание, отвътре ще ми дойде да троша и убивам!“

Сближих се с Катей. Няколко пъти станахме интимно близки. Междувременно почти не разменяхме дума. Спомням си едно умопомрачително пререкание, свързано с това чий ред бе да се хвърли храна на рибите. Конфликтът възникна спонтанно, и двамата не бяхме виновни. При друга ситуация вероятно помежду ни би се зародило постоянно чувство, но при условие, че можехме да се разтоварваме и да си го изкарваме на някое друго живо същество. Но в случая проявих глупава упоритост, което не мога да не призная. Разумът ми не позволяваше да се отдам на сляпата си обич към него, само заради причината, че нямах избор измежду представители на силния пол. Нуждаех се от по-основателен мотив за своята личностна нагласа. Учителят сметна, че проявявах своеобразна лудост и вероятно бе прав. Но не можех да заповядвам на емоциите си!

Поддържахме връзка помежду си главно заради моите сексуални потребности. Винаги съм намирала ръката си за незадоволителна сексуална партньорка. От друга страна никога не съм успявала да се скарам задълго с любовник. Имах нужда от учителя, Джавлин не бе алтернатива. Между впрочем, веднъж полегнах и с нея и останах изненадана до

немай-къде, тъй като си бях въобразила, че тя бе безполова. Бе изнамерила находчиво, функционално и очарователно решение за разположението на женските си полови органи, без да ги поставя на традиционно място между краката, тъй като нямаше такива. В крайна сметка остана разочарована, защото бе безчувствена и прекалено егоистична, за да се погрижи и за моето задоволяване.

Продържах се будна две седмици повече от Катей. Джавлин с облекчение ми сложи инжекция, с която ме приспа за осем години.

* * *

В продължение на три седмици двигателите работеха на обратна реактивна тяга и забавяха хода на ракетата.

Джавлин се оказа права: наистина имаше някой пред нас! На екрана на радара забелязахме обект, голям колкото астероид. Все още не можеше да се получи ясна картина, тъй като отблясъците от изхвърляните от соплото горещи газове пречеха на телескопа. Капитанът беше насочила космическия кораб на около стотина километра встрани, за да не бъде сметено приближаването за нападение.

Тримата пасажери стояха будни от месец насам и извършваха физически упражнения, за да възвърнат формата си след летаргичния сън, но още не бяха виждали Джавлин, тъй като бе останала в каютата си. Разговаряха с нея, но само посредством аудиоканала. Вероятно сега се стесняваше повече от присъствието им и се чувствуваше още по-нещастна.

Най-сетне тя се появи, като преди това изрязва врата откъм вътрешността на спалнята си. Сега вече имаше два крака и две ръце и не можеше да се провира през малките отвори, както преди. Тази хирургическа интервенция явно не бе направила самостоятелно! Сигурно разполагаше с лекар-робот.

Изглеждаше притеснена от новия си външен вид. Лило реши да й направи забележка, но като видя колко непохватно се движеше тя при ускорение само едно джи, премълча. Джавлин се опитваше да забрави за своя ляв крак и дясна ръка. Вероятно бе направила и оперативна промяна на невронните връзки в мозъка си. В резултат сякаш бе сложила внезапно очила, които обръщаха света с краката нагоре, и възприятията й трябваше да свикват с промените.

Отпървом Лило се почуди защо Джавлин бе направила това. В миналото беше приемала с примирение кратките периоди на обездвиженост, дължащи се на ускорението на форсираните реактивни двигатели

на кораба. Траеха не повече от месец и неудобството биваше поносимо в сравнение с близо десетте години движение с лекота.

Сега с всеки изминал ден се доближаваха все повече към аванпоста на офиучите. Тънеха в безизвестност. Можеха да попаднат в безтегловност или да бъдат смачкани от гравитационните сили, действащи на чуждоземния кораб. Явно Джавлин бе се приготвила предварително за всяка евентуална ситуация.

* * *

Космическата станция на извънземните, осъществяваща горещата радиовръзка в посока към хората от Осемте свята, приличаше на тороид, дебел и изпъкнал като кръгла поничка, с диаметър седемдесет километра и се въртеше бавно около центъра си.

Катей надникна през телескопа иззад крехкото рамо на Джавлин.

– Прилича на автомобилна гума! – възкликна той. – Вижте само как е приплесната отдолу!

– По този начин са си осигурили повече равна повърхност! – разсъди Джавлин. – Плоско дъно и извит като дъга покрив. – Натисна няколко клавиша на конзолата. – Вътрешността създава три четвърти от цялата гравитационна сила! Прекалено много за толкова ниска скорост на ротация! Явно преди сме били заблудени от първоначалните данни за плътността на обекта, която е два пъти по-голяма от тази на водата, което всъщност никак не е много. Освен това в конструкцията няма почти никакъв метал!

– От какво мислиш е направен корабът им? – попита Вафа.

Никой не ѝ отговори.

От централната страна на колелото се извисяваше кула, масивна в основата и изтънена на върха подобно на игла. Джавлин направи още някои изчисления.

– Има струпане на огромна маса срещу основата на кулата! – обяви. – В противен случай последната би разбалансирила цялостното въртене.

– Къде евентуално би трябвало да кацнем? – полюбопитствува учителят. – На върха на пилона ли?

– Не виждам къде другаде! – отвърна капитанът на кораба. – Всички други части се движат прекалено бързо. По-добре затегнете коланите! Ще маневрираме.

– Не е ли по-разумно най-напред да опитаме да се свържем с тях по радиото? – посъветва Лило. – Не може да не знаят кои честоти

използуваме! Предполагам, че са ни подслушвали в продължение на векове!

– Права си! Но какво да им съобщим? – Джавлин изглеждаше несигурна за пръв път.

И четиримата се спогледаха. Никой не дръзна да осъществи първия контакт с извънземните. Джавлин се престраши и завъртя няколко диска на екрана. Телескопът увеличи мащаба на картината на мястото за кацане в центъра на тороида. Отстрани забелязаха слаба светлина, която бързо дойде на фокус.

Останаха безмълвни за известно време. Светлините, всъщност, се оказаха няколко. Бяха наредени под формата на многосегментен газоразряден буквен индикатор. Присветнаха различни сегменти, изписвайки различни букви. Земяните прочетоха: „Добре дошли“.

– Очаквахме ви! – събщи внезапно глас по радиото им. – Ако приближите с още петстотин метра, ще можем да ви хвърлим котвено въже. Какво ще кажете да се срещнем след около двадесетина минути?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Как бих могла да опиша накратко пътешествие, което продължи цели десет години?

В програмите на новините, които приехме през първите дни, бяхме наречени „Избягалата Луна“. Навсякъде, от Меркурий до Плутон, отклонението на Посейдон от вековната орбита и поемането му на курс по права траектория предизвика смайване и ужас. Нашият астероид напусна пределите на Слънчевата система, което жителите на Осемте свята счетоха като предзнаменование за лош обрат на събитията, свързани с Нашествениците. Чуха се призови за всеобщо въоръжаване на цялата човешка раса, с цел да се отблъсне евентуалното ново нападение.

Такова не се случи и, както обикновено, нашумялата сензация потъна в забрава. По-късно до нас достигнаха и коментари, че преместването на Посейдон би било възможно и с технологии, известни на хората, и следователно извършеното било дело на престъпници. Последната идея не се котира добре. Така или иначе ние се намирахме много далече, движехме се бързо и никой не можеше да ни догони.

Всички от малката колония работихме неистово в продължение на цяла година. Тласъкът, произведен от аниhilацията на „Отмъщение“, бе причинил неизброими щети на издълбаните в скалата тунели и помещения. Внезапното натоварване бе повредило отоплителната система, която бе в основата на хидропонното ни стопанство. В резултат всички растения изсъхнаха. За известно време преживявахме с консервирана храна и на тъмно. Не ни достигаше въздух за дишане – повечето от коридорите бяха се разхерметизирали, затова преминавахме от едно място на друго с включени нулеви скафандри и се стремяхме да не надвишим дневната дажба кислород.

Бяхме в пълно неведение относно можеха ли повредите да бъдат отстранени и дали щяхме да открием разрушена някоя система за поддържане на жизнените функции на астероида, от което щеше да последва бавна смърт. Катей и Виджей уверяваха, че нашият планетоид можеше да води напълно независимо съществуване. Имаше и скептици, в това число бях и аз. В крайна сметка на общо събрание решихме да рискуваме живота си.

Запалихме реактивната установка и потеглихме. Бяхме опиянени от победата. Понесоха Катей на ръце и го провъзгласиха за президент на

малкото общество. Дори и аз се поддадох на общото веселие. Но то не продължи дълго. След шест месеца учителят не смееше да влезе в президентския офис, а всички ние избягвахме да се гледаме в очите по мрачните, обезвъздушени коридори.

Прогресирахме постепенно. В продължение на много години Туийд беше ни снабдявал със специално оборудване, с цел да направи развойната база по-малко зависима от доставките от Луната. Най-опасната част от начинанието му бе да изпраща космически кораби в близост до Юпитер. Затова полетите до Посейдон постепенно се разрешиха. Жизнените функции на астероида една по една се подхващаха от полуавтомати. Разполагахме с неограничени ресурси от произведена атомна енергия, не можехме да изконсумираме цялата. Добивахме промишлени суровини по минен способ или чрез енергоемко видоизменение на веществата. Разполагахме с машини за производство на луминесцентни лампи, интегрални схеми, помпи и резервни части. Освен това техниката, с която базата бе изградена из основи, бе също налице и ние я използвахме за почитване на свлачищата и да прокопаем нови подземни пространства в скалата.

За три години постигнахме устойчив затворен екологически цикъл, но все още не бяхме достигнали границата на самозадоволяващо се във всяко отношение общество. Дните на кислородния порцион избледняха като далечен спомен. Жизненото пространство стана по-обширно, отколкото например преди петнадесет години. Населението се увеличи с двадесетина деца и още четири предстоеше да се родят. Вече ходех с вдигната гордо глава. Почитаха ме, тъй като заемах ключовата длъжност „Главен хидропонист“ и „Височайш магистър на мутагенната хранително-вкусова промишленост“. Престижът ми се издигаше с всяко ново, създадено от мен растение, по-добро от предишните.

След като изминаха пет години начинът ни живот стана рутинен. Разполагахме с училище, в което учениците бяха повече от учителите. От нищо не можехме да се оплачем.

Останахме изненадани колко много време и усилия ни костваше поддържането на жизнените функции на колонията. Нямаше да оцелеем, ако не работехме упорито в тази насока. Това бе станало правило за всички човешки общества, пръснати из Космоса след Нашествието, но някак си бе останало незабелязано за нас, обикновените жители. Например само три процента от населението на Луната бе заето в индустрията на околната среда. На Посейдон всички без изключение се занимавахме с този изнурителен труд и освен това упражнявахме още по две, дори

три основни задължения. Към това се прибавяше и работата по отглеждането на хидропонните насаждения, която мнозина вършеха доброволно. Трудехме се непрестанно, по десет часа на ден.

Нашето малко общество можеше да се нарече „технологично“. Въпреки това срещаме спънки, дължащи се на липса на промишлена инфраструктура. Например, в областта на генетиката достигнахме изключително високо ниво. С помощта на компютри снемехме карти на разположението на елементите на генните структури на растителните видове, на които извършвахме мутации, а след това при засаждането и отглеждането на същите тези растения използвахме обикновени лопати и мотики! Автоматичните киборги и машините с изкуствен интелект, така разпространени на Луната за извършване на тежък физически труд, тук липсваха. Нямахме технологични възможности за изработването им. Срещаме трудности да осигурим резервни части за компютрите, когато дефектираха. Не разполагахме с нужните интегрални схеми, с най-обикновени осветителни лампички с нажежаема жичка, нискотемпературни свръхпроводници и други също така основни, отдавна известни технологии. Не можеше да се рече, че кретахме в Неолитната ера, но понякога ме спохождаха подобни съмнения...

А след девет години нашият астероид се движеше със скорост, два пъти по-малка от тази на светлината!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Предстоеше първият контакт на човешката раса с извънземни!

Лило бе предвидила всичко или поне се самоуспокояваше с тази мисъл. Подготвяше се психологически да зърне същества, съставени от енергия в чист вид, или стандартни чудовищни форми на живот, с които бъкаха евтините приключенски филми на Луната. Допускаше и възможността офиучите да са хуманоидни, с два крака и двустранно симетрични. Хората считаха, че във Вселената този тип телесна конструкция бе извънредно ефикасна и многофункционална. Даже ѝ хрумна, че бъдещите ѝ познайници можеха да съществуват извън нейните способности за възприятие, подобно на Нашествениците.

Влязоха във вътрешността на чуждоземния кораб. Лило се изненада, че попаднаха в коридор, приличащ на този, в който си бе играла като дете. В самия край се виждаше конферентна зала, постлана с килим, и дълга дървена маса с дузина столове около нея.

– Как мислите, дали ускорението тук е едно джи? – попита Джавлин, щом влязоха в помещението.

Лило се стресна, стените поглъщаха всяко ехо.

– Да, приблизително! – Свърна поглед към компаньонката си.

Изправена на два крака, капитанът на плутонианския космически кораб изглеждаше дребна и присвита и едва достигаше до пояса на генетичката.

– На какво се дължи това? – продължи да се чуди Джавлин. – Отвън видяхме, че тази част се върти, за да създаде изкуствена гравитация. Но залата е разположена на оста на въртене, следователно тук би трябвало да сме в безтегловност!

– Значи имат някакъв гравитационен контрол! – предположи Вафа.

– Добре, но в такъв случай по какви причини се нуждаят от въртенето? Щом постигат ускорение едно джи тук, какво им пречи да го получат и в периферията?

– Може би изхождат от съображения за икономичност? – разсъди Катей. – Или просто манифестират жест на приятелство?

– Да не затъваме в предварителни заключения! – скара им се Лило.

– Нека просто стоим нащрек!

– И да не приспиваме бдителността си! – напомни Вафа.

Така продължиха да си шептят в тъмното. Стояха на прага на

стоята и се колебаеха дали да пристъпят без покана. Гласът, долетял внезапно по радиото на „Кейворайт“, ги упъти да кацнат на извънземната космическа станция, осъществяваща горещата радиовръзка, и да стигнат до края на коридора. Нямахме по-нататъшни инструкции.

Вратата от другата страна на залата се отвори и вътре започнаха да влизат хора. Изглеждаха съвсем обикновени мъже и жени, облекли старинни дрехи вероятно по модата на Луната отпреди две столетия. Бяха с привлекателна външност. На коя да е от планетите от Осемте свята можеше да се срещнат такива във всеки обществен коридор.

– Моля, моля! Седнете! – обърна се към тях един мъж. – Издърпайте си столове. Нека не държим на етикецията!

Четиримата пришълци не знаеха какво да отговорят и затова се настаниха безмълвно. Когато седнаха и офиучите, оказа се, че нямаше празни места! Мъжът, който заговори пръв, се разположи на противоположния край на масата, но стана на крака. Облегна се напред и ги огледа от главата до петите. Сбърчи леко вежди.

– Знаехме, че ще проявите нетърпение – започна той. – Чудехме се как да ви предразположим! Поне опитахме да ви създадем позната обстановка, но вероятно ще измине известно време, преди да се почувствувате уютно.

Огледа всеки землянин поотделно, като го награди с усмивка.

Усмиваше се някак странно – широко, но без да влага чувство! Явно даваше израз на дружелюбното си настроение така, както с предишното намръщване се постара да изрази загриженост. Лило погледна към спътниците си, за да провери дали и те имаха подобни наблюдения.

– Всички ние се чувствуваме неловко! – продължи представителят на офиучите. – Вашият биологичен вид разполага с ограничен опит за подобни ситуации... Докато ние сме имали хиляди такива случаи... Събрали сме достатъчно предварителни сведения за начина ви на живот и за расата ви като такава. Изпълнени сте с лоши предчувствия, насъбрали сте много въпроси и срещата с нас неизбежно ще остане странна за вас.

Замълча пак и този път огледа ред по редом своите компаньони, насядали околоръст. Като по даден знак те до един закимаха с глави и някои учтиво промълвиха одобрителни думи. Търсеха контакт очи в очи с четиримата човеци, фамилиарност, за която Лило се оказа неподготвена. Почувствува световъртеж от втренчените им погледи. Офиучите й заприличаха на борд на директори на голяма лунна компания, обсъждащи своя бизнес.

– Нека най-напред се запознаем! – продължи преждеговорившият.
– Аз съм председател на контактния екип и се казвам Уилям.

След това всеки извънземен стана и се наименува. Лило не повярва. Имената бяха архаични и често срещани на Старата Земя! Джавлин се надигна и също се представи, другите след нея направиха същото.

Формалната част завърши и домакините видимо се отпуснаха и си зашушукаха. Това почти убягна на вниманието на Лило, тъй като бе съвсем банално, но щом напрегна слух, за да разбере отделните реплики, осъзна, че нямаше такива! В буквалния смисъл на думата се носеше мърморене, нещо като „консервиран смях“, записан на магнетофонна лента. Явно правеха шоу в тяхна чест. Земяните попаднаха неволно в някакъв жив театър!

– Останете като наши гости, колкото време искате. Желаете ли да похапнете? Не? Много добре! Но не се стеснявайте, ще ви предложим дълго меню!

Мислихме и решихме, може би и вие няма да възразите, че ако направим дълго заседание с въпроси и отговори, ще мине твърде продължително време, докато стигнем точката, от която нататък ще започнем да разговаряме по същество. От друга страна, уверен съм, ще ви доскучае, ако прослушате някоя суха лекция. Затова режисирахме кратък филм за основанията и предисторията на нашите важни взаимоотношения. Алиша, би ли изгасила осветлението!

Извънземна жена стана и постави на масата нещо подобно на кино-машина. От тавана се спусна екран и щом стана тъмно, машината затрака. Появиха се заглавия под усилващ се акомпанимент на фонова музика.

„ЙЕРАРХИИ ВЪВ ВСЕЛЕНАТА“
Филм на Комитета „Първи контакт“

Сценарият започна със снимка на звезди и галактики, пръснати из Космоса. „Тонът на разказвача зад кадър е перфектен!“ – помисли Лило. Бе стандартният компютърен глас, който всички човешки същества слушаха всеки ден от своето раждане чак до смъртта си. Изкуствено управляваните, успокояващи мелодични модуляции оказваха благотворен ефект на психиката. За пръв път успяха да се поотпуснат малко.

– Привет на вас, хора от Слънчевата система, бивши жители на планетата Земя, от вашите най-близки съседи сред народите на безбройните галактики! В продължение на стотици години нашите две раси

осъществяваха контакт с помощта на комуникационна система, която вие наричате „Гореща радиовръзка с Офиучи“. Наближава времето, когато трябва да се вземат съдбоносни решения и да се направят важни стъпки. Ще ви разкрием тайни, до които досега вие само се докосвахте.

Вселената крие много повече свои странности, отколкото си представяте. Това не би изненадало онези от вас, които са си задавали въпроси за същността на нещата, още откакто вашата раса е слязла от дърветата. Не желаем да ви оставим с погрешното впечатление, че ще получите отговор на всички ваши философски лутания. За нас, както и за вас, някои явления са предопределени да останат вечно забулени в тайна! Но ние ще споделим и някои други аспекти на нашето познание, тъй като доближавате критичната точка на вашата еволюция, след която ще оцелеете или ще загинете.

Нарекохме своето телепредаване „Йерархии“ по следните причини. Вашата раса не е доминиращата в галактиката Млечен път, което ви е било доказано по най-убедителен начин. Планетата ви е била отнета от много по-могъщи от вас същества. Те не са срещнали отпор при своето нашествие, което, ще се убедите, е толкова неизбежно, както съществуването на Закона за гравитацията, който вероятно са създали. Сега живеете в безвъздушни пространства, в най-горещите и студени пустини на Слънчевата система. Някои от вас се молят за освобождение. Други се опитват да променят на практика вашия статут.

Вие никога няма да се освободите! Ако можехме, бихме се съюзили с вас, за да ви помогнем да завладеете обратно вашата родна планета Земя! Но ние сме слаби, а борба ви да си възвърнете недостижимото ще остане безплодна!

След като направихме тези изявления, държим да ви уведомим защо точно сега ви разкриваме тази истина. Добра отправна точка би била да ви разкажем нещо и за себе си.

* * *

Филмът продължи около час. Лило сведе клепки, отпусната в удобния стол, и позволи на информацията да промие съзнанието ѝ, каквото всъщност бе замисълът на извънземните. Режисурата бе на изключителна висота и стилът много приличаше на този на рекламните клипове поради бързата смяна на кадрите и педантичното изобразяване на детайлите.

Разказът описа живота на офиучите само в общи шрихи и с мултипликационни поредици, като не бе показано нито едно живо същество!

Джавлин не се изненада, поне впоследствие сподели подобни впечатления с Лило. Основанията ѝ бяха, че в продължение на четиристотингодишния период на просъществуване на горещата връзка, не бяха получили нито бит информация, касаещ тези, които я изпрашаха.

Извънземните твърдяха, че представляваха раса без собствена родна планета. Не бяха живели на звездата Офиучи 70, нито пък назоваха някоя друга.

По този повод Джавлин се наведе над ухото на Лило и прошепна:

– Чудя се дали крият координатите на родното си място?

– Възможно...

Офиучите претендираха, че съществували от дълбока древност, или както се изразиха буквално: „... корените ни чезнат в мъглявината на историята на Вселената...“. Пазели и обогатявали информационен архив отпреди седем милиона години, а оттогава в обществото им не били настъпвали никакви промени.

Филмът преповтори и потвърди повечето от хипотезите на човечеството относно същността на Завоевателите.

– Нашествениците са представители на така наречения „слой на интелигентност“. В галактиките съществуват много раси, подобни на тяхната, в това число и обитателите на Юпитер. Тези висши раси възникват само на планети – газови гиганти. Не използват предмети в буквалния смисъл на думата, а по-скоро манипулират със света около тях посредством методи, които са свръх нашите възможности за възприятие. Бихме могли да си ги представяме като упражняващи свойството телекинеза. Сравнението не е съвсем точно, но крайният ефект е сходен.

За Нашествениците времето представлява просто друго измерение на материята. Как се отразява това на тяхното схващане за живота, можем само да гадаем и то – безрезултатно! Но благодарение на този факт те излизат извън нашия обсег на физически контакт и са поне толкова недосегаеми, колкото например ние спрямо жителите на хипотетичен двуизмерен свят...

Филмът потвърди предположенията, които Лило знаеше относно делфините като втори слой на интелигентност във Вселената. Вафа изпърхтя от ярост и генетичката се почуди какви ли чувства бушуваха в душата на пазачката. Членовете на Партията на Свободните Земяни считаха всички морски обитатели за по-низши животни и че твърденията на Нашествениците, дето идвали да ги освободят, били празни приказки.

– Раси, ползуващи оръдия на труда, възникват на суша и при атмосферни условия, позволяващи горене в кислородна среда. Те съставляват

третото, най-ниско ниво на интелигентност. Ние и вие принадлежим точно към това ниво. От друга страна вие не сте ни равни и никога няма да бъдете. Имаме общ език, но някои области на нашата наука биха били напълно непонятни за вас, а други знания просто не бихме споделили с вас. И така, стигнахме до последното съобщение, което ви изпратихме. Предстои да чуете обяснение защо стояхме на тази орбита в продължение на столетия и по какви причини осъществихме горещата връзка с вас.

За първи път на екрана се появи лице на човек. Бе красиво, отговаряше на стандартите на Луната, но не можеше да бъде запомнено. Лило осъзна след секунда, че това бе „Уилям“. Мъжът се усмихна с неубедителна за вътрешните му чувства усмивка.

– Както вече споменах, нашата раса е загубила контакт със своите корени. Може би ще ви бъде трудно да възприемете как е могло да се случи това. Само ще загатнем някои автентични факти. – На екрана над рамото му се появи звезда, приличаща на Земята. – Създадени сме на планета, подобна на вашата. Живели сме известно време там, но сме били изтласкани от люлката на нашата цивилизация, също като вас. Впоследствие наблюдавахме хиляди пъти как се извършваше този процес, а той не е много различен при тази или онази раса. – На екрана стотици космически кораби напуснаха планетата и поеха курс към различни лунни и астероиди от системата. – След известно време род като нашия или вашия започват да обмислят как да възвърнат своя изгубен свят. Предприемат стъпки в тази насока. Но не след дълго съществата от газовите гиганти слагат край на тези експерименти. Както и преди, те не срещат никаква съпротива. – Призраци с неопределена форма изплуваха от синята планета и тръгнаха като рой към останалите небесни тела. Картичната убедително показва какво се случи, нямаше нужда от обяснения на разказвача. – Това стана с нас. Веднъж изгонени от дома, бяхме атакувани в новите си убежища. Както и при първоначалното Нашествие, оцелелите се оказаха малцина, и то измежду тия, които избягаха към близките галактики. Тази съдба очаква и вас в най-близко бъдеще!

Не може да не усещате нарастващото влияние на група, наричаща себе си „Партия на Свободните Земяни“. Вашата раса търпи безропотно нейното съществуване. Сега е времето да се надигнат гласове на недоволство. Струва ни се, обаче, че свободните земяни имат широка социална основа и едва ли тяхната дейност би могла да бъде потисната. Ще ви дадем пример. Туийд, лидерът на тази партия, е замесен с експерименти близо до Юпитер и Земята, които неизбежно са привлекли

вниманието на Нашествениците към хората, пръснати из Осемте свята. Пробите са проведени в погрешна посока, но Туийд не е целиял вашето унищожение. Симпатизираме на желанието му да възстанови господството на хората над техния роден свят. За съжаление можем да останем само безучастни наблюдатели на безплодните му опити.

Ако не Туийд, то би се намерил друг, който да оглави недоволството сред бившите жители на Земята. Ако спрете конкретно тази личност, неговото място ще се заеме от други. Знаем от собствен опит, че когато на дадена идея дойде времето да добие популярност, нищо не може да я спре. Някои от вас ще откажат да повярват на нашите предупреждения, затова вие ще поемете по своята Голгота. Ще продължите да мерите сили със Завоевателите. След време ще се почувствувате достатъчно силни, за да опитате да осъществите свое нашествие. Вашият десант ще се провали и цялата ваша раса, разселена из Осемте свята, ще бъде унищожена.

Някои от вас все пак ще успеят да избегнат фаталната участ. Междугалактическите полети са вече в обсега на вашите възможности. Не сте ги извършили, защото не сте били притиснати от нужда, икономическа или някаква друга. Но някои от вас ще ни повярват и ще се измъкнат навреме. Бих желал да ви успокоя, че в този случай историята ви ще се увенчае с щастлив завършек!

Картината се промени отново и отново. На екрана проблясваха галактики, макар и представени съвсем стилизирано. Много от тях съдържаха планети – газови гиганти и затова бяха пренебрегнати като евентуални възможности за заселване. В други имаше безвъздушни звезди, населени с раси, вдишващи кислород, подобно на хората в настоящия момент. Само в някои светове нямаше форми с второ ниво на интелигентност в океаните, но почти всички бяха вече обитаеми.

– Галактиката е пренаселена! – възкликна „Уилям“. – Нашата раса се сблъска бързо с този проблем. Да търсиш ново място, където да се заселиш, е дълъг и мъчителен процес. Някои биологични видове не могат да намерят ниша във Вселената, където да се подслонят. Затова измират без остатък. Други пък се разделят на много части и не поддържат връзка между своите разлетели се надалеч кръвни роднини. Постепенно те се видоизменят до неузнаваемост. Така се раждат някои нови раси в междугалактичното космическо пространство. Процесът на естествен подбор в еволюцията на интелигентните видове в Космоса е много по-жесток в сравнение с раждането на човешкия род в един гостоприемен свят. Щом се сблъскат интереси, засягащи цялата раса, никой не

отстъпва и педя земя. Конфликтът не може да се опише просто като водене на война. Биологичните интелигентни видове могат да се променят, да се съюзават, за да се асимилират един друг.

Наричаме себе си „Търговци“. От една страна нямаме родна планета, въпреки че произхождаме от род, възникнал в условия, подобни на вашите. В момента за съществуването ни е характерно, че представляваме смесица от различни раси, постигнали жизнено междувидово равновесие, позволяващо ни да оцееем в суровата космическа действителност. – На екрана се появи станцията, осъществяваща горещата връзка с Осемте свята. Въртеше се бавно. Блесна червен светлинен лъч и се насочи към най-близката жълта мъглявина. – Представяваме по-скоро организация, основана с цел да осигури на изпъдените интелигентни биологични видове познания, нужни за оцеляването им. Предаваме информацията така, както направихме в случая с вас. В продължение на векове ви учехме как да изменяте вашата генетична структура. Поради видни само за вас причини, сметнахте за вредно да се подложите на промяна. Пренебрегнахте обширните научни знания, които ви изпратихме, във връзка с възможностите да мутирате човешката ДНК. Избрахте уникална ситуация. Само няколко раси досега се поколебаха да потърсят пътя на спасението чрез генетични трансформации в случай на крайна необходимост. Неизвестно защо сте възприели възгледа за мощно противопоставяне на мутирането на човешкия генотип, затова дори не можахте да използвате нашата ценна информация.

Повече не можете да си позволявате подобен каприз! Налага се да престанете да определяте расовата си принадлежност с толкова относителен признак, като например генетичния код. Сега се налага да напредвате с гигантски скокове, за да установите нови определители на родовото си разграничение в замяна на физическите разлики, на които ще се подложите доброволно. Имате предпоставки да извършите това много по-успешно от всяка друга позната ни раса! Днес не можете да твърдите със сигурност какво ви прави истински човешки същества! Но утре...

Погледнете мен! – „Уилям“ разпери ръце и очерта с жест фигурата си. – Бихте ме квалифицирали като „човек“ съобразно днешните ваши стандарти. Но това не би било вярно! Моето тяло по генетически характеристики е човешко. Но аз само временно пребивавам в него, подобно на много индивиди сред вас, които населяват клонирани тела...

Картината се премести отново. Лило бе завладяна от необяснимо чувство на очакване. Видя в близък план „Гранд Конкорс“ в столицата Кинг на Луната, място което бе посещавала многократно. Запътени

нанякъде, хората вървяха пред окото на камерата, без да я виждат.

– Настъпи кулминационният момент! – прошепна възбудено Джавлин. – Хвани здраво в ръка кредитната си карта и мисли за златните си авоари! – Ноздрите ѝ се раздуваха, а очите ѝ блестяха.

Предвкушаваше тлъста сделка и това я хвърли в див възторг!

– Наричаме себе си „Търговци“ не случайно. Знаете какво сме ви дали досега, тоест какво сте получили в продължение на векове. Никой не ни попита искаме ли нещо в замяна. Желаем! Какво? Едновременно е просто и трудно да ви обясним.

Дайте ни вашата култура!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Как бих могла да опиша накратко пътешествие, което продължи цели десет години?

Скитах се без почивка покрай източното крайбрежие на Съединените щати на Америка. Какво ме караше да считам, че бях попаднала именно на това място, дълго време остана загадка за мен. В продължение на няколко дни след смъртта на Мейкъл вървях безцелно и силно замаяна. Измина поне месец, преди да посмея да си задам някои въпроси, на които впоследствие продължих да търся отговори цяло десетилетие. Най-важният бе: „Какво се случи с мен?“

Помнех момента, когато все още падах в юпитерианската атмосфера. Следващия миг се озовах на брега на Атлантическия океан. Отнякъде знаех, че бях именно там.

Някъде грешах. Едното събитие не следваше другото, по точно – двете се сливаха. Спомням си със сигурност, че седях под някакви храсти и треперех, преди да се бях озовала във океанската пяна! Пазя отлични спомени, че изпълзях от водата преди да навляза в океана!

Преживяването ми бе плод на субективно възприятие до такава степен, че се чудех дали някога щях да намеря смислени отговори на загадката. Но не преставах да обмислям. Стигах до логически безсмислени изводи без всякаква стойност, но се чувствавах добре и съмненията ми относно къде бях, се уталожиха.

Бях попаднала в Нашественик или юпитерианец, ако в това въобще имаше някаква разлика. Поради причини, известни само нему, извънземният ме беше преместил. Може би ми бе съобщил нещо по време на тези объркани секунди, минути, часове, или векове, през които извърших пътешествие не по своя воля. А вероятно и някакво ниво на моя разум бе успяло да възприеме начина и посоката на моето четиримерно движение?

Но защо стана всичко това? Нашественикът да се бе загрижил за мен? Дали пък не стана случайно? Не знаех, но бях обзета от натрапчивото чувство, че преместването ми във времето и пространството се извърши поради сериозни обстоятелства, които щяха да ми се изяснят по-късно. Междувременно се изправих пред трудната задача на своето собствено оцеляване.

Преживях стотици приключения. Буквално всеки ден ми

поднасяше нова изненада. Открих на свой гръб, че бе по-приятно само да чета за авантюрите, но не и да рискувам живота си. Смъртни опасности ме дебнеха на всяка крачка. Гадаех дали щях да доживея утрото на следващия ден.

Въпреки всички трудности бих обобщила, че скитях непрекъснато и се бяхтех ден след ден през горите, блатата и пясъка край Атлантика.

Придвижвах се неотклонно в южна посока. Познанията ми по география не бяха на висота, но се съобразявах с елементарния факт, че на юг ставаше по-горещо, а след първата си прекарана люта зима се стрях именно към по-топли места.

Избрах стратегията да търся лагер за презимуване, когато листата на дървета започнеха да сменят цвета си. Или си построявах колиба от пръчки, измазани с глина (Туийд, благодаря ти за обучението и тренировките!), или намирах група туземци и живеях сред тях, докато снегът се разтопеше.

Овладях нови изкуства, например – как да си сглобя груба лодка, за да пресека пълноводните реки, как да си направя лък и стрели, да слагам капани и преследвам дивеч. На ден изминавах до три километра или се присъединявах към някоя дружелюбно настроена група хора.

Моят ръст ми помагаше при контактите с аборигените. Те ме почитаха на религиозна основа. Най-високият, който срещнах, едва достигаше до раменете ми.

Отначало опитвах да се присламча с хитрост към някое туземно племе. По този начин най-лесно прониквах в лагера им и оставах, докато пожелаех, в качеството си на временно пребиваващо божество. Хората говореха на разни диалекти, имащи за основа английския език. С лекота установявах устна връзка с тях.

След това за мен тръгнаха легенди, които ме изпреварваха. Където минех, навсякъде бяха чували за Диана, сребърната богиня на лова с конски крака! Цели села излизаха да ме посрещнат и наблюдаваха с благоговение как се превръщах в призрак през няколко секунди, когато включвах демонстративно своя нулев скафандър. С любопитство и страх докосвах металното цвете над гърдите ми. Станах „принцесата-войн“ от легендите, „невестата на Франкенщайн с метално тяло“ или „киборгът Диана“.

Според простите хорица над мен владееше само едно по-висше същество – Делфинът. В свещеното място на всяко селце имаше поставена по една огромна дървена статуя на голяма риба с хоризонтални перки на дългата си опашка и дупка на носа.

* * *

От няколко седмици тя вървеше неотклонно само на север. И преди беше тръгвала в такава посока, но само за да потърси плитък брод през пълноводна река. След преминаването на другия бряг, бе поемала отново на юг.

Този път я споходи предчувствието, че предстоеше да се случи нещо необикновено. На запад не се виждаше суша, а океанът бе променил цвета си от син на зелен. Придвижваше се през тресавища с помощта на кану и дълъг прът. Огромни влечуги се излежаваха лениво върху някоя изсъхнала от слънцето, твърда буца тиня или плуваха бавно покрай нея, но тя не се плашеше.

Не бе виждала сняг от две години насам. Прекара няколко меки зими, ако въобще при този климат можеше да се каже, че съществуваше такъв сезон. Движеше се повече по навик и поради неспособността да прецени как да оползотвори живота си. Нашествениците не ѝ се обадиха, не получи дори знак за причината, поради която бе се озовала тук. Ако спреше непрестанния си ход, означаваше да стане част от туземно племе. Нямахше да издържи дори в ролята си на богиня!

Направи всичко по силите си и раздаваше щедро на хората знанията, които можеха да им бъдат от полза. Не се поинтересува дали те се вслушваха в съветите ѝ, след като си заминеше. И наистина, не знаеше допринесла ли бе някаква полза. Може би решенията, до които бяха стигнали самостоятелно туземците, бяха достатъчно добри за суровата среда, в която живееха. Но тя остана вътрешно незадоволена. Животът на земните жители бе къс, изпълнен с болка и страдания. Единственото им достойнство бе стадното чувство, сигурността, която чувствуваха, когато биваха заобиколени от събрата по нещастие, а тя не можеше да се сроди по душа с тях чак дотам. Бе различна и разумът ѝ отхвърляше да бъде асимилирана от някое племе. Затова основно странеше от малките затворени общества.

Външният вид на Лило силно се измени. Кожата ѝ придоби бронзов цвят, косата ѝ избеля от слънцето и солената вода. Не разполагаше с огледало, но знаеше, че по челото ѝ бяха се явили съвсем не модни бръчки, а също – около очите и устата. Изминалите десет години я състариха и от клонинг с външност на деветнадесетгодишна заприлича на жена на четиридесет. От дясното ѝ слепоочие чак до челюстта се спускаше грозен нащърбен белег, подобен разсичаше и лявото ѝ бедро. Дланите на ръцете и стъпалата на краката ѝ бяха покрити с дебели мазоли, а

козината по прасците ѝ се проскуба и загуби блясък.

На края на четвъртата седмица от пътуването си на север, Лило реши че бе стигнала края на дълъг полуостров в югоизточната част на континента. Аборигените я назоваваха „Флорда“.

Спря придвижването си. Нямаше видима причина защо да не продължи пътуването си по протежение на брега на залива, след което да направи извивка през Мексико в посока на Южна Америка. Просто изгуби желание. Обърна лодката и я подкара обратно към Атлантика през спокойно течащите реки.

Когато водата под нея отново стана синя, избра място близо до руините на древното селище Маями и си построи колиба. За пръв път в живота си пося върху парче земя шепя семена, подарени ѝ от туземците. Започна да експериментира с гърнчарство, с отглеждане на пилета и зайци.

Местните племена се отнасяха с почит към нейния личен живот и не ѝ досаждаха, с изключение на няколко свещени дни в годината, когато изпълнявайки непонятен за нея ритуал ѝ се молеха за успех в ловуването. Тя с готовност се съгласяваше да участва в церемонията, тъй като я оставяха на спокойствие през останалото време.

Имаше много работа, която не можеше да свърши през целия ден. Когато искаше да си почине, се качваше на лодката и отиваше да лови риба. Обичаше да прекарва в океана. Можеше с часове да се взира във водата без всякаква мисъл. Вече не чувствуваше озлобление за горчивата си съдба. Понякога си спомняше за Мейкъл.

Откакто почина младото момче, Лило странеше от всички и всичко. Остана потресена до дъното на душата си от нелепата му, позорна смърт. Оттогава стана свидетелка на кончината на много хора и всеки път изпитваше същите чувства. „Несправедливо е спрямо нас! Човешката раса заслужава по-добър живот!“ – мислеше си често.

Не беше приучена да разсъждава нелогично, а чувствата ѝ следваха разума. Бореше се със своя вътрешен мир, като си помагаше с аргумента, че човешките същества бяха просто стадо животни, едно от многото, следователно трябваше да умират също като дивите зверове. Това логическо съждение не я задоволяваше. Не биваше да заобикаля спорния въпрос с такава елементарна постановка. Започна да усеща, че земната твърд, която тъпчеше с краката си, трябваше да принадлежи на човешкия род. Както някога! Дори ако хората, които бяха живели тук преди Нашествието, не бяха положили достатъчно грижи за съхраняването на природата, то бяха правили всичко възможно. Сега всички човешки

същества на планетата Земя бяха се върнали в своето развитие и още не бяха излезли от стадия на първобитното общество.

Със стъпването си в Съединените щати на Америка Лило се превърна в непоколебима привърженичка на Партията на Свободните земяни!

Един ден на не повече от три метра изпод водата се появи огромна тъмна сянка. Чу се мощно фучене. Изригнаха стълб водна пяна и пръски.

Лило се изправи в лодката и загледа втренчено. Видя кашалот с дължина двадесетина метра и тъпа глава.

Замери го с тръстикова та си кошница, която цопна в океана. Кожата на морския бозайник блесна на слънцето без нито една драскотина! В истерия тя хвърли веслото, купата със стръв и всичко, което намери на дъното.

Чудовището се завъртя бавно. За миг огромна опашка се вдигна във въздуха и след това разсече безшумно вълните.

Лило трепери от страх в продължение на цял час.

* * *

На следващия ден на хоризонта се появиха мълчаливи жълти призраци. Лило застана на брега и се взря в далечината, въпреки че я заболяха очите. Погледът ѝ се премрежи, но не това бе най-големия проблем. За пръв път видя на Земята живи извънземни форми макар и неясни! Явиха се внезапно и се движеха хаотично във всички посоки.

Беше ги виждала и преди, когато се спускаше в недрата на юпитерианската атмосфера, точно преди чувствата ѝ да станат откъслечни и тя да се намери на плажа – по-точно да седи на плажа за известно време, докато все още падаше към центъра на Юпитер. Почти бе заличила спомена от паметта си. Сега си спомни живо и ясно. Невероятният, неподвижен и едновременно изпълнен с движение промеждутък от време, в резултат на който бе се озовала на Земята!

Не можа да спре нервното си треперене, но този път то бе повече израз на съдържан гняв.

* * *

Лило отрязва подходящ клон, излезе на открито на плажа и започна да го одялква, като от време на време хвърляше погледи над водата. Скъси го до три метра и на върха му постави избрано измежду купчина

метални отпадъци стоманено острие, което очука с нужната форма с нечовешко старание. След това зачака.

Рано една сутрин отново се появиха фонтаните вода, бликнали към небето. Лило ги забеляза, пое дълго дъх, докато чак върховете на пръстите я загъделичкаха. Възбуди се от радост. Съблече кожените наметка и препаска и се втурна през пясъка към лодката си. Вече бе преодолеля страха от смъртта. Зората предвещаваеше чудесен сетен ден за нейния живот, а китовете очакваха да опитат харпуна й!

Щом морските чудовища бяха от „по-висша раса“, предчувствуваха ли, че Лило идеше, за да ги убие? Тя не знаеше и не се интересуваеше. Започна да гребе настървено към масивните търкалящи се черни туловища.

Над главата й се стрелнаха Нашественици. Те не увеличаваха, нито забавяха скоростта си, просто движението бе тяхна форма на съществуване. Потапяха се и излизаха от водата без звук или плисък, като се преместваха в пространството леко и без усилия. Лило се изправи и размаха заплашително харпуна си. Дори излязла извън себе си от гняв заради злините, които бяха причинили на нейните сродници, тя осъзна с болка, че възможностите й срещаха предел. Възнамеряваше поне да си отмъсти, като пролее тяхната кръв, след което да умре, тъй като нямаше смисъл да живее, безцелно пропилявайки живота си по безлюдни плажове или край глинени колиби.

До нея във водата се мярна широк, черен гръб, плъзгащ се близо до повърхността. Лило докосна металното цвете на ключицата си и мъгливата синева на нулевия й скафандър я обгърна. Слънчевите лъчи зажаприха, отразени от блестящия слой около лицето й.

Чу писък. Ръката й се повдигна, опъна се и отметна силно. Дървената дръжка затрептя, докато навлизаше в планината от китова мас.

Сребърната богиня на лова Диана се изправи на широкия гръб и нададе победен вик. Опашката на чудовището се издигна и смачка като треска лодката й. Лило се хвана с две ръце за харпуна.

Китът се гмурна.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Филмът свърши и за известно време краят на кинолентата пляскаше шумно. Един от извънземните стана и изключи прожекционния апарат. В залата светна. Лило, Джавлин, Вафа и Катей се озоваха пред осем лица, гледащи ги изпитателно. Напрежението се повиши. Търговците явно очакваха нещо.

Поради неизвестни причини на затворничката ѝ се стори, че офиуците всеки момент щяха да скочат и да почнат да пеят и танцуват. Действителността бе до такава степен отдалечена от реалността, че приличаше на музикална комедия, в която героите спираха неочаквано и внезапно посред извършваното движение, за да изпеят някой куплет. „Ако пропеят, ще полудея!“ – помисли Лило.

– Е, добре! Какво мислите? – подтикна ги Уилям.

Генетичката премести поглед от ръководителя на групата към Алиша, Томас или няма значение какви бяха там имената им.

– Беше ефектно! – осмели се учителят.

– По-скоро – убедително и по същество! – поправи го един от Търговците.

Джавлин се прокашля.

– Ъ-ъ... Да. Чудесна режисура! Но дали сме се събрали тук, за да обсъдим художествените достойнства на вашата пропаганда?

– Ние бихме желали да знаем вашето мнение въобще! – натърти Уилям. Гласът му излъчваше искреност. – Разбира се, съзнаваме, че не притежавате пълномощия да вземете решение дали да приемете или отхвърлите нашата оферта, тъй като не сте посланици на вашата раса.

– Как смятате да постъпите по-нататък? Имам предвид, че явно не сте изготвили филма специално за нас.

– Ще го излъчим в посока на Осемте свята. Този път не посредством горещата радиовръзка. Сигналът ни ще бъде приет пряко от всяка населена от хора планета в Слънчевата система. Обичайно постъпваме по този начин. Предполагам, досещате се, че досега не използвахме предавателя си на пълна мощност. Нашият лазер не е достатъчно голям, за да радиоразпръскваме програми от разстояние седемнадесет светлинни години, но пък се намираме на по-близка дистанция и можем да изпратим многократно по-силен сигнал от този, който сте приемали. Досега нарочно изкривявахме формата на излъчваната от нас радиograma, като

ви заблуждавахме, че идва от звездата Офиучи 70. Желаяхме да считате, че отстоим много далеко.

Когато разберем, че разкриването ни е въпрос само на време, завършваме пропагандата с текст, какъвто получихте последно. Обикновено тогава някой ни навестява. Ако това не се случи, започваме да преценяваме дали само не си губим времето. Тази стратегия досега сработваше много успешно.

Джавлин се размърда на стола със скръбно изражение на лицето.

– Да, но как очаквате хората да реагират на евентуалното ви послание?

– Моля? – Уилям я погледна отвисоко.

– Исках да кажа: каква компенсация желаете за безплатната информация, която сте ни изпращали? О-кей, уж е разбираемо за всички. Но вие искате да получите културата ни. Опасявам се, че не ми е ясно как точно можете да я вземете.

– Мисля, филмът обясни този аспект!

– На мен също ми е мъгляво! – вметна Катей. – Освен това пред какви алтернативи е изправена човешката раса, в случай че не ви сътрудничи?

– Ах! – Уилям сви устни. – Може би се налага да направим някои промени във финала, преди да отпочнем излъчването към Осемте свята. Оказахте ни ценна помощ в това отношение. Но сега, за да ви бъде отговорено, ще дам думата на нашата министърка по асимилацията. Алиша?

Докато Уилям ръсеше бомбастични слова и маниерите му го правеха сюрреалистичен за възприятията на земляните, то Алиша приличаше повече на манекенка. Лило си представи живо в кои точки конци дърпаха непрекъснато нейните крака и ръце. Чудеше се и се маеше що за страни птици бяха тия Търговци! Министърката отговори на неизречения ѝ въпрос.

– Надявам се, от филма разбрахте, че не са обрисувани културата или генотипа на Търговците. Настоящата зала и телата ни бяха създадени по шаблон специално за тази среща. Изучаваме ви в продължение на почти осемстотин години. Прихващаме вашите радио и телевизионни предавания. Но при вас сме идвали и по-рано. Първото ни посещение на Земята стана преди двадесет хиляди години. Оттогава чакаме вие да ни посетите! Междувременно се учехме как да заприличаме на вас, хората! – Разпери ръце. – Задачата е непосилна, ако вършим това от разстояние. Тази космическа станция представлява действаща научна лаборатория за асимилация на човешките културни постижения. Точно под нас

се намират двеста опитни, херметични терариума, имитиращи природните условия, в които са живели различните човешки общества от миналото и настоящето. Освен това сме добре подготвени да проведем експерименти за генетично кръстосване и сливане с другите култури, които вече притежаваме. Но, както можете да се убедите от пръв поглед, на този етап притежаваме само несъвършен поглед на външния вид и мисловната схема, които определят човека като такъв.

– Разбирам – промълви Лило. – Или поне си въобразявам, че ми е ясно. Твърдите, че в резултат на непоправима загуба или асимилация нямате собствена култура, затова вече не можете да я възстановите!

– Вярно е донякъде – отвърна Алиша. – Загубихме я, но не по случайност. От лични наблюдения върху други раси ни е известно, че жизнеността напуска индивидите, когато са принудени да водят номадски живот в продължение на милиони години. Всеки интелигентен род притежава... да я наречем „искра“, различна по своето естество, която с годините изгасва и расата изчезва. Случило се е с много биологични видове. Затова полагаме значителни усилия да се променим при всяка срещната възможност. Оцеляват само обособените личности. Например, аз съм на възраст два милиона години, що се отнася до съществуването ми под форма на групово самосъзнание. Предварително зная, че опитите ми да ви обясня какво означава това, ще се окажат безплодни.

– Вече чух подобна реплика във филма! – намеси се нетърпеливо Джавлин. – Все още не сте ни разкрили какво възнамерявате да правите с човешкия род.

– Много просто. Желаем наш представител да просъществува съвместно с някой човек за известно време. Единственият начин да се изучи дадена култура е „отвътре навън“. Прилагаме определени техники, способстващи наслагването на един разсъдък върху друг и наподобяващи запис на паметта, който метод вие разработихте самостоятелно, но усъвършенствувахте с наша помощ. Ще пътуваме, проникнали във вашето съзнание, в продължение на няколко години. След което ще бъдем толкова хора, колкото и вие, а не несъвършените конструкции, които виждате пред вас.

– Смятате ли, че нашата идея ще бъде възприета? – попита Уилям.

– Имате предвид дали хората ще купят на тази цена? – Джавлин въздъхна. – Сещам се за стоки, които бихме продали с по-голяма готовност. Как изглежда предлаганото от вас съвместно съжителство? Като симбиоза ли?

– Не, не така драстично! Ще присъствуваме незабелязано в

качеството на наблюдатели. След няколко години ще ви изоставим на самотек. Но вие не разполагате с много време. Нашествениците няма да ви оставят на мира повече от още едно столетие, след което ще ви изброят от Осемте свята.

– А от колко... гостоприемници се нуждаете?

– От няколко хиляди. Необходимо е да получим представителна извадка. Подир туй ще изучаваме хората като изследваме самите себе си. – Замълча. – Зная, че молбата ни е странна. Практически вашата раса може да ни предложи само своята култура. Това е и единствената причина, заедно си направихме труда да ви изпращаеме знания, които открихме и събрахме из цялата Вселена в продължение на повече от седем милиона години. Не се нуждаем нито от вашето злато или сребро, книжни пари или друго, което във вашите представи е символ на богатство. Познаваме всичките ви технологии. Няма да ви употребим в качеството на роби или за запълване на брънка от веригата на империята ни. От друга страна не сме и междугалактични филантропи. Ако бъдем точни, ние също сме нашественици. Вашата раса фактически бе подложена неусетно на второ завоевание, което този път посрещна с отворени обятия!

– Какво искаш да кажеш? – не се стърпя Вафа.

– Нашето нападение беше разтегнато във времето и пространството. Дойдохме до същността на нашите взаимоотношения. В последното съобщение споменахме за „сурови наказания“, в случай че не платите. Чували ли сте някога за Троянския кон? – Земляните се спогледаха. Само Джавлин кимна утвърдително. – Ако бяхте настроени да замените равностойни по цена стоки, щяхте да се забавите, когато ви поднесохме дарове. Но вие приемахте с охота. При другите раси като правило важи същото. Почти универсална черта на обществата с кислороден обменен цикъл е да вземат нещо, което изглежда безплатно.

Симбионтите така и не постигнаха голяма популярност сред вас, човечите, но все още населяват Пръстените на Сатурн. Освен това притежават способността да се размножават много продуктивно. В момента в космическото пространство се носят около сто и деветдесет милиона симбиотични, съшени с хора двойки. Всяко такова същество представлява бомба със закъснител. Ако изпратим подходящ сигнал, всяка двойка ще се превърне в единен организъм, който ще се подчинява на нас, а не на вас. Те ще изпълнят мисията, за която са програмирани преди много години. Могат да пътуват от една звезда на друга в състояние на пълна хибернация и когато се натъкнат на свят, населен с хора... Е, оставям подробностите на вашето въображение. – Седна и останалите го

последваха.

Лило живо си представи последствията.

Хората живееха под земята навсякъде, с изключение на Венера и Марс. На тези две планети може би щяха да се намират в безопасност, тъй като там имаше атмосфера, но навсякъде другаде симбионтите щяха да предизвикат хаос на повърхността, където хората бяха построили наземни поддържащи живота станции в безвъздушното пространство.

В ума ѝ се рояха различни възможности. Досега околната космическа среда постоянно воюваше с дишащите въздух биологични видове. Хората лесно забравяха този факт, водейки съществуване под повърхността в сигурни убежища. Живееха тежко и във враждебен свят, но средата никога не бе проявила разум или отмъстителност, насочени към унищожение на човешки индивид. Ако вземеха подходящи превантивни мерки, успяваха да предотвратят опасностите.

Но нахлуеха ли милиони саботьори-войници, пригодени да действуват в условията на открития Космос...

Призля ѝ, като си спомни добрите чувства, които питаше към Парамитър-Солстис, а също и своето желание да се съеши! Знаеше малко за сложния механизъм, чрез който симбионтите оцеляваха в пълен космически вакуум. Солстис бе способна да промени тялото си до такава степен, че да отговори на изискванията на почти всяка ситуация. Несъмнено можеше да премахне и тънката граница, която разделяше двете симбиотични тела, образувайки единен ефективен, страшен със своята разрушителна мощ организъм. Какво щеше да остане от Парамитър като човешко същество? Симбионтите бяха физически близки и на практика представляваха почти едно цяло, но винаги оставаше някаква част, която запазваше своята расова идентичност. Тази разлика щеше да се заличи, ако Търговците изпълнеха своята заплаха. Щеше да пребъде само Солстис и такива като нея, а генетичката никога не бе изпитвала доверие към извънземните симбиотични партньори.

Дали сега недоверието ѝ намери оправдание? Търговците не се изразиха ясно по този въпрос. Жителите на Пръстените бяха ли съюзници на офиучите или също бяха държани в подчинение?

Реши да разбере и отвори уста, но я прекъсна силен вой на сирена. Всички Търговци застинаха вцепенени от ужас или поне на лицата им се изписа угриженост. По гърба на Лило пробягаха тръпки, като видя напълно извънземните им реакции на съвсем човешките им тела!

– Почакайте само за минутка! – извика Уилям. – Изглежда е възникнал проблем! Аз ще... – Замълча рязко и внезапно загуби обичайния

си облик.

Притвори очи и мускулите му се отпуснаха. Джавлин скокна на крака и се огледа неспокойно, търсейки изхода. Вафа ритна стола си и отстъпи заднишком от масата. Лило също се изправи.

Уилям заговори пак, но гласът му звучеше съвсем различно.

– Открита е активност на Нашествениците! – След това думите му преминаха в странно неразбираемо за земляните бърборене, но Търговците се обезпокоиха и групата им се размърда неспокойно.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Лило-Диана се държеше за харпуна. Китът потъваше бързо в дълбините на океана. Стигна дъното и заплува с голяма скорост, следвайки неравностите на терена.

Възбудата на жената-ловец започна да отзвучава. Почувствува горчивина от поражението си. Не бе убила чудовището и не бе имала шанс за това. Даже не бе сигурна дали бе нанесла сериозна рана.

Пусна се и китът изчезна в синята вода. Тя се понесе. Нито потъваше, нито се издигаше към повърхността.

Какво да направи отгук нататък? Докосна с ръка клапата на гърдите си. Можеше да изключи нулевия скафандър и да се удави бързо или да се издигне до повърхността и да достигне брега. Щеше да успее, тъй като скафандърът я снабдяваше с кислород, но дали имаше желание да се спаси?

Нещо се размърда над нея.

Без да знае защо, тя ритна с крака и тръгна нагоре, за да го посрещне.

То растеше бързо... (сега е под мен и все още пада)... и не направи никакъв опит да избегне сблъсъка с нея. Призракът заслепяваше очите ѝ. Жълт ли бе? Не, многоцветен... (... с по-тъмен нюанс на жълтия цвят, отколкото надигащите се на талази облаци, които закълбиха около и под мен. Същество, като онова, в което бях попаднала преди много години...)... заобиколена от движещи се цветове и сенки, които се сляха ведно.

Стомахът ѝ се обърна и тя усети, че пропада.

* * *

Не зная колко дълго време падах, но подобен въпрос бе лишен от всякакъв смисъл. Пропадах през времето и пространството, а също – и през моя собствен живот!

Вече не знаех къде или коя бях. Всяка секунда от моя жизнен път съществуваше едновременно.

Аз:

– стоях всред скалиста равнина, огрявана от ярко слънце и знаех, че живеех в света, наричан „Посейдон“, отдалечен на две светлинни години от Слънцето;

– плачех безутешно, завладяна от най-дълбоката скръб в живота ми, и люлеех в скута си главата на мъртъв мъж;

– падах надолу през юпитерианската атмосфера;

– изправих се лице в лице срещу мъж на име Вафа, който вдигна бавно оръжието си, след което последва изстрел;

– стисках в ръцете си нож и обмислях дали да се самоубия;

– съзерцавах как малка акула плуваше в кръгъл, въртящ се резервоар;

– тичах през гора под палещите лъчи на синьо слънце и се смеех;

– разговарях с мъж на име Куинс в обществена баня на Плутон;

– седях в конферентната зала на космическа станция с диаметър седемдесет километра, приличен на огромна автомобилна гума, и гледах филм в присъствието на извънземни;

– почувствувах как в тялото ми навлизаше еректирал пенис, а в стаята ми присветваха светлинки;

– пред мен се изправи Вафа и се прицели с лазер, за да ме убие;

– родих се в резервоар с жълта течност;

– бях петгодишна и държах майка си за ръката, докато следвахме транспортър, който превозваше багажа ни в ново жилище;

– седях пред зеленикавия отблясък на екрана на моя компютърен терминал и изучавах различните интерпретации на данните от горещата линия;

– кацнах с космически кораб като членка на голяма колония хора на Еридани 82. Планетата се оказа пренаселена и затова се наложи да продължим пътуването си;

– минах през плитък брод в Америка. Водата, разпенена до бяло, стигаше едва до коленете ми;

– родих Алиша, моето второ дете, на път към центъра на астероида „Посейдон“;

– държах ръката на Алиша, докато тя даваше живот на моя внук;

– изправих се лице в лице срещу Вафа;

– умрях. Умрях отново. И отново...

Мислено се отблъсках от преживяванията си. Всички моменти се случиха по едно и също време. Изчезнаха внезапно. Останаха объркани образи. Главата ми се изпразни от мисъл. Спомените ми бяха както от миналото, така и от предстоящото!

Възвърнах чувствата си. Отърсих се от онова главозамайващо възприятие, което получих, докато населявах едновременно своето минало, настояще и бъдеще. Отблъснах се мислено още веднъж и рикоширах в

четириизмерния дълъг розов червей с милиони крака и множество израстъци, който представляваше целия мой живот от раждането до многоликата ми смърт. Бях едно цяло и добих всеобхващащ поглед. Разходих се по цялата дължина на моето съществуване – напред и назад, в бъдещето и миналото.

Пропаднах назад дезориентирана и смутена. Бях постигнала свръхсетивни възприятия, които не можех да достигна само посредством силата на разума си. Необикновените спомени започнаха да избледняват. Съществувах едновременно в твърде много форми по едно и също време, които не можех да разгранича или разбера. Бях заслепена или поточно очите ми виждаха образи, които мозъкът ми не бе способен да асимилира.

Не зная колко време отпочивах в злачното и покойно място, където бях заседнала. Времето спря. Всички мои двойнички ме бяха заобиколили. Започнах да проглеждам, но по малко.

В съзнанието ми, откъснато от волята, се появи странен предмет. Възприемах, без фактически да виждам. Бе най-понятното сред заобикалящата ме действителност. Внезапно осъзнах, че представляваше изключителна ценност и много се нуждаех от него. (Дали някой не ми подсказа да го взема?) Принадлежеше на Нашествениците, но трябваше и аз да го притежавам.

Пресегнах се...

* * *

Катей бе се навел над нея и я разтърсваше за раменете. Главата ѝ се клатеше съвсем свободно напред-назад като махало. Накрая очите ѝ прогледнаха.

– ... ли си? Какво се случи?

– Направиха ли ти нещо? – Бе гласът на пазачката.

Лило се усмихна на искрената загриженост, изписана на лицето ѝ. „Вафа, Вафа, има надежда да се очовечиш!“ – възкликна мислено.

– Коя е тази? – попита Джавлин.

– Това също съм аз! – рече Лило и се изправи.

Докато виеше сирената на Търговците, генетичката бе изпаднала в особен транс и видя калейдоскопа на своя живот. Погледна новодошлата – висока, с бронзов тен на кожата, мокра. Кимнаха си една на друга. Думите бяха излишни. И двете бяха били тук и преди!

Двойничката ѝ държеше в ръка сребрист куб със страна пет сантиметра.

– Коя си ти? – запита я Вафа.

Жената я погледна с любопитство.

– Може би е по-добре да ме наричат Диана, за да избегнем объркването. Досега всички ме назоваваха с това име.

Думите събудиха водопад от спомени у Лило. Тя се опита да ги задържи, но те избледняхха като сън! Сякаш изсънува с отворени очи дълго, фантастично пътешествие, продължило десет години... Бе се сблъскала и преодоляла несгоди... Видя високи по няколко километра дърветата, достигащи тавана на подземие – не, това бе от нейния собствен жизнен път. Напрягна паметта си. На избягалия астероид съществуваше още една Лило. Стрелна се напред във времето и видя своята собствена смърт, не – три напускания на живота, след това назад също бе починала много пъти... а дали? Вече не бе сигурна в преживяното. Но всяка нейна стъпка се направляваше от някаква невидима сила, която се ръководеше от познанието какво бе станало и какво щеше да се случи!!

– Да се махаме оттук! – извика Лило.

– Защо? – Джавлин не повярва. – Исках да задам толкова много въпроси...

– Не, няма смисъл! – Обърна се към Уилям. – Що е това в моята... нейната ръка?

– Сингуларност! – Извънземният изглеждаше тъжен. – Повидимо му, събитията се развиват по-бързо, отколкото очакваме!

– Какво представлява?

– И аз бих искал да зная! – Той сви рамене. – Ако имахме понятие, щяхме да сме равни по мощ на Нашествениците! С този термин обозначаваме средство, нарушаващо основните закони на Вселената. Мислехме, че не е възможно да съществува в нашето измерение, поне не по такъв нормален начин! Отвън, както забелязвате, действа нулево поле, което скрива само себе си! Едва ли някога ще можете да прозрете същността му!

– А за какво служи? – Лило се главозамай; знаеше предварително отговорите на въпросите, които задаваше!

– По всичко личи, че премахва инертността, с която се движат телата. Не ме питайте как. Изследвали сме подобни в продължение на милиони години, но така и не узнахме принципа им на действие. Предполагаме, че преобразува инерцията в друго състояние на материята и я съхранява в теоретично съществуващото пето измерение на хиперпространството.

– Накратко казано, кубът представлява двигател за придвижване в

пространството? – попита Джавлин.

– Само в основни линии! Когато се научите да го използвате, а това ще стане скоро, ще развивате високи скорости с малко гориво. Ще достигате галактиките с леснина!

– Откраднах го от Нашествениците! – извика с гордост Диана.

– Х-м-м-м? – Уилям я прониза с поглед. Изглеждаше умислен. – Наистина ли? Чудесно! Значи, измамил си ги!

Диана се изпъчи гордо, но след това почувствува несигурност. Лило я съжали. Вече знаеше какво всъщност бе се случило.

– Не съм го задигнала, така ли? – запита Диана.

– Не си! Нашествениците действуват по шаблон. Кулминацията ще представлява изтреблението на всички от вашата раса, разселени из Слънчевата система, с изключение на първобитните племена на родната ви планета. Сингуларността ще възпроизведе сама себе си. Може дори да е живо същество! Не желая да се преструвам, че ни е известно много за нея, но я използваме като всички други във Вселената.

– Но защо Нашествениците са ни оставили този дар?

– Мога само да гадая относно техния истински мотив. Вероятно не желаят да унищожат всички представители на биологичния ви вид. Спомнете си, че не са убили нито един човек на Земята, поне не пряко. Също не са преследвали оцелелите, намерили убежище на Луната. Позволили са ви да живеете, докато не сте започнали да ги безпокоите. Сега ви дават нов шанс да се разселите из галактиките. Едва ли ги е няя дали ще приемете, но поне сте дарени с шанс.

– Следователно ги е грижа за нас, хората!

– Кой знае? – Уилям се намръщи. – На времето не бяха загрижени за трудностите, които изпита моята раса. Тази сингуларност изглежда истинско чудо в моите и вашите очи. Но за тях сигурно е технология, еквивалентна на нашите първобитни оръдия на труда!

Катей местеше поглед между двете Лило.

– Би ли ми обяснил някой какво по дяволите става? Коя е тя и откъде е дошла?

– Не ме ли позна? – запита Диана. – Нима съм се променила толкова много? Последният път, когато се видяхме, падах към Юпитер.

– Но къде си била през... Искам да кажа, как успя...

– Нашествениците я върнаха при вас! – отговори вместо нея Уилям. – Просто са огънали обратно нейната линия на живота. Според обсега на нашите предварителни измервания, тя е проникнала на няколко хиляди години в бъдещето, прекарала е десет години на Земята и е била

върната тук. За Нашествениците това е фасулска задача, нещо като за вас да съедините две точки с права линия.

Лило прояви нетърпение.

– Сега можем ли да си вървим? Мога да отговоря на въпросите ви и от борда на нашия кораб.

– Да, разбира се! – възкликна Уилям. – Ако желаете да напуснете, тръгвайте! Ние, разбира се, ще трябва да променим нашите планове. Очаквахме подобно събитие, но не толкова рано! При това не в нашия „задан двор“! Много сме обезпокоени! Помислете за нашите напътствия! Предложението ни остава в сила, но сега вече считаме, че не разполагате с толкова много време, колкото мислехме първоначално!

* * *

– Така и не ни допуснаха до вътрешността на своя космически кораб! – изпuffтя Катей. – Видяхме само някаква изкуствено построена конструкция!

– Или театрална сцена! – предложи Вафа.

– Каквото и да е, имаме за цел да ни накара да си въобразим, че сме у дома!

Джавлин гледаше съсредоточено през телескопа купола на тороидалната станция на извънземните.

– Мисля, че не пожелаха да ни разкрият тайните от вътрешността на станцията си! – сподели впечатленията си тя.

Вафа вдигна стресната глава. Откакто бяха се завърнали на „Кейворайт“, бе прекарала цял час в дълбок размисъл. Изслуша внимателно историята на Диана, а Лило опита да я допълни, изхождайки от своя опит. Разказът на Диана-Лило разсърди астронавтите. Джавлин и Катей се отнесоха откровено скептично, въпреки че и двамата не намериха по-достоверно обяснение на явлението, на което бяха станали свидетели. Капитанката на кораба дори изказа предпазливо предположението, че новата членка на екипажа бе самозванка, изобретена и натрапена им от Търговците по необясними причини.

Лило и Диана не си дадоха труд да опровергават обвинението и то скоро отзвуча без последствия. Никой не можа да измисли разумна причина защо извънземните биха проникнали сред земляните по такъв очебиен начин. Продължи да ги вълнува въпроса защо Търговците въобще се нуждаеха от земната култура? Не бяха ли достатъчно способни да си я вземат сами?

Стигнаха до колебливото решение, че трябваше да изчакат развоя

на събитията. Процесът за добиване на човешки културни ценности на извънземните им бе непознат. Знаеха и прекалено малко за техните способности въобще.

– Какво да предприемем? – запита Вафа. – Признавам, никога не съм била по-объркана от сега!

– Конкретизирай се! – проточи Джавлин. – В коя насока следва да се направи нещо?

– Ами... за всичко! Вярваш ли на пропагандата на офиучите?

Искрено зачудена, Джавлин потърси спасение в погледите на двете близначки.

– Какво я тревожи толкова? Имате ли представа?

– Ах!... Вероятно е обезпокоена от... предстоящите неприятности!

– Наричаш края на Осемте свята „неприятност“! – изписка с тънък, остър гласец Вафа. – Това ли ще се случи, добре ли съм разбрала?

– Да! – потвърди Лило. – Поне така казаха офиучите.

– Е... – Замръзна за миг с отворена уста и разпери безпомощно ръце. После се плесна по коленете. – Аз ли съм единствената, която се вълнува от бъдещето? – Огледа насъбралите се и спря поглед на Джавлин.

– Защо гледаш точно мен? – изсумтя последната, чувствайки се неловко. – Несъмнено, и на мен не ми харесва мисълта, че толкова много хора ще умрат не от естествена смърт! Но те ще получат шанс да се спасят, Търговците го потвърдиха! Достатъчно е да се направи първата крачка в нужната посока. Що се отнася до „Осемте свята“... – Изръмжа и само дето не се изплю на пода. – Какво ме интересува! Не съм гражданка!

Вафа погледна Катей.

Той сви рамене.

– Спомена, че трябва да предприемем нещо! Слушайте, сега ще изтичам до къщи и ще наточа меча си! Тогава всички ние – нали мога да разчитам на вас? – рамо до рамо ще встанем срещу Завоевателите...

– Замълчи! – сопна му се жената-войник.

Всички погледи се насочиха с очакване към генетичката.

– Нашествениците ще ни нападнат! – промълви тихо Лило, а Диана кимна утвърдително. – Съжалявам, че трябва да ви призная, но... и мен не ме е грижа! Не съм влюбена в нашето правителство повече от вас. Ти, Вафа си се посветила на борбата против настоящите управници. Желаяш да ги победиш, за да се възкачи на власт пак Туийд. За мен е без значение. Усилията ти ще се увенчаят с победа, сигурна съм!

Предполагам, че вие не ни вярвате много-много, но ние двете с Диана наистина виждаме в бъдещето поне дотам, докъдето ще стигне животът ни! Мнозина ще загинат. Нашествениците ще анихилират всички, които ще останат в пределите на Слънчевата система.

– Това не те ли тревожи? – попита Вафа.

– Аз... – Лило наистина я болеше за незавидната участ на себеподобните си, а и за своята също. Но вече знаеше отговора. – Не! За мен... сякаш всичко вече се е случило! Като че вече съм го видяла и претръпнала! Можем да се върнем на Луната и да допълним историята, която вече Търговците излъчват с предавателя си из Осемте свята. Бихме могли да опитаме да убедим хората да се присъединят към нас. Повечето няма да ни послушат. Тогава ще се случи неизбежното. С друго не можем да помогнем!

Вафа не се съгласи с предложения план. Лило я погледна, за да вкара образа ѝ в паметта си и опита да си я спомни в друго време и пространство. Наближаваха преломен момент, бе уверена! Пазачката щеше да надскочи ограничените си разбирания... Дали не бе дете на Туийд? Спомни си, че жената-войник щеше да сподели с нея този факт в бъдеще. Но ѝ се губеше точно кога... Обикновено спомените ѝ биваха разпокъсани и не пасваха хронологически един с друг. Положително Вафа сега се питаше дали бе направила най-доброто в съзвучие с интересите на шефа си, но от друга страна у нея покълваше съмнението. Разказът на Диана я бе впечатлил. За пръв път беше се сблъскала с проявление на активност от страна на Нашествениците и бе почувствувала мощта на живите врагове.

Но засега оставаше лоялна към Туийд. Нямахме смисъл да я уведомява, че нейните клонинги бяха принудени да избягат от Посейдон на Луната в резултат на действия на други клонирани Лило и Катей.

Разговорът продължи да се върти около подобни теми, но генетичката не взе участие. Вслушваше се в своя вътрешен глас и наблюдаваше Диана. Последната пък не сваляше поглед от нея.

– Помня Мейкъл! – изтърси по едно време Лило.

– А пък аз – Джавлин, когато бе значително по-тънка и гъвкава! – Диана се усмихна, събеседничката ѝ върна усмивката. – Пред очите ми е също и експлозията на „Отмъщение“ и как Вафа ме уби!

– Да идем в каютата ми! – предложи Лило.

Разположиха се на леглата с лице една към друга и останаха безмълвни продължително време. От солариума приглушено долитаха гласове, тихи като бръмчене на муха. Там разискваха събитията от

последните няколко часа, но двете близначки бяха се извисили над мимолетните тревоги на приятелите си. Лило все още бе запазила в някаква степен спомените за своето абстрактно преживяване, погледа върху миналото и бъдещето си. Предстоеше ѝ много дълъг живот, но подробностите постепенно се замъгляваха и чезнеха.

– Забравяш вече, нали? – Диана сякаш четеше мислите ѝ.

– Да. В съзнанието ми остават само най-ярките моменти. Обърквам се. Неудобно е да говорим за това, не мислиш ли?

– Не си спомням много от бъдещето – призна Диана и се усмихна.

– Не мога да се отърся от впечатлението, че нещо се случило за кратко време с всяка от нас.

– Да.

Замълчаха отново. Във въздуха витаеше нещо недоизказано. Лило знаеше какво бе то. Погледна сребърния куб в ръката на двойничката си. Сега ѝ се стори съвсем обикновен.

– Дай ми да го видя! – помоли.

Диана го погледна така сякаш го виждаше за пръв път в живота си. Подхвърли ѝ го.

Кубчето се отдалечи, като непрекъснато забавяше летежа си, и замръзна на метър от ръката ѝ, по средата между тях! Лило се почуди каква ли сила го беше спряла; в безтегловност всеки предмет се движеше по права линия, докато не срещнеше препятствие. Както и да е, сребърната сингуларност увисна без движение във въздуха.

Пресегна се и го взе в ръце. Кубът бе леко пластичен. Изглежда, стремеше се да застане неподвижно, въпреки че подаваше на тласък.

– Как се използва? – замая се Лило.

– Да го поразчовъркаме малко, а?

Лило го огледа внимателно отблизо. Строи ѝ се, че забележа леко обезцветяване от едната страна. Допря се до мястото с нокътя на палеца си.

– Исках само да...

Кубът се разгъна!

Не можеше да възприеме цялостното му движение, тъй като нямаше буквално разделяне или сливане на повърхнини. Сякаш по-големи кубове изскочиха от по-малки такива и се струпаха на нестабилна купчина. Бяха общо осем, но явно виждаха проекцията на хиперкуб в своето триизмерно пространство. Тя се отдръпна уплашена и сингуларността се понесе из каютата.

– Тъ-ъ... какво да направя сега? – извика.

Диана се доближи внимателно и проточи врат, за да огледа, без да го пипа.

– Смяташ ли, че бихме могли да го върнем в предишното му състояние?

Лило се пресегна. Очевидно конструкцията бе нестабилна. Купчината се раздвижи, веднага щом я докосна, и се превърна отново в обикновен куб, но със страна десет сантиметра! Сега заемаше осем пъти по-голям обем в пространството!

– Изплъзна ми се от погледа как се сви! – възкликна Диана.

Грабна куба в ръце, но той започна да се сгъва навътре и когато движението му престана, получиха се две еднакви петсантиметрови кубчета!

– Да оставим математиците да решават тая загадка! – рече развълнувано Диана и постави двете сингулярности до себе си на леглото.

– Ако се научим как да ги използваме, ще спестим на Джавлин много гориво за обратния път!

– Хм! Мисля, че е по-добре най-напред да се допитаме до нея! – Диана я погледна за миг и свърна поглед. Затвори очи. – Аз... вече си припомням по-зле това, което ще ни се случи!

– Наистина ли?

– Но имам... Дали съхраняваш в паметта си същите спомени като мен? Ти и аз бяхме... до голяма степен едно цяло. Спомням си, че в бъдеще ти ще ме придружаваш навсякъде и ще участвуваш в почти всичко предстоящо!

– Да! – Лило се отпусна.

Едва ли грешеше, но се зарадва да чуе, че Диана помнеше същото като нея! Сега и двете позабравиха бъдещето. Мечтите им се разтваряха в небитието, щом навлезеха в същността ми, възпоминанията им преминаваха в бегли впечатления. Останаха живи и напълно реални само някои моменти от живота им, които приличаха на кратки откъси от филм или на части от огромен пазъл.

Пред очите на Лило изплува картина на гора под синьо слънце. Предстоеше ѝ да я види поне след сто години! Диана бе също с нея!

– Питам се на коя ли планета се намира това синьо слънце! – рече Диана и двете дружно се засмяха. – Ще бъде чудесно да открием заедно!

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Напуснаха родната галактика Млечен път и Слънцето се превърна в трудно откриваема светла точица. Лило нямаше как да го види, тъй като тя се намираще откъм затъмнената страна на Посейдон. Преди няколко седмици бяха обърнали астероида със соплото напред и оттогава бавно намаляваха скоростта си.

Генетичката не можа да свикне бързо с новопосадените слънчогледи в градината. Грижеше се за насажденията, като висеше с главата надолу. Така човек добиваше чувството, че вървеше под надвиснала скала. Отвъд предпазната решетка се виждаха звездите.

Слънчогледите бяха засадени в три концентрични кръга, а в центъра се намираще сребристият купол, който обхващаше черната дупка. Три невидими пилона подпиреха купола. За местонахождението им можеше да се съди по масивните генератори, разположени на повърхността. От отворения към космическото пространство край на купола излитаха периодично нажежени до бяло експлозии, насочени към Алфа, всяка от които тихо и методично намаляваше ускорението с една двадесета джи.

Лило се придвижи по решетката. Преметна осигурителното въже презглава. Гравитацията бе малка, но паднеше ли зад борда, за секунда щеше да се отдалечи на две светлинни години!

Слънчогледите не бяха нейно изобретение. Растенията датираха от времето преди Нашествието. Питите приличаха на параболични чинии с диаметър три метра. Всяка съдържаеше нагорещена малка буца в геометричния си център, върху който параболата фокусираше слънчевата енергия. Извършваше се фотосинтеза. Корените образуваха грудки с твърди ципи и сладка и мека като ананас вътрешност.

Всеки слънчоглед растеше висейки надолу, вкоренен в почвата отгоре. Цветовете се поддържаха от дебело стъбло. За да ожъне реколтата, закачаше на решетката дълбока метална тава и разравяше корените. В съда падаха вкусни грудки и парчета скала, наскоро превърнали се в чернозем. „Да висиш е точно обратното на това да работиш приведен – размишляваше. – Вместо гърба, заболяват те ръцете и раменете...“

Приседна да почине. Заклати крака над безкрайната космическа бездна. Внезапно получи странно усещане. Пред очите ѝ като на филмова лента премина животът ѝ, но бе по-сложен и по-разнообразен, в

сравнение с елементарния низ от раждането до смъртта. Живненият ѝ път криволичеше, осеян с болка и покосен на няколко пъти от многолика смърт. А също и...

– Зле ли ти е, Лило?

– Моля? – Вдигна поглед. – От колко време си тук?

– От няколко минути! – възкликна Кас. Бе порасъл. Приличаше на баща си в много отношения. – Не ми отговори, когато те поздравих! Добре ли си?

– Да! Нищо ми няма. – Спомените ѝ избледняваха.

Опита да ги задържи, да съхрани в душата си фантастичните гоблени, които успя да сграбчи в кратък миг на върховно блаженство! Но човешкият ѝ мозък бе твърде немощен, за да се справи с тази непосилна задача. Нейните живи две близначки се отдалечиха от нея, но тя знаеше, че не завинаги.

Младият мъж седна наблизо и загледа съзвездието Алфа Центавър под нозете си.

– Какво мислиш ще намерим там? – попита той.

Видението изчезна съвсем. Тя почувствува, че се превърна окончателно в едно-единствено същество. Дали не бе халюцинирала? Не! Защото си спомняше бъдещето!

– Кого ли ще открием, щом стигнем Алфа? – повтори въпроса си Кас.

– Просто хора!... – Лило заекна. – Наши добри познайнички!...

КРАЙ

© 1977 Джон Варли
© 1995 Любомир Спиров, превод от английски

John Varley
The Ophiuchi Hotline, 1977

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ГОРЕЩА ЛИНИЯ ОФИУЧИ. 1995. Изд. Камея, София / Изд. Орфия, София. Биб. Кристална библиотека Фантастика, No.5. Роман. Превод: [от англ.] Любомир Спиров [The Ophiuchi Hotline / John VARLEY]. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 20 см. Страници: 256. Цена: 110.00 лв. (1.50 лв.). ISBN: 954-8340-21-4 (Камея) (грешен). ISBN: 954-8340-21-6 (Камея) (поправен).

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/461>]